VESTERN

DŽ. EJVZ

FORT KERNI

BROJ 36 ● 200 DINARA

ROTO BIBLIOTEKA X-100

VESTERN

36

1987

Dž. Ejvz

FORT KERNI

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
V. DUBRAVČIĆ

Naslovna strana
S. BOŠNJAKOVIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija **»DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«**, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 66700-603-6350. Direktor **NIŠRO »DNEVNIK«: JOVAN SMEDEREVAC,** Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILIJA VOJNOVIĆ,** Glavni i odgovorni urednik **OOUR: TODOR ĐURIĆ,** Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ,** Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL,** Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS,** Korektor: **VERA MANOJLOVIĆ**

Tiraž: 32.000 primeraka

Dž. Ejvz

FORT KERNI

Bilo je podne kad smo ušli u tvrđavu Fort Kerni i ispali iz kola u kojima smo se truckali proteklih deset dana.

Još uvek sam bio u svom civilnom odelu, bolje reći prnjama koje sam jedva čekao da zamenim uniformom.

Dok sam blenuo oko sebe uočavajući zgrade, korale, štale i ostale zanimljivosti unutrašnjosti tvrđave, iznenada se navuče oblak i zaseni sunce. Samo, nebo je i dalje bilo vedro, a senku je, kako sam ubrzo uočio, pravio ogromni čovek sa žutim širitima na rukavima bluze.

– Kud bleneš, govedo! – razjapi usta, a meni se učini da je negde u blizini proradio vulkan.

– Nikud – rekoh pokušavajući da se ispravim i zauzmem što stabilniji stav. – Samo sam gledao...

– On je samo gledao – grmela je planina od čoveka i dalje mi zaklanjajući sunčevu svetlost. – Gledao, ni u šta!

Ne želeći da ga dalje nerviram, ćutao sam pokušavajući da zadržim pogled u visini njegovih grudi, dokle mi je dopirala glava.

– U šta sad bleneš?! – ponovo se razvika dok je, onako raskrečen i sa rukama na leđima, izigravao granitni spomenik.

– U vas...

– Gospodine podviknu mi, na što se, naravno, odmah predstavih:

– Vilijem Vilijemson, za prijatelje samo Vili. A vaše cenjeno ime?

Bez obzira na to što je imao samo naherenu marševsku kapu kvadratnog šilta, koja mu je jedva stajala na ogromnoj glavi, a ne rogove, ipak me najviše podsećao na bizona spremnog da me ovog časa rastrgne u komade.

– Rekao sam da se meni obraćaš sa gospodine! – gotovo se zagуši urličući. – Razumeš li?

Gledajući i dalje pravo u njega ipak sam ispod oka primetio šestoricu novih regruta koji su se sa mnom dovezli kolima i stajali na pristojnoj udaljenosti, gledajući moj prvi susret sa starešinom u armiji SAD.

– Razumem, gospodine... narednиče.

– Štapski narednиče, slone.

– Štapski narednиče – dočekah kao iz puške uveren da je predstavljanje definitivno završeno.

Samo, čovek-vulkan još uvek nije promukao.

– Gospodine štapski narednиče! – urliknu prskajući me pljuvačkom kroz zube požutele od duvana.

– Gospodine štapski narednиče! – uspeh nekako da sastavim titulu, ali ni to nije bilo dovoljno za prvu lekciju.

– Dobar konjanik – podučavao me – kaže: »Razumem, gospodine štapski narednиče«.

Pored mojih drugova novajlija, sada se oko nas okupilo i nekoliko starih vojnika koji su uživali u ribarenju, a još mi je teže bilo što su se na tremovima duž stambenih zgrada počele da okupljaju žene koje su živele u tvrđavi.

Iako mi je vojska bila jedino utočište, sada sam bio besan kao ris i uveliko se pokajao što mi je uopšte palo na pamet da potpišem pristupnicu za armiju. Na komadu papira koji su mi poturili na potpis u regrutnom centru u Omahi stajalo je

napisano da Vilijem Vilijemson, građanin SAD bez trenutnog zaposlenja, pristaje na petogodišnju službu u njenim oružanim snagama, a za tu vernost dobiće »uniformu, opremu za jahanje, pripadajuće čizme i oružje, kao i trinaest dolara mesečne plate«. O izbiranju starešina nije bilo ni slova, a, eto, baš to sam doživeo pre nego je garnizon Fort Kerni i pokušao da me odvede pred magacin gde bih svoju bednu odeću zamenio uniformom.

Ipak sam uspeo da stegnem srce i procedim:

– Razumem, gospodine štapski narednič e.

Veoma zadovoljan, grmalj sa širitima važno klimnu glavom kao da je rešio bogznakakav problem i blagonaklono mi dade do znanja da je sa mnom završio na taj način što mi okrenu stražnjicu i razdra se na ostale regrute koji su se krišom cerili uživajući u mojoj nevolji:

– Zbor!

Neuki, ljudi se uzmuvaše ne znajući šta da rade, a Bil Vejli, zvani Glupan dreknu koliko ga grlo nosi:

– Zbor!

Narednikovi obrazi dodoše nekako purpurni, a oči naprosto krenuše iz duplji. Ipak, obrati mu se neverovatno tihim glasom:

– Kako se zoveš, glupane?

– Bil Vejli, zvani Glupan, pokorno javljam gospodinu štapskom narednik u – razdra se regrut jedva nešto niži od narednika-planine.

Sa tremova je dopirslo žensko kikotanje, a stari vojnici, okupljeni oko naših kola, naprosto su se previjali od smeha. Eto, nađe se neko ko je uspeo da zezne narednika Pata Donovana, strah i trepet Fort-Kernija i cele okoline.

Samo, plećatom Ircu nije bilo ni na kraj pameti da dopusti smejuriju na svoj račun pa ponovo započe da urliče:

– Kako mi se to obraćaš, glupane?

– Pokorno javljam gospodinu štapskom narednik u – ponovo zakrešta Bil – čitao sam u jednoj knjizi da se vojnik tako obraća starešinama. A, pokorno javljam gospodinu štapskom narednik u, vi ste naš starešina.

Dok je govorio, Bil Glupan je izgledao veoma ozbiljno i čvrsto gledao podoficira u oči. Veoma se trudio da udovolji starešini, ali mu je, negde duboko u očima, tinjala neka vesela vatrica, a ja sam ga za proteklih desetak dana dobro upoznao da bi mi taj odsjaj u plavim, nedužnim očima i promakao.

Bil Vejli bio je prevejan momak kamufliran blesavim izgledom i isto takvim nadimkom. Sada je smislio rečenicu kojom je iznervirao narednika Donovana, i mogao sam se zakleti da će se komedija uspešno odvijati i dalje.

Bili Glupan bio je rodom iz brda u Kentakiju gde se pekla najbolja kukuruzovača. Od malih nogu ugled u zabitim selima nije se sticao imovinom ili pameću nego zbijanjem šala i sitnih mangupluka. A Bil Glupan bio je u tome sreski prvak.

– Ha, ha – pokuša da donekle ublaži smešnu situaciju narednik-planine i snažno potapša Glupana po ramenima – on je čitao knjige o vojsci. Pa, lepo... ovde ćemo o tome i nešto praktično naučiti. Prvo, naučićemo da se postrojavamo.

O postrojavanju i ostalim kasarnskim zavrzlamama znao sam možda i više od gospodina štapskog narednika Donovana, ali mi ni na kraj pameti nije bilo da to i pokažem. Zbog toga sam, čim se čovek-vulkan ponovo razvikao pozivajući nas da stanemo u vrstu, zakoračio naglo udesno i kao nehotice podmetnuo nogu Bilu Glupanu koji je, opet, kao nehotice odleteo prema narednik u i srušio ga na zemlju.

– Pomozite gospodinu štapskom narednik u! – povika Čet Bejli, plavokosi momak uglađenih manira i

negovanih noktiju, hvatajući Donovanova masivna ramena.

Samo, bio je to prevelik teret za njegove nežne mišice pa mu grdosija nekako izmače iz ruku i ponovo tresnu na zemlju.

Ja, Deks Karpenter i Nil Morgan muvali smo se oko izvaljenih ljudi pokušavajući da nešto uradimo, ali su stvar završila dvojica farmera iz Ajove kojima je dodijalo da se bore sa sušom na svojim škrtim njivama i zbog toga izabrali vojsku kao mesto za provođenje lagodnog života. Žuljevitim šakama dočepaše narednika i podigoše ga iz prašine, a Bil se nekako sam osovi na noge i zauze ukrućeni stav.

– Pokorno javljam gospodinu štapskom naredniku da sam ga nehotice oborio...

– Zaveži! – urliknu Donovan ponovo gubeći živce dok su ga Rod Stenli i Henk Benton čistili od prašine žestoko udarajući žuljevitim šakama po narednikovim širokim plećima. – Zaveži i da ti više nisam čuo glas!

Glupan usrdno zaklima glavom i povika kao da u najmanju ruku polaže zakletvu:

– Pokorno javljam gospodinu štapskom naredniku da sam razumeo da zavežem...

Pat Donovan ga više nije čuo. Poput tornada pojurio je vežbalištem nestajući u zgradi za koju smo kasnije doznali da je štab. Pri tome umalo nije oborio visokog, prosedog oficira koji baš izađe na trem ispred kancelarije.

– Pridite, ljudi! – zaori se njegov metalni ali prijatni glas, a nas sedmorica se u dva-tri skoka nađosmo ispred trema i bez komande se postrojismo po veličini. Na levom krilu stajao je ogromni Bil Vejli zvani Glupan, do njega su stajali farmeri Rod i Henk, pa tamnokosi Nil Morgan kome su džepovi bili prepuni špilova karata, čvrsti momak Deks Karpenter, pa onda Čet Bejli, i na kraju sam ja zauzeo mesto u vrsti.

– Gospodine majore – odvali Glupan glasom zbog kojeg zatreperi ustajali podnevni vazduh – sedmorica regruta javljaju se na službu u garnizon Fort Kerni.

Iznenađen našim vojničkim izgledom, a pogotovo Glupanovim kratko i odsečno podnesenim raportom, major nam otpozdravi rukom i pozva štapskog pisara da nas otprati na kupanje, a zatim odvede u magacin da primimo opremu.

– Gospodo – obrati nam se na rastanku – kad položite zakletvu, postaćete vojnici naše armije. To je častan poziv, ali i veoma težak pa i opasan. Zbog toga, savetujem vam, da u svemu slušate svoje starešine koje će vas naučiti da se čuvate i suprotstavljate svim opasnostima. U tome će vam najbolje pomoći vaš komandir čete i vodni narednici. Toliko za sada. Narednice, vodite regrute na kupanje.

– Razumem, gospodine majore! – odseče stari narednik, a onda kratko otkresa komande: Na levo, marš!

Začudo, sva sedmorica krenusmo jednovremeno levom nogom držeći propisno odstojanje i ravnanje. Da nismo bili u šarolikim civilnim odelima, pomislilo bi se da duž trema na severnom kraju tvrđave maršuje grupa veterana.

Tako je počeo moj život u Fort Kerniju u državi Vajoming.

II

Šta je, vojniče, mnogo si nešto namrštен? – zapita me stasita vlasnica kantine za koju smo znali da se zove Meri Lu Pirs i da je udovica.

– Nije mu ništa – odgovori Čet Bejli koji je stajao kraj šanka s moje leve strane. – Samo ga žuljaju čizme.

– A ja mislila pare – osmehnu se stasita žena kose boje meda, stegnute jednostavnom kopčom na potiljku. – Čula sam, primili ste prvu platu.

S druge moje strane nalazio se koščati Deks Karpenter, najstariji među regrutima. Imao je bar trideset i pet godina, a koliko smo dosad mogli da ocenimo, iskustva za stogodišnjaka.

– Zar su žuljevi, bogamu, ništa – promrmlja prihvatajući čašu piva. – Da ga odnekud pojure Indijanci...

– E, tad ne bi pobegao ni bez čizama – osmehnu se plavuša. – Bolje ih i ne pominji.

Deks nam je rekao da je kovač, ali sam bio uveren da mu je zanimanje mnogo šire. Dok smo putovali vozom iz Omahe na Zapad, neka budala je spolja prebacila gvozdenu štanglu i tako nas zaključala u stočnom vagonu gde smo se izvalili na bale sena. Više nismo mogli izaći napolje pa nas je sve i uhvatila panika. Bilu Glupanu odmah je palo na pamet da obavi nuždu, a Henk Benton je naprečac počeo da umire od žedi. I ja sam se uplašio da će voz krenuti i da ćemo do narednog grada ostati zaključani pa sam počeo da udaram šakama o vrata i dozivam železničare.

Ubrzo, svi smo vikali ali nas na pustim kolosecima ranžirne stanice niko nije čuo. I, dok je panika carovala u našem vagonu, a Bil Glupan kao lud skakao po njemu tvrdeći da će popustiti u gaće, Deks odnekud izvuče nekoliko tankih čeličnih alatki, malo kucnu prstom po daskama vrata, na samo njemu pogodnom mestu provrte rupicu u koju gurnu otpirač i kratkim trzajem skide zasun sa vanjskog ležišta.

– Gospodo, samo gurnite vrata u stranu – reče nam i ponovo se zavali na slamu, a mi kao bez duše zgrabismo teška vrata i gotovo ih otrgosmo s vagona.

– Ovo ti, čoveče, neću nikad zaboraviti! – urlikao je Glupan drešeći pojas pantalona i skačući iz vagona dok je bivši farmer grabio čuture žureći da ih napuni iz rezervoara iz koje je naša lokomotiva primala vodu.

– Ovo ti je bilo dobro, Dekse – reče mu Nil Morgan i dalje redajući pasijans na podu vagona. – Vrlo si vešt.

Karpenter je ležao zatvorenih očiju kao da spava pa je zbog toga prečuo kockara, ali se sada javi Čet:

– Bi li mogao ovo da popraviš, majstore?

Svi se okupismo gledajući kako Karpenter s ljubavlju uzima u ruku dvocevi derindžer, umetnički optočen zlatnim ornamentima, dok mu se kundak belasao od sedefa takođe protkanog zlatnim nitima.

»Čuvaj me, čuvaću te« stajalo je ispisano na čeliku cevi kalibra 38 delova cola, a Nil Morgan odmah ponudi cenu:

– Pet stotina dolara za ovako pokvareno oružje.

Čet ga i ne pogleda, pa mršavi kockar odmah dodade:

– Još toliko, čoveče.

Osećao sam da ga plavokosi lepotan ne bi prodao ni za kakve pare, a obojica seljaka iz Ajove stadoše da ga podgurkuju.

– Znaš li ti uopšte kolika je to gomila para, budalo.

Osećao sam da ga Čet ne bi prodao ni kada bi skapavao od gladi, ali se sada javi Bil Glupan i poče da pametuje:

– Šta će kome neispravno oružje...

– A ko kaže da je neispravno? – uzdahnu Deks vraćajući Bejliju derindžer. – Nije mu ništa.

Svi se iznenađeno zagledasmo u oružje koje krenu od ruke do ruke. Do malopre, bilo je zakovano i cevi nisu mogle da se prelome nadole. Naravno, ni izvlakač se nije pomerao pa su ispaljene čaure ostale u ležištima, a oružje bilo neupotrebljivo.

– Pazi, bogamu, ovo radi! – isčuđavao se Glupan držeći pištolj na ogromnom dlanu.

– Hi, hi... radi – podsmehnu se Rod Stenli. – A šta može ovaj pištoljčić. Da ubije muvu...

– Čoveka, seljačino – procedi kockar Nil, a Karpenter uze jednu čauru i poče da objašnjava:

– Derindžerov metak ima malo punjenje i zbog toga služi za blisku borbu, ponajčešće u salunskim obračunima. Ali, u tom slabom punjenju i leži najveća opasnost ovog oružja. Terano malom snagom, njegovo zrno obično ostaje u telu protivnika i izaziva trovanje krvi i smrt. Osim toga – nastavi bacivši pogled prema Morganu – mnogi useku nožem krst na vrhu zrna koje se posle ispaljivanja naprosto rascveta i stvara ogromne rane. Zbog svog izgleda zovu ga »kloverlijf« – detelina sa četiri lista.

Na kraju, Četu neko dodade pištolj i on ga gurnu u džep odakle izvuče »dvoorlaš« – zlatnik od dvadeset dolara i pruži ga Karpenteru.

– Za tvoj trud, majstore.

Ni ne gledajući novac, Deks se ponovo izvali na slamu i nabi šešir na oči.

– Pa, rekao sam ti... nije bio pokvaren.

– Nije, vraga – promrmlja Bejli vraćajući novac. – Godinu dana sam ga nosio raznim puškarima i svi su govorili kako se pištolj mora raseći i uništiti ornamentika, a ovaj kovač ga popravi i bez alata, golim rukama...

Tako je Karpenterova veština za nas i dalje ostala tajna.

Sada podiže oči sa tezge i zagleda se u kantinerku.

– A ti Indijanci, mem... susreće li se vojska često s njima?

Žena ga odmeri brišući krpom tezgu ispred sebe.

– Čoveče, vidi se da si novajlija u ovim krajevima. Ima ih na hiljade. Oko nas su Čejeni i Odžilala Sijuksi, severnije su Hankpape, na severoistoku Dakote, dok se više zapadno nalaze plemena Šošoni i Nez Perc. Samo – vragolasto se osmehnu – sad nam je mnogo lakše kad je Fort Kerni dobio vas sedmoricu kao pojačanje.

Ja se osmehnuh gledajući uvek mirno i ozbiljno lice našeg kovača, ali se Čet nije dao:

– Pa, kad je tako, gospođo, moglo bi da padne jedno besplatno pivo. Eto, komanda nam je dala sve badava: uniforme, oružje, konje, čizme, čak i džepne noževe na rasklapanje. Za svoje branitelje mogli biste i nešto da žrtvujete.

Meri Lu ga pogleda i bez reči dohvati čaše ispred nas a onda se iz ugla začu gunđanje:

– Za regrute je dobra i voda.

Nešto mi je govorilo da je na pomolu gužva pa sam pokušao da umirim Četa gurnuvši ga laktom u rebra mrmljajući:

– Ne osvrći se, brate...

Ni Karpenter nije pokazivao nikakvo interesovanje za ridokosog momka koji je sedeo sa grupom konjanika prazneći krigle piva, ali Čet Bejli, momak sa istoka obdaren nežnim mišicama i doteranim noktima, nije mislio tako.

– Gospodine – okrenu se ridokosom odmičući se za korak od šanka – ukoliko smem tako da vas nazovem, zaboravili ste da se obraćate budućim herojima koji su prešli stotine milja samo da bi se pobrinuli za ljude u ovoj zabitoj tvrđavi čiji broj uvećava i vaša glupa glava. Zbog toga, molim da nam se obraćate sa dužnim poštovanjem... a najbolje nikako.

Ridoglavi se već našao na nogama i kezeći krupne konjske zube, zakoračio prema nama.

– U ovoj zemlji svako sme slobodno da kaže svoje mišljenje, mister – režao je unapred se veseleći što će nekolikim udarcima novajliju lako naučiti pameti. – Dakle, tebi se, momče, ne dopada moja glava, a meni tvoji zubi. Šad ću da ti izvadim nekoliko komada...

– Ali, gospodo – pokuša da se umeša kantinerka iza šanka – zar

se nesporazum ne može i drukčije izgladiti?

– Naravno da može, mem – spremno dočeka nasmešeni Čet. – Čuo sam da je za rešavanje nesporazuma najbolje mesto iza štale naše B čete. Pa, ukoliko bi riđoglavi...

Ljutiti konjanik samo zakorači preko sale i zaglavi vrata, a za njim krenuše preostala trojica iza stola kezeći nam se u lica.

– Nemojte da zakasnite – rugao se jedan između veterana unapred uveren da će novajlija Bejli dobiti grdne batine.

– Prostor iza štale služio je za dopunsko vežbanje slabih vojnika, a pošto takvih nije bilo u našoj četi, korišćen je za pesničenje, izležavanje na popodnevnom suncu, kartanje, a najčešće kao kutak gde su starešine retko navraćale.

– Dakle, momci – dočeka nas riđokosi zavrćući rukave na košulji – sad ću vam pokazati kako radi naša zubna ordinacija.

Pri tome je sa nipodaštavanjem gledao Četa koji je samo skinuo bluzu i iskoračio u krug koji se već formirao oko boraca. Osim trojice starijih vojnika, mene i Karpentera, u međuvremenu stiže još nekoliko ljudi iz raznih četa i već počeše da pljušte prve opklade:

– Deset prema jedan za Monka – otvori kladionicu jedan od prijatelja riđokosog, a pošto se niko ne javi, udvostruči ponudu – dvadeset prema jedan.

U džepu sam imao nešto više od deset dolara koliko mi je ostalo od prve plate pa onako iz inata pridoh bukmejkeru i pružih novčanice.

– Ulažem na Četa – rekoh pomalo promuklim glasom unapred uveren da do kraja meseca neću imati čime da platim ni pivo u kantini, a za mnom se povede i uvek razložni Deks kladeći se u isti iznos na našega druga.

– Ovo mu dođe kao neki stimulans – tiho mi reče i stisnutom pesnicom pozdravi Četa na čijem licu se, začudo, nije video strah ni bilo kakvo uzbuđenje.

Veoma smireno posmatrao je kočoperenje Monkovo, koga su drugovi udarali po plećima moleći ga da novajliju ne sravni sa zemljom već prvim udarcem kako bi bar malo uživali u predstojećoj borbi.

Pošto je kladenje završeno, a Monk se setio da mu predstoji i važniji posao od razmetanja i pokazivanja mišićavih podlaktica, borci stadoše jedan naspram drugog. Kao pravi favorit, riđokosi nehajno spusti ruke niz telo i smeškajući se lagano krenu prema Četu koji odmah zauze neki čudni borbeni stav.

– Stegni šake – upozori ga Karpenter gledajući kako nespretno drži ispružene dlanove sečimice okrenute prema protivniku, ali ga Bejli ne posluša.

Povijenih kolena, više oslonjen na levo stopalo, stajao je nekako nagnut unazad kao da strepi od očekivanog udarca što riđeg momka navede na pogrešan zaključak da je u pitanju strah pa zamahnu čvornovatom pesnicom u nameri da mu je sruči u lice.

Već sam napola zažmurio misleći kako će ga snagator naprosto smožditi, kad se Čet još više sagnu i povi unazad, a onda munjevito podiže desno stopalo i dočeka ga u grudi. Bio je to odmeren udarac, dovoljno snažan da zaustavi nalet protivnika i da mu donekle izbije vazduh iz pluća, ali ne i da ga obori.

I dalje je smešno stajao oslonjen kao roda samo na jednu nogu, a neko iz gledališta dreknu:

– Raspali budalu, Monk... ugreja mi se pivo u kantini!

I bez toga, riđokosi je bio besan kao ris pa pošto povrati vazduh, stisnutih pesnica jurnu napred.

– Gotov je, bogamu – promrmljah gledajući kako naš prijatelj naprosto nestaje u kovitlacu čvornovatih šaka koje su mu se vitlale oko glave, kad na moje veliko čuđe-

nje primetih da Monkovi opasni udarci odsedaju na Četovim podlakticama kojima je uspešno štitio lice.

A onda se dogodi nešto čemu se niko nije nadao. Brzinom munje, Bejli odskoči korak unazad, kao čigra se okrenu oko sebe i podignutom nogom zveknu grmalja postrance u glavu od čega ovaj odlete na zemlju kao cepanica.

– Nije moguće! – dreknu neko od kibicera, a sva trojica Monkovih prijatelja uskočiše u krug deručí se iz sveg glasa:

– Gotova je prva runda, minut odmora!

Naš prijatelj samo spusti ruke i priđe nam čekajući da trojica starih vojnika pridignu snagatora, a zatim ga usprave na noge.

– Možeš li još jednom da izvedeš onaj udarac nogom? – zapitah Četa pomalo paničnim glasom.

– Naravno da ne mogu – smeškao se i dalje Bejli – jer su me učili da nikada ne upotrebim isti udarac dva puta. Naš riđoglavi momak mora iskušati još ponešto iz repertoara starih kineskih boraca.

– Mani Kineze, do đavola! – sad se uzruja i uvek staloženi Deks – zvizni ga još jednom na isti način pa da kupimo pare.

– A i za tebe će biti bolje – počeh sa svoje strane da objašnjavam prednosti brzog završetka borbe. – Zamisli da te potkači onom ručerdom.

Za to vreme Monk je uspeo da se potpuno oporavi i pošto se trojica njegovih sekundanata povukoše u stranu, pažljivo krenu u napad. Za razliku od malopređašnjeg nonšalantnog stava, sada je obe pesnice držao u visini glave i oprezno kružio oko protivnika.

– Pazi na noge, taj udara kao mazga – savetovali su ga neki od gledalaca, ali je poneko sada bio i na Četovoj strani.

– Zveknì ga još jednom onako u glavu pa ću ti platiti piće u kantini – hrabrio ga je žgoljavi momak koji je stajao uz Dejva Čenca, našeg izvidnika koji je skrštenih ruku i namrštenih obrva posmatrao neravnopravnu tuču.

Riđi snagator je i dalje pažljivo kružio oko Četa povremeno izbacujući kratke direkte, tek da proveri njegove reakcije, a onda naš prijatelj odjednom sunu napred.

– Hu, hu – začusmo kratke uzdahe proizvedene novim isterivanjem vazduha iz Monkovih pluća, a onda sevnu udarac bridom desne šake koji ga sečimice pogodi postrance u vrat.

Monku oči postadoše nekako staklaste, a ruke nemoćno padoše niz telo. Lepo se videlo kako se povija u kolenima i sigurno bi se ponovo srušio da ga Bejli ne prihvati oko pasa i lagano spusti na zemlju.

Za trenutak je stajao pored nemoćnog protivnika, a onda se iznenada sagnu i hitrim pokretima poče da mu masira slepoočnice, vratne žile i grudni koš. U neko doba, Monku zatreptaše očni kapci, a disanje postade ravnomernije, pa mu naš prijatelj gurnu savijenu bluzu pod glavu i zakorači prema kladioničarima.

Za trenutak sam uspeo da mu vidim oči koje su bile ledene kao planinska jezera, a onda začuh njegov tihi šapat:

– Izbrojte pare, gospodo bukmejkeri!

– Pa, Vili – gurnu me Deks u rebra – pruži ruku. Sad ćemo videti koliko je velika gomila od četiri stotine lepih zelembaća.

Deset minuta kasnije ponovo smo stajali kraj šanka za kojim je gazdovala lepa udovica. Pred nama su bile po tri pune čaše piva kojim su nas častili neki veseli momci, a onda se kroz uzavrelu gomilu vojnika progura visoki izvidnik i srdačno prodrma Četovu desnicu.

– Ovaj način borbe još nisam video – reče mu i pokaza Meri Lu da i njemu natoči pivo. – Ni kod

Indijanaca, a ni među lađarima sa Misurija.

– Pa i niste mogli, mister – učtivo mu odgovori Bejli pažljivo razgledajući negovane prste. – To je kung-fu, drevna kineska borilačka veština koju sam naučio u Šangaju. Samo, postoji nekoliko načina. Recimo, borba palicama, kopljem, bacanjem srpova ili sablji, zatim šestokrakih zvezda...

Razveseljen i nasmejan, Čenc podiže obe ruke i zagalami:

– Od svega što si pobrojao, najviše mi se svideo onaj sa bacakanjem noga. Okreneš se oko sebe, a protivnik već u prašini. Nema šta, baš su mudri ti tvoji Kinezi.

Pored Bila Glupana koji je za glavu skratio strašnog narednika Peta Donovana, sada je i drugi član naše regrutske sedmorke stekao ugled i poštovanje.

Za koji dan i na nas će doći red.

III

Dobrovoljci napred! – zareža naš vodni narednik Majk Dobson. – Ti, ti... ti – pokazivao je na nas sedmoricu regruta. – Malo ćemo da se razmrdamo i izvan kasarne.

Dok smo izlazili iz stroja vodeći konje i postrojavali se u vrstu, dobro smo znali šta znači to razmrdavanje. I naš komandir čete poručnik Džekob Milend i vodnik Dobson imali su marševske kape na glavama sa spuštenim podbradnicima, a od magacina su dolazila dvojica vojnika dovodeći tovarne konje sa samarima, čiji je teret bio upakovan u nepromočivo jedrarsko platno.

– Kao da ćemo u rat – promrmlja Bil Glupan, ali ga mršavi Morgan munu u rebra i procedi:

– Čuti budalo, ovo je samo uobičajena patrola koju su naši šefovi smislili da bi konji protegnuli noge, a vojnici malo nažuljali stražnjice.

Meni se ipak učinilo da je Bil bio bliže istini, ali vojnik nije imao šta da razmišlja. Morao je samo da izvršava naređenja. Bar su nam to dobro utuvili u glavu za ovih mesec dana koliko smo proveli u tvrđavi.

– Benton, Stenli, preuzmite tovarne životinje – grmnu narednik Dobson. – Jaši, na desno, maaarš!

Začudo, uzjahasmo kao jedan čovek i poručniku Milendu se ukaza smešak na ozbiljnom, mladom licu. Njegovi regruti, bar na polasku, izgledali su kao pravi vojnici.

Kod kapije nam se pridruži izvidnik Dejv Čenc, razvlačeći bradato lice u osmeh.

– Sve budući pukovnici – grmnu podižući ruku do otrcanog šešira za koji je bilo zataknuto nekakvo pero. – Samo, o tome još nešto ima da kaže i izvesni gospodin Crveno Čebe.

– Tu smo, dakle – sevnu mi kroz glavu, a Deks Karpenter, s kojim sam jahao naporedo, samo me pogleda.

Već smo odavno čuli za tog poglavicu Čejena kome se nikako nije dopadala gradnja tvrđavica duž starog Bouzmenovog puta, a pominjanje njegovog imena kao da nam natera jezu duž leđa. Stvarno, naše napredovanje mogao je da prekine baš taj gospodin, a pisar garnizona uneo bi u knjigu umrlih da je »redov Vilijem Vilijemson, pao na polju časti vršeći svoju dužnost.« U stvari, redov Vili ležao bi bez kose na glavi, plitko zakopan u nekoj jaruzi.

Ali, o tome nismo morali da razmišljamo. Bili smo vojnici koji su za trinaest mesečne plate morali da računaju i na takve neugodnosti.

Oko podneva smo zastali radi odmora koji se sastojao od vrlo aktivnog umaranja. Bil Glupan i ja smo određeni na stražu s tim što je on s puškom na ramenu parădirao oko vatre gde je Čet, psujući u pola glasa, baratao oko nekakvog lonca, dok je mene zapala čast da čuvam konje oko kojih su poslovali Rod i Nil Morgan.

Vojni propisi su nalagali da »životinje moraju biti, ukoliko okolnosti dozvoljavaju, u podne nahranjene sa po dva kilograma jake hrane« koja se ovog puta sastojala od kukuruzne prekrupe. Zanimljivo, i ljudstvo patrole ugledalo se na svoje konje – za ručak je Čet pripremao lonac kukuruzne kaše začinjene konzervom govedeg gulaša.

Henk Benton je bio zadužen da pregleda i opravi opremu za jahanje, dok su izvidnik Čenc, sardžent Majk Dobson i konjanik Deks Karpentar dobili zaduženje da izvide okolinu.

Uz vatru, naloženu od »po mogućnosti suvih drva koja ne daju mnogo dima« sedeo je naš poručnik Milend i brisao suzne oči jer »mogućnosti« nisu dozvoljavale da se podjari vatra predviđena pravilima garnizonske službe. Odnegovani stručnjak za kung-fu, koji je već poneo svoje ratničko ime Kinez, nije umeo još da razlikuje sirova drva od suvaraka.

– Odakle si, vojniče? – zapita Milend zajapurenog Bejlija koji je iz sve snage mešao žitku kašu u loncu.

– Sa istoka – izbeže direktan odgovor naš snagator čija telesna težina nije prelazila sedamdesetak kilograma.

– Da, da – otezao je mladi poručnik tek odnedavno prispeo iz akademije. – Istok je prilično širok pojam, vojniče.

– Razumem, ser... veoma širok pojam – složi se Čet. – Bar ja to dobro znam.

Milend je bio obrazovan i lepo vaspitan mladić sa manirima pravog džentlmena, ali i veoma tvrdoglav. Ako je nešto naumio, uvek bi našao način da to izvede do kraja.

Zato strpljivo nastavi:

– Vojniče Čete, ti kao da si se bavio geografijom...

– Pa, moglo bi se tako reći, ser – uslužno će Kinez – živeo sam u mnogim mestima.

– I zbog toga ne možeš da se opredeliš za neko od njih? – kao da mu se podrugnu poručnik.

– Gospodine, vi naprosto čitate moje misli – jedva dočeka momak šmrcajući od ljutog dima. – Zaista bi se tako moglo reći.

Bilu Glupanu je vreme očigledno sporo prolazilo jer se stalno muvao u blizini vatre pa sada grmnu prethodno tresnuvši petama kao pravi pruski husar:

– S vašim dopuštenjem, gospodine, primetio bih da samo gubite vreme. Intelektualni nivo konjanika Bejlija ne dopušta mu da se seti čak ni imena gradova u kojima je živeo. Samo badava gubite vreme.

– Ali, molim vas, konjaniče... – uzmuva se plavokosi momak kao da ne može da mu se seti imena na što grmalj jedva dočeka da potpomogne njegovim nerazvijenim moždanim vijugama:

– Bil Vejli, momče.

– Ah, da, Vejli... zvani Glupan – kao priseti se Čet. – Vrlo popularno ime u našem garnizonu.

Džekob Milend je sa odličnim uspehom položio akademiju i odupro se mnogim strogim, ali veoma umnim predavačima a da ne bi primetio kako ga ova dvojica razvlače. Iz nekih razloga Čet Bejli je izbegavao odgovor o mestu rođenja, a Bil Glupan je rizikovao prekoredno dežurstvo zbog napuštanja stražarske dužnosti i priskočio mu u pomoć.

Poručnika je to veoma radovalo. Momci su se međusobno pomagali, a to će se nastaviti i u ozbiljnijim situacijama. U pustoši severnih indijanskih pokrajina, gde su opasnosti vrebale svakog dana, ta činjenica bila je od neocenjive važnosti. Samo, momcima se, zbog autoriteta, nije smelo dozvoliti da brbljaju u nedogled, pa zbog toga poručnik skupi obrve i odseče:

– Konjaniče Bejli, vršite svoju stražarsku dužnost, a ti vojniče –

odmeri Četa – pripazi na jelo. Dosta brbljanja.

Patrola je imala zadatak da prvog dana stigne do stanice agenta za indijanska pitanja Ajrona Koldvela, bradatog momka upalih očiju, koji je živeo u kamenoj kući na Grant potoku. Taj vladin službenik, baš je bio neki nedruželjubiv čovek. Kad sam ga jedne prilike video u tvrđavi, gotovo ni skim nije govorio. Samo je strusio pivo u kantini Meri Lu mrzovoljno odgovarajući na njen poziv i nestao kao dim.

– Taj je podivljao na svom potoku – prokomentarisao je Karpenter čkiljeći za agentom dok je izlazio iz krčme, ali se meni učinilo da su njegovo ćutanje i mrzovolja bili nekako nameštеni.

Nedruželjubivi ljudi u glavnom su gledali pred sebe, a taj Koldvel je počesto bacao poglede ispod oka i osluškivao galamu u krčmi. Bar tako mi se učinilo.

Sada nas je dočekao s puškom u ruci i uobičajenom mrzovoljom na licu.

– Helo, mister Koldvele – razvuče naš izvidnik ne sjahujući s konja – kako ste?

– Dobro – jedva promrmlja agent očigledno ne nameravajući da nas pozove u kuću.

Čenc se pomalo vrpoljio na sedlu ne znajući kako da nastavi razgovor, a onda odjeknu Milendova reska komanda:

– Patrola, sjaši! Rasedlaj. Dobsone, pobrinite se za noćni logor.

– Razumem, ser – jedva dočeka narednik – Sjaši!

Iza mrzovoljnog agenta izvirivala je mlada Indijanka koja brzo nestade u kući, čim joj on nešto smrsi. Za to vreme, umorni ljudi krenuše za narednikom do potoka gde smo dobili naređenje da pripremimo logor za noć.

Bio je to dosta lagan posao koji smo s voljom i veoma brzo obavili. Čet je opet ložio vatru i pripremao večeru, farmeri iz Ajove zbrinuli su konje na taj način što su između dva drveta razapeli debeli konopac i za njega privezali životinje, nabili im zobnice na glave i istimarili ih.

S puškom preko ramena, Bil Glupan je paradirao na straži više pazeći na vrata Koldvelovog magacina nego na mogući nailazak neprijateljski raspoloženih Indijanaca.

Deks i ja smo natezali mali šator za poručnika, a Nil razastirao nepromočivo platno na kome ćemo kasnije prostrti svoju ćebad.

– Gledaj Bila, očima će progutati ona vrata – reče Čet pokazujući glavom na krupnog momka koji je buljio u Koldvelov magacin. – Mora da je nanjušio rakiju.

– Verovatno – odgovorih zabijajući u zemlju kočiće za šator. – Tim momcima iz kentakijskih brda, alkohol je naprosto u krvi.

– A što li onda i Karpenten zagleda ta magacinska vrata? – nije prestajao da se interesuje plavokosi momak. – Nešto nisam primetio da je veliki ljubitelj kukuruzovače.

Sada sam i ja pažljivije pogledao magacin napola ukopan u zemlju. Zidovi su, kao i kuća, bili izgrađeni od kamena i severnom stranom ukopani u zemlju. Sa te strane krov, napravljen od oblica pokrivenih busenjem, naslanjao se na brdo dok je s čela bio produžen u trem na kojem je stajao neljubazni domaćin ne ispuštajući pušku iz ruku.

Za razliku od kuće koja je imala dva prozora sa velikim drvenim kapcima, magacin nije imao nikakvih otvora osim pomenutih vrata koja su sve više okupljala i moju pažnju. Bila su sastavljena od hrastovih gredica, pažljivo otesanih i povezanih gvozdenim trakama. Posebno su me iznenadila dva ogromna katanca pa na to upozorih Bejlija:

– Ovako nešto nema ni na kapiji Fort-Kernija.

– Naravno da nema, Vili – odmah će Kinez ćkiljeći i dalje sa drugog ugla šatora. – Samo, što li će mu?

Koliko smo mogli da primetimo u sumraku koji se iznenada spuštao na dolinu Grant potoka, magacin je bio neuporedivo čvršće građen od kuće što nam je bilo sve sumnjivije. Onaj ko je živeo u stanici, morao je da se najpre pobrine za vlastiti život, a tek onda za državnu imovinu uskladištenu u magacinu.

Ubrzo smo bili gotovi pa nam se odjednom pridruži i Deks kome poverismo svoje sumnje.

– Kada je reč o zaštiti imovine – dodade pametni čovek zavijajući cigaretu – pogledajte malo koral sa druge strane kuće. U njemu se nalazi bar stotina bikova koje svako može da ukrade dok se naš agent za indijanska pitanja zabavlja u kući sa domaćicom. A to je, koliko ja mislim, najskuplje što ovaj momak ima u stanici.

Nema sumnje, to je bila istina zbog čega se još više zamislismo. Ili je taj Koldvel bio neka nastrana tvrdica, ili se radilo o nečemu što naša pamet nije mogla da shvati ili odgonetne.

Logor je bio spreman, a večera uveliko pripremljena, kad naš narednik pokaza rukom na izvidnika Čenca koji nam je s kraja doline davao znake šeširom.

Jedva smo ga uočavali, a ubrzo nam izmače iz vida pošto potera konja u grmlje.

– Uzmite puške, momci – reče nam narednik otkopčavajući crnu futrolu velikog »frontijer« kolta. – Dejv badava ne bi onoliko mlatarao rukama.

Ubrzo zauzesmo zaklone za kružnu odbranu oko logora i zakloparasmo zatvaračima stavljajući metke u cevi. Pažljivo smo motrili na svo strane, a onda ugledah kako sa suprotne strane doline, baš odakle je došao i naš izvidnik, izbiše četvorica Indijanaca na šarenim mustanzima.

Ne štedeći životinje, besnim galopom dojuriše niz potok, a voda i blato su prštali pod konjskim kopitama. Zaustaviše se na korak ispred brvnare gde je agent stajao u društvu s našim poručnikom.

– Ja Žuti Pas – zagrakta jedan od njih mlatarajući kopljem iskićenim perjem. – Beli agent meni dati...

– Nema ništa, odbij! – dreknu Ajron Koldvel i uperi mu pušku u grudi. Što je trebalo, dobili ste. Goveda ću vam doterati tek za deset dana.

Indijanci se očigledno uzmuvaše pa Dobson naredi da se pregrupišemo i svi nanišanimo uz potok prema kući, kad se onaj momak sa vučjom kožom na glavi, ponovo razgalami:

– Beli čovek ne zna šta govori. Žuti Pas hoće...

– Žuti Pas hoće smrt! – ciknu Koldvel i zakorači sa trema nišaneći mu tačno u grudi. – Odlazi dok si čitav!

Naš poručnik je postupio vrlo mudro jer je, čim su se pojavili Indijanci, zamakao kroz vrata u kuću odakle je sigurno bio spreman da pomogne Koldvelu, pogotovo što se četvorica ratnika opet uzmuvaše nagoneći konje gotovo na ogradu trema.

– Odlazite, poslednji put vam govorim! – ponovo se razvika agent, a onda iz njegove puške suknu plamen i hitac višestruko odjeknu dolinom.

– S leva po jedan, nišani! – začusmo i komandu našeg narednika i još je nedostajalo samo ono-pali, kad Indijanci podbodoše konje i vrišteći nestadoše prema zapadnoj strani doline.

– Ostav, isprazni oružje! – nešto mirnijim glasom izdate narednik novu zapovest i mi sa vidnim olakšanjem spustismo udarače i izba-

cismo metke iz cevi karabina. – Na svoja mesta!

Deks, Čet i ja opet se nađosmo kraj poručnikovog šatora i još sumnjivije zavrtesmo glavama.

– Zar i ovo može da se desi? – zapita se Bejli prihvatajući jedan od nezategnutih konopaca šatora. – Četiri krvoločna Čejena da pobegnu pred jednim hicem ispaljenim u nebo. Da mi je ko pričao...

– Ali, nije... sve smo videli vlastitim očima – dobaci Karpenter. – Mogao je još da uzme motku i ispraši im turove.

– Taj Žuti Pas trebalo bi da se zove Šugavi Pas – dodadoh. – Samo, ovakav kukavičluk nije karakterističan za slobodoljubive Indijance. Pre bih pomislio da su podvili repove iz nekog drugog razloga a ne iz straha pred puškom. Da su došli da se biju, umlatili bi ga tamahavcima pre nego što bi pipnuo obarač.

Posao oko uređenja šatora bio je odavno završen i Dobson nije dozvolio da besposličimo.

– Vas trojica na večeru pa na spavanje. Stražarićete tri poslednja sata pred zoru.

Dok sam jeo, nije mi iz glave izlazilo čudnovato ponašanje Indijanaca, Koldvelova negostoljubivost i njegov magacin – tvrđava sa gvožđem okovanim vratima i onolikim katancima.

Ali, bio sam samo regrut koji je imao da izvršava naređenja pretpostavljenih, a ne da misli i sumnjiči vladinog službenika sa velikim ovlašćenjima.

Zbog toga odoh na spavanje.

IV

Kočija za Šeridan bila je ponovo napadnuta.

Ta vest je prohujala celim krajem pa našom tvrđavom.

– Prokleti Indijanci! – psovali su ljudi, a major Donald Ridžis naredio je da se formira odred za poteru i za njegovog komandanta odredio štapskog narednika Patrika Donovana.

– Čoveče – govorio mu je u svojoj kancelariji – odabraćete grupu od dvadeset dobrovoljaca i izvideti kako se to odigralo. Uzmite oba izvidnika i pročešljajte brda oko mesta zasede.

Narednik gromovitog glasa i strah i trepet mladih vojnika Fort–Kernija, stajao je ukočeno pred komandantom tvrđave iako je u sebi besneo zbog njegove odluke da ga šalje u poteru za Indijancima, koji su sigurno zbrisali daleko u brda i kraj logorskih vatri pevali i veličali svoju pobedu nad belcima.

Ali, nije imao kud i zbog toga je ćutke slušao hladno izlaganje prvog čoveka Fort–Kernija.

– Ukoliko se radi o većoj grupi, odustanite od okršaja. Od posebnog značaja biće vaša procena situacije na samom terenu. Uzdam se u vaše iskustvo, narednič e – oštro mu se zagleda u izbrazdano lice – da nećete dozvoliti nikakav nepromišljeni korak koji bi mogao da izazove rat na granici. Svesni ste, naravno, da nemamo dovoljno snage ni za uspešno patroliranje, a u borbi sa značajnijim indijanskim snagama, naprosto bi bili zbrisani. Pa, sa srećom, narednič e Donovane.

– Zahvaljujem, ser – odgovori skrušeno narednik čiji se gromoviti glas odjednom pretvorio u šuštanje lišća na povetarcu. – Verujem da će mi sreća biti baš potrebna.

Major Ridžis klimnu glavom na njegov pozdrav i zagleda mu se u povijena leđa dok je izlazio na vrata. U poslednje vreme, razmišljao je, deo ljudstva se prilično ulenio otimajući se za manje važne zadatke u krugu tvrđave. S druge strane, Donovan i nekoliko nižih starešina nastojali su da svoj položaj garnizonih lenština zabašure

nepotrebnim izdiranjem na vojnike što sve, po oceni iskusnog oficira, nije doprinosilo ni povećanju discipline ni opšteg raspoloženja jedinice.

Osim toga, Donovan je bio veoma iskusan starešina koji je do sada učestvovao u bezbroj sličnih rutinskih zadataka, a ukoliko bi nešto pošlo naopako, tu je bio razboriti izvidnik Dejv Čenc i veoma sposobni indijanski skaut Slomljeno Pero iz plemena Dakota koje je od pamtiveka živelo u neprijateljstvu sa Čejenima.

Major Ridžis se najviše uzdao da su napad izvršili mladi ratnici, usijane glave željne slave i oružja da on ipak predstavlja sporadičnu čarku ne baš retku na nemirnoj granici.

Stojeći iza napola navučenih zavesa, posmatrao je štapskog narednika Donovana koji se razvikao vežbalištem kao da su Sjedinjene Države u najmanju ruku objavile rat celom ostalom svetu:

— Narednič e Dobsone, življe malo, čoveče! — pozva narednik B. čete — Hoću da mi se za pet minuta javite sa deset dobrovoljaca spremnih za pohod u planine. I molim, odaberite prave ljude. Zadatak je veoma ozbiljan.

Dobsonova patrola tek sinoć se vratila u tvrđavu i niko pametan ne bi dirao njeno ljudstvo bar dva dana, ali je Donovan baš želeo da uradi sve na svoju ruku. Umesto da je pozvao četne narednike i zatražio da mu odaberu po petoricu dobrovoljaca, odlučio je da polovinu patrole sastavi od ljudi iz B čete, a ostatak iz preostale tri čete.

Naravno, kroz pet minuta na vežbalištu nije bilo nijednog vojnika jer je vreme određeno za pripreme bilo tako kratko da nije bilo načina ni konji da se osedlaju a ne i da vojnici sleduju rezervnu municiju, hranu za sedmicu dana, pripreme tovarne konje, a četni narednici izdaju zapovesti ostatku svog ljudstva za obavljanje uobičajenih kasarnskih zadataka.

Čak ni dežurni trubač, koga je poslao po svog bojnog paripa, ogromnog crnog konja dostojnog da vuče najteža kola, još nije bilo na vidiku, a onda se, ko zna na koji način, pred njim ustoboči Bil Glupan sa svom propisnom opremom i osedlanim konjem.

— Dobrovoljac Vejli, pokorno javljam gospodinu štapskom narednik u, spreman za pokret.

Čovek-planina razjapi usta od čuda i jedva promuca:

— Odakle se samo stvori...

— Pokorno javljam gospodinu štapskom narednik u... iz štale. Taman sam timario konja.

Donovanu je ionako bilo muka od majorovog naređenja, a sad ga je testerisao i taj glupi regrut pa, gotovo sasvim raspamećen, urliknu iz sveg glasa:

— Zaveži, bogamu!

— Pokorno javljam gospodinu štapskom narednik u da sam razumeo da zavežem — odvali Glupan kao iz puške pa hitro smače konjaničku sablju sa sedla, pobode je u zemlju i poče da vezuje uzde svoje životinje.

— Pokorno javljam... zavezao sam — još je uspeo da izgovori, kada Donovan naprosto skoči sa vežbališta i odjuri prema konjušnici deručí se:

— Trubače, gde je moj konj? I gde su dobrovoljci, do đavola!

Na jedvite jade, patrola je posle pola sata lude dernjave i još veće jurnjave po koralima, štalama, spavaonicama i naravno kantini Meri Lu, nekako skrpljena i krenula prema kapiji. Na čelu je jahao Patrik Donovan, a za njim dvadeset mrzovoljnih vojnika među kojima smo bili i nas sedmorica novajlija.

Pred veče smo stigli na mesto gde je napadnuta kočija i nemalo se iznenadili kada smo je ugledali gotovo neoštećenu.

— Indijanci, čitao sam, uvek spale kola ili kuće koje napadnu —

mudrovao je Bil Glupan – a ovi nisu ni konje ispregnuli.

– Možda nisu imali šibice? – dobaci Henk Benton, a Glupan ne propusti priliku da ga poduči:

– Seljačino, Indijanci pale vatru kremenom.

– Ma nemoj – uze Henka u zaštitu Rod Stenli. – Zar misliš da mi u Ajovi čekamo da opali grom pa da tako dođemo do vatre. Znamo i mi za trud i ognjilo.

– Sve ti je badava, Rode – javi se ponovo bivši farmer Henk. – Zar si zaboravio da ga zovu Glupan.

Prepirka nam je dobro došla dok smo čekali da izvidnici obave svoj deo posla, a štapski narednik izda naredbe za pokret ili postavljanje logora, ali se Deks Karpenter nije smejao. Oštrim pogledom uočio je oružje pobijenih putnika koje je razbacano ležalo oko kola, a još manje mu je išlo u glavu zbog čega Indijanci nisu bar odveli konje.

– Bogami, Bil je u pravu – smrsi u neko doba. – Ili su ovi Čejeni poludeli ili ih je neko poplašio pa su glavom bez obzira pobegli sa bojišta.

Svi se ponovo uozbiljismo, a Kinez Bejli razložno reče:

– Teško je poverovati da su tako naprasno izgubili pamet, a još je neverovatnije da su pred nekim pobegli. Za to bi trebala čitava četa konjanika, a njih, kako znamo, nema u našem kraju. A, šta kažeš, Vili? – odjednom mi se okrenu i pogleda me pravo u oči.

Za trenutak mi se učinilo kao da je želeo reći: ovo bi tebe trebalo najpre da interesuje. A onda mu lice dobi uobičajeni nevin izraz, a oči odlutaše negde u stranu.

Uprkos direktnom pitanju, ćutao sam ne znajući ni sam šta bih pomislio, a onda se iznenada javi mršavi kockar Nil Morgan:

– Da sam na mestu tih Čejena, kočiju bih napao na prvom mestu iz osvete prema belim ljudima, zatim zbog oružja, konja, hrane ili pića. Ali – nastavi još tišim glasom – ni kod mene se ništa ne slaže. Oni kopači zlata što su naišli na kočiju doneli su pobijene putnike u Fort Kerni sa kosom na glavi, oružje je ostavljeno razbacano oko mesta napada, a od jela i pića putnici su imali poneki zalogaj i jedva flašu viskija. Prema tome, napali su ljude bez razloga. A to nema nikakvog smisla. Ljudi u kočiji su bili naoružani, a koliko znam, nikome se ne gine uludo. Pa ni tim čejenskim momcima.

Sad smo, naravno, ponovo bili na početku. Ništa nismo rešili, a ni naš štapski narednik nije bio nimalo pametniji.

Zbog toga je naredio da pripremimo noćni logor, odredio straže i zaseo kraj vatre gledajući kako kuvari pripremaju večeru.

– Naš izvidnik Slomljeno Pero kaže da nema više od deset Čejena – obavesti nas Henk po povratku sa mesta gde je odveo naše konje. – Veli da su to neki mladi momci.

– Mladi, a pomlatiše troje putnika, kočijaša i pratioca kola – zareža Bil Glupan. – Kada ih uhvatimo...

– Bolje reci ako ih uhvatimo – dodade Čet Bejli izuvajući čizme.

Ljudi su bili ozlojeđeni i mrzovoljni za razgovor pa jedva dočekasno poziv za večeru i odmah se povaljasmo na svoju ćebad.

U cik zore bili smo u sedlima terajući konje kamenitim terenom. Nikome nije bilo jasno kako su Slomljeno Pero i Dejv Čenc uspevali da slede tragove, ali smo bili uvereni da i pored guste jutarnje magle ipak idemo pravim putem.

Nevolje su nastale posle dva sata jahanja kada smo izbili na celi sistem kamenitih sipina i nekih vodorina gde su se tragovi svaki čas gubili. Naši izvidnici sjahaše s konja i razidoše se ne bi li ponovo našli trag dok je Donovan gromovitim glasom naredio kratkotrajni odmor.

– Da se kojim slučajem Čejeni nalaze negde u blizini, postreljali bi nas kao zečeve – odjednom bubnu Rod Stenli sedajući za jedan oveći kamen.

Pri tome je nešto čeprkao po bisagama odakle izvuče povelik komad suvog mesa i celi vojnički hleb.

– Je si l' to poneo od kuće? – prevrnu očima Glupan Bil oblizujući se.

Propali farmer ga samo prostreli pogledom i razvuče kroz stisnute zube:

– E, baš si glupan... od kuće. Pa dosad bi se meso ubuđalo, a hleb bio tvrd kao kamen. Imam prijatelja u magacinu.

Sva sedmorica smo čučali iza kamena držeći uzde u rukama i prihvatali kriške hleba koje je odsecao snalažljivi seljak iz Ajove. Svi smo dobili jednake komade ukusnog hleba i mesa i s uživanjem žvakali, kad se odnekud stvori Pat Donovan i zaurla da smo pomislili da će mu popucati vratne žile i sva dugmad na kragni košulje:

– Šta je ovo, do đavola!

– Užina, pokorno javljam gospodinu štapskom narednika – ustoboči se u stavu mirno Bil Glupan jedva dočekavši da se starešini nađe na usluzi.

Čovek-vulkan se nalazio pred erupcijom i već smo pomislili da će Bila progutati zajedno sa preostalim komadićem hleba, ali se odjednom javi Čet Bejli zvonkim glasom kao u devojke:

– Ser, to mu je zapakovala jedna susedka kad je pošao od kuće.

Za svaki slučaj, držao se podalje od raspamećenog narednika koji je gutao knedle i promuklo zakreštao:

– Zar pre dva meseca, budalo?

– Pa šta? – kao da se iznenadi njegovom pitanju stručnjak za kineske borilačke veštine – čovek je štedeo... za ovu priliku.

Izgledalo je da će gromoviti narednik ponovo zaurlati i dozvati bar tri plemena koja su živela u brdima severnog Vajominga, ali srećom priskoči Dobson i na vreme ga zaustavi:

– Pate, bogamu... mi jurimo Indijance, a ti ih dozivaš.

Dobro, Majk – jedva se nekako pribra čovek-grom, ali nas ošinu ubilačkim pogledom. – Predstava je završena, ali ćemo o ovome još porazgovarati u Fort-Kerniju. To vam obećavam.

Shvatajući da je dosad pravio samo gluposti, zabaci ruke na leđa zauzimajući nadmeni stav i dostojanstveno se isprsi. Već je gotovo krenuo od nas, kad Bil Glupan tresnu petama i dok su mu još zvečale mamuze, kresnu iz sveg glasa:

– Pokorno javljam gospodine štapskom naredniku da će se o našem povratku u tvrđavu ponešto pitati i momci na šarenim konjima čije tragove baš traže naši izvidnici. S dopuštenjem gospodine štapskog narednika rekao bih da su nas baš nasamarili. Zaskočili su putnike u poštanskim kolima da bi nas naveli da se lomatamo po ovom bespuću, a za to vreme na nekom drugom mestu sigurno rade nove nevaljaštine.

Ukrućen kao spomenik, stajao je s rukama uz šavove pantalona i netremice gledao starešinu kome je, očigledno, svega bilo na vrh glave. Vrućina je uveliko osvajala, Čejeni su uspešno zametnuli tragove, a sad su mu se i ovi regruti otvoreno podsmevali. Na to najstariji narednik Fort-Kernija više nije smeo ni da misli pa samo odmahnu rukom i zatutnja debelim nogama spotičući se preko stenja. Uz put je, po lepom starom kasarnskom običaju, urlao kao da ga kolju:

– Ustajte lenštine, pokret za pet minuta!

Mučno jahanje preko krševitog tla nastavljalo se dalje, i to u dobrom pravcu, zahvaljujući našem Dakoti Slomljenom Peru koji je pronašao nekoliko slomljenih grančica kržljavog žbunja i pokoji pome-

reni kamen, i odmah zajahao mustanga i lakim kasom nastavio prema severozapadu.

Trebalo nam je bar dva sata da se ponovo nađemo na početku doline duž Grant potoka. Tragovi se, doduše, više nisu primećivali jer su Indijanci verovatno jahali kroz vodu, ali mi nismo imali kud nego dođosmo pred stanicu.

– Hej, Koldvele! – zagrme Donovan srećan što mu se pružila prilika da ponovo isproba svoje glasne žice. – Izlazi iz te kuće.

Umorni konji mahali su glavama terajući dosadne muve, a žedni ljudi ispod oka pogledali bistru vodu koja je žuborila desetak koraka dalje, ali je naš štapski narednik i dalje izigravao Napoleona i podbočen desnom rukom o debelo bedro, očekivao da se agent pojavi na tremu.

Bradati Ajron Koldvel, međutim, nije nameravao da još jednom ugosti vojnike Fort-Kernija koji se opet nađoše u njegovoj dolini.

– Šta je, Pate, zašto urlaš i plašiš mi stoku u koralu? Izgleda da vi iz Fort-Kernija nemate drugog posla nego da besposličite lomeći konjima noge po gudurama.

Očekivali smo novu provalu besa, ali srećom Majk Dobson pritera konja uz našeg komandira i blago mu dotače mišicu.

– Smiri se, Pate...

To je bilo od presudnog značaja jer se Donovan suvo iskašlja i dosta pristojno procedi kroz stisnute zube:

– Nismo u šetnji, Ajrone. Jurimo grupu Čejena koja je zaustavila poštansku kočiju i ubila petoricu putnika.

Bradonja je izgledao kao da ga sve to ne interesuje, a još manje uzbuđuje.

– Pa šta ćeš onda kod moje stanice? – mrzovoljno prošuška mrdajući bradurinom. – Ovuda ne vodi linija poštanskih kola.

Pokušavajući da ne prasne, čovek-planina proguta pljuvačku i nekako se savlada.

– Znam to i sam, ali tragovi vode u tvoju dolinu. Reci nam ko su bili ti momci pa odmah krećemo dalje.

Nešto mi je govorilo da će agent i dalje negirati da je primetio Indijance, što se ubrzo i obistini. Pomaljajući i dalje samo pola glave kroz napola odškrinute prozorske kapke, Ajron Koldvel zagalami iz besa:

– Ti si, Pate, bogami ostareo i ogluveo. Zar ti ne rekoh da nikakvi prokleti Indijanci danas nisu dolazili kod mene. Ako ti je do jurnjave za njima, eno ti brda. Tamo ih ima na hiljade.

Besan kao ris, Patrik Donovan je samo kolutao očima ne znajući šta da uradi. Čovek je tvrdio nešto što očigledno nije bilo istina, ali on nije znao šta da preduzme.

Za trenutak je stajao kao oduzet, a onda agent poče da zatvara prozor.

– Hej, šta to radiš! – povika vrpoljeći se na sedlu, a onda se nekako doseti i iznova urliknu:

– Patrola, gotovs! Izrešetajte tog kujinog sina...

– Bilo je to naređenje i mi se, ne baš prebrzo, mašismo oružja zataknutog u futrole na sedlima.

Sastavljena od ljudstva iz različitih jedinica, patrola nesložno zaklopara zatvaračima, a Ajron, videći da je đavo odneo šalu, rašири širom kapke prozora i zakuka:

– Ne luduj, Pate... evo me izlazim iz kuće!

Za koji trenutak otvoriše se i vrata kroz koja ispade agent za indijanska pitanja i skrušenim glasom poče da moli narednika:

– Reci da vojnici ostave puške i ulazi u kuću da te častim pićem.

Naš narednik je, izgleda, postigao što je želeo. Koldvel je izgledao smrtno uplašen, a što je bilo najvažnije, izvršio je njegovo naređenje. I

to pod pretnjom vojnika kojima je on komandovao.

Zbog toga zadovoljno klimnu glavom i naredi ostav.

– Tako, momče – mleo je ponovo važno podbočen desnicom o butinu, sada vidiš da sa starim Patom nema šale. A sada te još jednom pitam da li si video grupu Čejena za kojima smo dojurili do tvoje doline?

Za trenutak mi se učinilo da je Koldvel nekako previše uplašen jer smo puške odavno vratili u futrole, a i po narednikovom licu moglo se primetiti da je najgore prošlo. Sada se malo pravio važan, prevrtao beonjačama i čitao mu lekciju.

Taman sam o tome hteo nešto da kažem Četu, kad me Deks Karpenter munu u rebra i pokaza očima prema zemlji oko kuće.

– Pazi, Vili – smeškao se dok su mu oči i dalje bile hladne – kod ovog Koldvela kao da krave ručaju u kući. Prostor ispred zgrade prepun je njihovih tragova.

Zaista, u prašini su se videli otisci mnogih papaka, kao da je stoka lutala, a onda se setih da je goveda agent možda terao do vode.

Baš se vidi da si rodom iz grada – reče nekadašnji farmer iz Ajove Henk Benton i pokaza glavom na koral osmehujući se na moju pretpostavku o teranju stoke na pojilo. – Pa kroz ogradu teče jaz iskopan od potoka s početka doline. Krave na njemu piju i ne treba ih zbog toga isterivati iz korala.

Naravno, i ja sam sve sada tačno video, ali mi baš ništa nije bilo jasno, samo više nije bilo vremena za razmišljanje jer narednik proturi glavu kroz vrata i videći da u kući nema nikog osim domaćice, ponovo uzjaha i zagrme kao da komanduje pukom:

– Na levo, maaarš!

Tako smo pred ponoć neobavljenog posla stigli u kasarnu, a naš narednik je promuklim glasom obavestio majora Ridžisa da su opaki Indijanci zbrisali u svoja brda.

V

Sledeći dan smo imali voljno što je u vojsci bila sasvim nepoznata stvar. Ujutro smo morali da ustanemo sa ostalim ljudstvom jer je naš trubač tako zavijao da bi probudio i mrtvaca, a onda su dolazile uobičajene obaveze: spremanje kreveta, timarenje i pojenje konja, doručak i analiza našeg bezuspešnog žuljanja stražnjica na konjskim sedlima.

– Tragove ste, dakle, izgubili u Koldvelovoj dolini – zamišljeno reče poručnik Milend slušajući narednika Dobsona koji mu je podneo raport. – A onda se vratili u Fort Kerni.

– Da, gospodine – potvrdi naš narednik. – Vođa patrole Pat Donovan isprepadao je malo tog agenta za indijanska pitanja, pregledao kuću da se ko u njoj ne nalazi, a onda nam naredio pokret. Sve u svemu, badava smo izmorili konje.

Napola izvaljeni, uživali smo na našem omiljenom mestu iza štale posmatrajući mrzovoljnog Dobsona dok je izveštavao komandira čete. Obojica su bili nezadovoljni jer su ubice ostali nekažnjeni pa čak nismo uspeli da utvrdimo ni kom plemenu su pripadali. Ono, bilo je gotovo izvesno da su kočiju napali Čejeni, a stariji vojnici su verovali da to nisu uradili ratnici Crvenog Čebeta nego mladići željni slave i avantura.

Što se mene tiče, sve mi je bilo zbrkano u glavi. I nezapaljena kola, razbacano oružje, tragovi goveda ispred stanice agenta za indijanska pitanja. Izgledalo je da nam se sve nalazi nadohvat ruke, a, eto, raspršilo se poput dima. Samo su grobovi pobijenih putnika i dalje bili gorka stvarnost.

– Hej, Čete – šapnuh plavokosom momku koji je sedeo kraj mene – oni mi tragovi ne izlaze iz glave. Slomljeno Pero i stari vrag

Dejv Čenc nisu mogli da izmisle trag indijanskih ponija koji su, opet, na čudnovat način zajedno sa svojim jahačima, nestali kraj te proklete stanice. Šta kažeš na to?

A šta da kažem, Vili? Naš Glupan deset puta je pametniji od tog naduvenog štapskog narednika kome je bilo najvažnije da pokaže silu agentu Koldvelu i pobedonosno odjaše iz doline. Samo, ako mene pitaš, trebalo je baš da u njoj malo pronjuškamo.

– I ja tako mislim – važno će trapavi seljak Rod Stenli, zbog čega se Deks i Nil Morgan ispotiha nasmejaše. – Mene je otac poslao da nađem odlutale konje, a kada to nisam uspeo da uradim... nije mi bilo povratka kući. Zato sam se i javio za službu u vojsci.

Naravno, više nam nije bilo do smejanja. Celi Rodov život promenio se zbog nekoliko farmerskih konja ispalih rebara. Ali, drukčije nije moglo biti. Ko nije mogao da uspešno obavi povereni zadatak, nije imao više šta da traži u siromašnoj farmerskoj kući. Škrta zemlja nije trpela nesposobne. To je Rod Stenli znao i zbog toga se nije vratio kući.

A takav čovek imao je pravo da kritikuje Donovanov nemar, možda više od bilo koga od nas.

Poručnik Milend, koji je stajao desetak metara dalje i bio nam okrenut leđima, odjednom iskosi glavu i zapita nas:

– Šta se vas trojica sašaptavate?

Kao đavoli koji na federima iskaču iz kutije kojoj se otvori poklopac, tako se i mi brzo nađosmo na nogama i ukočismo pred starešinom.

– To mi, onako... prepričavamo, gospodine – pokušah da zabašurim stvar, ali to kod našeg komandira nije moglo da upali.

Preletevši proničljivim pogledom po našim licima, podviknu nam, a da gotovo uopšte ne podiže glas:

– Ja sam, vojniče Vilijemsone, postavio jasno pitanje i na njega očekujem i jasan odgovor. Dakle...

Momak nipošto nije bio za bacanje. To sam shvatio od prvog susreta s njim i zbog toga pokušah da što gluplje izgledam razmišljajući šta bi mu budalasto odgovorio.

Spasao me, međutim, Čet Bejli a ne moj odgovor.

– S vašim dopuštenjem, ser – razvuče uz očaravajući osmeh naš kung-fu stručnjak – rekao bih da se Vili, ovaj vojnik Vilijemson, zbunio i postideo pa vam nije mogao pružiti pravi odgovor. Znate, tamo je bila jedna mlada Indijanka... i mi smo, oprostite, malo razmišljali, hm... o tome kako uveče izgleda bez haljine. Verujte mi, Vilijemson je i tada bio veoma zbunjen.

Bio sam mu zahvalan što me izvadi iz neprilike, ali nas je poručnik i dalje sumnjičavo merio. Ja sam veoma smerno gledao negde pored njegovog levog ramena jer strogi vojnički propisi nisu dozvoljavali da pripadnik američke konjice zuri u vrhove svojih čizama kada razgovara sa pretpostavljenim. Momak s poručničkim zvezdicama na poramenicama merio nas je strogim očima, a onda se sa zemlje podiže Henk Benton i odvali baš po ajovljanski:

– Ih, gospodine... da ste samo videli tu ždrebicu.

Dobro vaspitanom Džekobu Milendu bilo je izgleda dosta svega, jer nas odmeri kao poslednje bednike i ukrućenih kolena ode iza štale.

– Uh, vi smrdljivci i kučkini sinovi, tako se ponašati pred starešinom – zaječa Majk Dobson i pljunu na zemlju. – Samo, ovo vam neće proći tako lako. Već ću vam smisliti zanimaciju pa vam neće padati na pamet ženske haljine.

S gađenjem na licu i ljut kao zvečarka, stari narednik požuri za svojim poručnikom, a Rod zakrešta u pola glasa:

– Šta ovaj reče?... kakve haljine, ama o ženskoj je reč.

*

Da Dobson nije govorio samo u vetar, prvi je iskusio seljačina Rod Stenli koji je preko reda određen da stražari kraj korala.

Umoran i besan na strogog narednika, šetao je oko ograde u kojoj više nije bilo konja jer su preko noći povučeni u štalu.

– Da mi negde taj širitlija dopane šaka...

– Pst, Rode – začu se tihi povik sa ugla štale i Deks Karpenter se kao senka stvori kraj ograde. – Ja i Vili ćemo malo u šetnju.

Farmer iz Ajove samo ga je začuđeno gledao, ali se i dalje ponašao kao revnosni stražar. Sa puškom preko ramena, šetkao je i pravio se nevešt kada je Deks počeo da otvara sporednu kapiju kroz koju smo izvozili đubre izvan tvrđave.

Za to vreme ja sam osedlao dva odmorna konja i korakom ih izveo iz štale.

– Hej, vi to ozbiljno...

– Ćuti, Rode i zatvori kapiju za nama – obrecnuh se. – I ne zaboravi da zasun samo ovlaš staviš na ivicu ležišta. Inače ćemo u povratku morati da uđemo na glavnu kapiju odakle će nas otpratiti pravo u zatvor.

Momak je osetio da se nešto ozbiljno kuva i više je voleo da o svemu što manje zna pa se samo okrenu na peti i odmaršira do suprotne strane korala.

Za to vreme već sam šmugnuo s konjima do odškrinute kapije, a za nepun minut mrak nas je potpuno progutao.

Ubrzo se pojavio mesec pa smo brzo napredovali prema Grant potoku i stanici Ajrona Koldvela. Uz put, Karpenter me je ispitivao:

– Možeš li da se došunjaš do onih Ajronovih krava i malo zaurlaš kao kojot?

To sam, naravno, mogao da uradim i kada ga obavestih o tim svojim mogućnostima, zagonetni momak veštih ruku, zadovoljno klimnu glavom.

– Time bi trebalo da malo zabaviš gazdu Ajrona dok se budem muvao oko onog njegovog magacina. U protivnom, badava smo krenuli. Sam nećeš izaći na kraj sa onim katancima.

Magacin me, naravno, veoma zanimao i Deks se sam ponudio da me prati do Ajronove doline. Bolje rečeno, prvi je dao ideju za noćašnju posetu i pri tome nije objašnjavao zbog čega to čini. Ni meni, naravno nije preostalo ništa drugo nego da je oberučke prihvatim pa smo se tako našli na putu.

Samo, Deks ništa nije radio površno ni bez obezbeđene odstupnice. Pre nego smo krenuli, nešto se sašaptavao sa Bejlijem pa je naš ljubitelj manikiranih nokata pozvao ostatak naše grupe u kantinu.

– Pokušaćemo da sa nekoliko čašica odobrovoljimo našeg strogog narednika – smeškao se umiljato. – Ako pri tome bude, hm... malo pijan, tim će sve ispasti bolje. Do jutra bar neće obilaziti stražu kraj sporedne kapije.

Jašući po ravnici kasom, a strmijim terenom korakom, uskoro smo se našli u blizini doline i Deks ćutke sjaha i povede životinju još kojih stotinak metara.

– Ovde ćemo ih zavezati – reče uterujući konja iza nekih stena, a ja samo krenuh za njim blagosiljajući sudbinu koja me sastavila sa ovako spretnim i ćutljivim čovekom.

Primičući se govedima, trudio sam se da baš ne zakačim svaki kamen na putu, a onda sam pronašao lep žbun i seo iza njega. Bio sam dobro zaštićen od eventualnih pogleda iz kuće, a i dovoljno blizu ograde da bi me goveda čula pa počeh da štekćem kao kojot. Bikovi se odmah uzvrteše, a kad malo jače pustih glas, celo stado jurnu prema suprotnom kraju korala.

Pri tome se stoka sudarala međusobno, mukala i toptala papcima po nabijenoj zemlji pa je agent morao da napusti svoju Indijanku i samo u gaćama izjuri iz kuće.

– Hooo – javljao se uznemirenim govedima – šta je rogonje, ko vas plaši?

Na mesečini lepo mu se primećivala puška u rukama pa zbog toga ućutah i pretrnuh jer Koldvel iznenada promeni smer i krenu u mom pravcu. Za trenutak nisam znao šta da radim jer sam bio svestan da će me primetiti čim se pomaknem iza žbuna, a onda mi peta slučajno dotače kamen veličine čovekove pesnice.

Uzdajući se da ću moći da dobacim do drugog kraja korala, zgrabih ga i zavitlah prema tamnoj masi stada. Izgleda da sam imao pun pogodak, jer se krave ponovo uzmuvaše, a agent jurnu na tu stranu.

– Ovako bih ga mogao šetati do jutra – pomislih, ali ipak poslušah glas razuma i brzo šmugnuh dalje od ograde i besnog čoveka s puškom u rukama.

Bar još pola sata, Koldvel je obilazio oko korala i tiho pevao kao što kauboji rade tokom noćnih straža kraj stada, a onda se verovatno prisetio svoje debele družice i odmaršira u kuću.

Misleći na Deksove vešte prste i brojne gvozdene alatke zbog kojih bi ga, bio sam sve uvereniji, svaki šerif strpao iza rešetaka, nadao sam se da je »operacija magacin« uspešno završena pa zato kretoh okolnim putem prema mestu gde smo ostavili konje.

Naravno, bio sam u pravu jer ga zatekoh kako im priteže kolane, a onda ćutke podosmo prema izlazu iz doline.

– Da znaš, gotovo smo badava dolazili – započe čim posle stotinak koraka pešačenja zajahasmo konje. – Tamo nema ništa osim desetak galona viskija i... gomile konjske balege.

Za trenutak sam ga zapanjeno gledao, a onda jedva promucah:

– Ne misliš li i ti...

– Naravno da mislim, Vili – naceri se i izvadi duvankesu. – Magacin je dovoljno veliki da primi desetak konja i jahača.

Gotovo zaustavih ždrepca sav pretrnuo od misli koje su mi se rojile u glavi, a onda se malo sabrah pokušavajući da rekapituliram noćašnja otkrića:

– Ako je tako, Koldvel je pred nama sakrio ubice i malo se poigrao sa umišljenim štapskim narednikom. Prvo ga je razbesneo, a onda uveo u kuću kako bi se uverio da u njoj nema nikog osim njegove devojke. Naravno, naš Napoleon jedva je dočekao da se nađe pred nerešivim problemom, objavio da su Indijanci pobegli ko zna kuda i zaprašio neobavljenog posla prema tvrđavi. Bogamu, mislio je samo kad će pre da prestane da žulja onu svoju debelu stražnjicu.

Vešto krijući zapaljenu sumporaču u rukavu kratke palerine, Karpenter prinese vrh cigarete plamenu i sa uživanjem odbi prve dimove.

– Pa, sad – smeškao se ljuljajući se u ritmu konjskog kasa – nemoj odmah sve da svaljuješ na njegova nejaka pleća. Ni nama baš nije bilo isuviše stalo do lomatanja po brdima, i svi smo jedva dočekali da ugledamo palisade Fort-Kernija.

I to je bilo tačno, kao što mi je sada sve bilo jasno i u vezi sa onim tragovima govedih papaka ispred agentove kuće. Da bi prikrio tragove mustanga, lukavi Koldvel je isterao nekoliko goveda iz korala i proterao ih nekoliko puta ispred kuće i magacina. Time su bili uništeni otisci nepotkovanih kopita čejenskih mustanga koje su njihovi vlasnici prethodno uveli u magacin i za vreme našeg boravka pred stanicom držali im njuške, da se ne odaju dahtanjem.

Samo, još uvek smo bili na polaznoj tački. Prvo, konjski izmet nije bio nikakav siguran dokaz protiv agenta za indijanska pitanja, a osim toga, Koldvel je ipak bio službenik vlade, odgovoran jedino Uredu za indijanska pitanja u Vašingtonu. Našim eventualnim optužbama mogao je samo da se nasmeje i ponovo ode u krevet kod svoje Indijanke.

Postavljalo se, međutim, i pitanje razloga zbog koga bi jedan belac rizikovao da pred vojskom skriva ubice, a nismo se pomakli ni za korak u rešenju motiva zbog koga su Čejeni napali kočiju.

Dok sam o tome mozgao, Karpenter povuče poslednje dimove i smrvi opušak o unkaš sedla.

— Badava mozgaš, Vili — reče i prikupi uzde. — Bolje da požurimo, a za razmišljanje ima vremena i sutra. Ajron Koldvel ne namerava da napusti ovaj kraj bar još neko vreme, a i naša petogodišnja obaveza tek je započela. Ima vremena, već ćemo mi njega uhvatiti.

Naš zagonetni kovač, nema sumnje, bio je u pravu pa mi ne preostade ništa drugo nego da podbodem kljuse i požurim prema kasarni gde ću ujutro ponovo začuti umilno urlanje našeg gospodina štapskog narednika Donovana:

— Isprsi se, momče... bogamu. Približava se smak sveta kad su ovakvim nesposobnjakovićima obukli uniforme!

VI

Od ranog jutra Zimski Dan je poslovala po Koldvelovoj kući i slušala cvrkut ptica po kome je znala da je njen brat Veliki Rog negde u blizini.

— Naši mladi ratnici potpuno su poludeli za vatrenom vodom belog čoveka — mrmljala je bacajući ispod oka poglede na bradatog agenta za indijanska pitanja, koji se spremao da krene u seču drva.

A on kao da je nešto slutio. Stalno je otezao da pođe. Prvo je osamario dva velika konja, a onda uzeo tri čupava mustanga, koji su se otimali, i na njih stavio opremu.

— Besni ste jer ste se suviše ulenili — mrmljao je muvajući ih u trbuhe kako bi lakše pritegao kolane. Bez razloga je zverao u nebo na kojem nije bilo ni oblačka.

Zatim je dugo tražio sekiru koja se, naravno, nalazila na drvljaniku i tek negde pred podne krenuo od kuće.

Ali, nije imao mira. Jedva je vukao noge vodeći nemirnu kljusad, a preko ruke nosio je vinčesterku. I dalje se nemirno osvrtao zalazeći sve više u šumu, a onda je zastao i odlučno privezao konje za drvo.

— Neka kaže ko šta hoće, ali danas nešto nije u redu.

Dok je mrmljao, energično potеže zatvarač puške i utera metak u cev. Sa zapetim okidačem oružja još nekoliko trenutaka postaja u mestu, a onda, šunjajući se od drveta do drveta, krenu prema stanici.

Za to vreme Veliki Rog je dotrčao pred kuću na čijem tremu je stajala Zimski Dan.

— Daj vatrene vode! — podviknu promuklim glasom. — Veliki Rog hoće piti.

Zimski Dan je imala tek devetnaest godina, ali je već bila udovica. Muž joj je, za pojmove belaca takođe dečak, poginuo u obračunu sa nekim tragačima zlata, a mlada je, kako je to od vajkada bio običaj, pripala neoženjenim ratnicima, udovcima ili mladićima koji još nisu nameravali da stupe u bračnu zajednicu.

To nikoga na granici nije moglo da začudi. U stalnim borbama sa belim ljudima, Indijanci nisu mogli da dopuste luksuz da im žene imaju jedno ili dvoje dece. Trebalo je da svaka žena rodi bar desetoro kako bi se, bar nekako, popunio broj rat-

nika i boraca. Još bi bilo nerazumnije da mlada udovica ostane bez muškarca pa je i Zimski Dan uvek morala da ima otvoren šator a sama bude spremna da primi muškarca raspoloženog za ljubav. Samo, dogodilo se nešto neočekivano. Mlada nije ostala trudna i pored veze sa mnogim osvedočenim očevima oko čijih šatora se vrzmao čitav buljuk bucmastih Indijančića.

Ubrzo je izašla na zao glas zbog verovanja da su zli duhovi uslovili njenu neplodnost pa je poglavica Crveno Čebe jedva dočekao agentov zahtev i dao mu je za nekoliko mršavih konja.

– Bolje ćeš živeti kod belog čoveka – objasnio je devojci koja je pokunjene glave držala zavežljaj u rukama i bila spremna da krene u neizvesnost. – Kod njega ćeš uvek dobiti dovoljno hrane.

Tako je Zimski Dan jedne večeri došla pred stanicu, a bradonja počeo da se oblizuje od pohote videći rasnu Indijanku koja je smerno očekivala da bude pozvana u kuću.

Samo, prvi zanos prošao je Koldvela veoma brzo i devojka se osećala sve više usamljena. Nije joj bilo dopušteno ni da zucne ukoliko je on nije nešto upitao, radila je od jutra do večeri, morala da se brine o čistoći, jelu, kravama i konjima i da uvek bude spremna za gazdin krevet ukoliko on ne bi bio isuviše pijan.

Znao je i da je istuče ukoliko bi nešto zgrešila, a strogo je bilo određeno šta ne sme ni da pipne. Na prvom mestu nije smela ni da pogleda vatreno oružje, da dirne flašu s viskijem, a ni da zakorači u magacin.

Zimski Dan je to dobro upamtila, a sada je njen brat, momak koji je tek ove godine stekao ratničko ime, baš to od nje tražio.

– Ne smem dirati vatrenu vodu – reče mu sa strahom u očima. – Moj čovek Velika Brada bi me ubio.

Momak je već pio alkohol i više nije mogao bez njega. Zapravo, rakiju im je nudio sam agent i to potpuno besplatno, a kada su kasnije došli ponovo na piće, jednostavno im je zalupio vrata ispred nosa.

– Gubite se! – vikao je na njih preteći im puškom s prozora i momci su pokunjenih glava otišli u selo.

Neki su se ponašali kao da im je Manifu uzeo razum, drugi apatično lutali okolinom, ali se Veliki Rog dosetio kako da dođe do pića i jednog jutra došao pred stanicu noseći veliko bizonovo krzno.

– Dati meni vatrena voda – rekao je nudeći mu kožu na što je agent samo otpljunuo u prašinu.

– Nosi tu smrdljivu stvar ispred mene! – zapovedio mu je, a kada se momak spremao da pođe, iznenada ga je zaustavio.

– Na, pij – dodao mu je flašu sa nekoliko gutljaja jevtinog viskija, a onda mu rekao da se vrati kroz tri dana.

Samo, nije došao sam. U selu se pohvalio da je dobio piće, pa su se kod stanice našli mnogi žedni momci jedva čekajući da se pojavi Koldvel sa flašama.

– Poludeli ste, odakle mi tolika rakija! – prenemagao se lukavo gledajući njihova unezverena lica.

Indijanci obično nisu prosili. Jednostavno bi rekli »daj mi«, a ukoliko bi im to bilo uskraćeno, uzimali su silom.

Ali, s rakijom je bilo drukčije. Osim Ajrona Koldvela, niko u celom kraju nije imao viskija i ukoliko bi mu oteli ono nekoliko flaša što ih je posedovao, ubrzo bi ostali bez ičega. Agent jednostavno više ne bi donosio piće iz grada kojem su beli ljudi nadenuli ime Kasper.

I kada su već pomislili da će se vratiti suva grla i s ogorčenjem u dušama, lukavi čovek je izneo flašu i počeo da im toči po gutljaj koji su ispijali iz istog lončeta. Svi su mu bili veoma zahvalni, ali istovre-

meno strahovali od nove, još jače, žeđi. To im se već i ranije događalo, ali neuki ljudi nisu znali šta je to zavisnost, niti su kada čuli za reči alkoholizam i alkoholičar.

Svaki gutljaj tražio je novu čašu na koju, izgubljeni u vajominškom bespuću, nisu mogli da računaju ukoliko im tu milost ne bi učinio njihov agent, bradati Ajron Koldvel.

A lukavi čovek je baš to želeo. Pošto im je usadio želju za alkoholom i osetio koliko im se svidela rakija, otpočeo je da izlaže svoj monstruzni plan:

– Mladi čejenski ratnici su veoma hrabri i ta hrabrost može da im donese veoma mnogo vatrene vode. Da li se oni osećaju sposobnim za akciju koju će im predložiti njihov beli brat?

Svi su energično potvrdili glavama i zatresli svojim lukovima i strelama. Bili su spremni da se upuste u svaku avanturu samo da bi dobili vatrenu vodu.

– Ali, moja crvena braća ne smeju o tome nikome da govore. Inače, neću moći da vam nabavim rakiju – tvrdio je lukavi agent kome njegova, dosta visoka plata, očigledno nije bila dovoljna.

Sada su svi odrečno odmahnuli glavama zaklinjući se uglas na večno ćutanje.

Da bi ih što više zagrejao, Koldvel nače i drugu flašu pa su i najskeptičniji brzo bili uvereni da im je bradati čovek najveći prijatelj.

– Dakle, uradićete ovako – govorio im je dok su polupijanim očima pratili svaki mig njegovog lica. – Kad vam budem javio, napašćete kola belih ljudi koja prevoze poštu i putnike i doneti mi jedan sanduk okovan gvožđem koji se uvek nalazi na vozarevom sedištu. Za to ću svojoj braći dati mnogo dobre vatrene vode.

Predlog su, naravno, oberučke prihvatili pa je Koldvel naredio da se napadnu sledeća kola koja su prevozila kovčeg sa tromesečnim vojničkim platama.

Jedva dočekavši taj dan, momci su izvršili munjevit napad, likvidirali posadu kola i putnike i odneli sve što im je došlo podruku. Tako je agent dobio gomilu para, a Indijanci burence jevtinog viskija.

Samo, na iduću pošiljku Koldvel je morao da čeka puna tri meseca. To mu nije teško palo, ali su zato Indijanci bili veoma uznemireni. Čudili su se zašto im neke kočije prolaze ispred nosa ne znajući da je lukavi agent čekao samo onu sa vojničkim platama.

Misleći samo na to kako da se ponovo dočepaju pića, pre neki dan su izvršili novi napad i prvo potražili sanduk okovan gvozdenim šipkama. Pošto ga, naravno, nisu našli, besno su napustili mesto okršaja pa čak nisu pokupili oružje niti skalpirali putnike. Nisu našli sanduk koji bi trampili za bure rakije pa su odjahali pred stanicu misleći da ih je agent prevario.

Cela stvar umalo nije izašla na videlo, jer su im se za petama nalazili beli vojnici pa ih je Koldvel čak morao da sakrije u svoj magacin, a kasnije najuri u brda.

– Još jedna ovakva glupost i više vam nikada neću nabaviti vatrenu vodu – pretio im je dok su pognutih glava odlazili vodeći umorne ponije. – Napašćete tek kad vam budem javio.

Krivi Rog je veoma teško podnosio Ajronov »suvi režim« pa se dosetio sestre i krenuo da od nje zatraži alkohol. Gotovo celo jutro je čekao da se agent odmakne od kuće i sada je besno gledao Zimski Dan koji je drhtala i od pomisli da makar samo pipne jednu od bradonjinih flaša.

– Daj vatrenu vodu ili ću te ubiti i spaliti vigvam belog čoveka. Daj...

Videći njegov izbezumljeni pogled, devojka je poverovala da će svoju pretnju i sprovesti u delo, pa žurno zakorači u kuću odakle se

vrati sa gotovo celom bocom burbona, specijalnog pića koje je njen čovek najviše voleo.

– Beži, Krivi Rogu! – gurala ga je sa trema, ali je mladić samo nategao bocu ne misleći ni na šta osim na žestoko piće koje mu je blagotvorno palilo utrobu i ulivalo novu snagu i hrabrost.

Predahnuo je tek posle desetak gutljaja i blaženo se smešio. Tada sa ivice šume prasnu puška, a kuršum odvali nekoliko ivera sa drvenog stuba koji je podupirao trem ispred kuće.

Napola pijan, momak se i dalje samo cerio, ali ga Zimski Dan povuče za rukav košulje i nekako dovede do konja.

– Jaši i beži! – vikala je podupirući ga kako bi se što pre popeo na mustangova leđa, a onda od šume ponovo zaprašta puška i jedno zrno ga pogodi u slabinu.

Rana nije bila osobito teška jer je kuršum samo iskidao mišiće i kožu pa se Indijanac konačno osvesti i urliknuvši čejenski bojni poklik, petama natera konja u divlji galop.

Obuzet željom za brzim i laganim bogaćenjem, Ajron Koldvel je zaboravio na incident i prežalio flašu dobrog burbona pa je i Zimski Dan prošla veoma jevtino... tek sa nekoliko šamara.

Od tada je agent sav viski držao pod ključem u magacinu, a Zimski Dan je dobila još jedno zaduženje, uz uobičajene poslove morala je i da cepa drva.

– Bogamu, ionako se udebljala od lenstvovanja – bio je jedini Koldvelov komentar dok je posrtala pod teškim naramcima drva.

VII

Po tačno utvrđenom pravilu, vodovi su svakih petnaest dana davali po deset vojnika da prate i poslužuju kola koja su iz Kaspera, udaljenog šezdesetak milja, dovozila namirnice, lekove i piće za vojničku kantinu. Ovog puta trebalo je da to učini Prvi vod, ali je krenuo Treći.

– Gospode, bez gluposti – oštro nam se obrati Nil Morgan dok smo sedlali konje i izvodili ih iz štale. – Svaki džentlmen ponekad mora voditi računa i o svojim duhovnim potrebama u koje, nadam se da smo svi saglasni, ne spada naše svakodnevno struganje kašikama po porcijama, a još manje slušanje pogrda kojim nas kljukaju naši dragi narednici. Pa, da li sam u pravu, gospodo?

Čet je sa zebnjom razgledao svoje ruke ispucale od vetra, kada se javi Henk Benton:

– Ne znam koliko si ti u pravu, samo znam da sam ja bez para. Šta ću onda u tom Kasperu?

Nil ga iznenađeno pogleda.

– Pa, zar već nisi dobio dve plate?

Benton nije skidao oči sa vrhova čizama niti je otvarao usta, i ja se uplaših da će i drugi štedljivi farmer odbiti da ide u grad, kad se taktički javi naš gospodin koji je tako lepo mlatarao nogama i obarao snažne momke:

– Ljudi, prva runda pića ide na moj račun.

– A moja je poslednja – dobacih i ja što odobrovolji naše Ajovljane.

Ja sam naslućivao da su u sve ovo umešani vešti prsti našeg Morgana koji je sigurno dao neku paru dragom Dobsonu pa smo mi krenuli na put umesto prvog voda.

E, sad je sledovalo iznenađenje. Kao grom iz vedrog neba, sve nas pokosi glasina Glupog Bila:

– Gospodo, ja neću moći da vas pratim, a i vama savetujem da se okanete putovanja. Neki su mi stari vojnici rekli...

– Da si glupan, eto šta su rekli! – zakreštaše uglas seljaci iz Ajove. – Zar ne ču u kakav trošak nameravaju da se daju naši plemeniti drugovi?

Bil je, onako glavat i namršten, izgledao kao granitni spomenik koga ništa ne može pomaći sa njegovog postolja. Samo je odmahivao glavom i prevrtao očima.

– Mene da neko vara...

– Ali, čoveče... glupane – gotovo su jaukali Ajovljani strahujući da tvrdoglavi momak zaista ne upropasti stvar pa da narednik jednostavno pošalje momke iz Prvog voda umesto naše nesložne grupe.

– Zar si zaboravio na obećane čaše...

– Male čaše, momci – odvali ljutito sevajući očima. – Pričali su mi neki stari konjanici da su u tom Kasperu svi saluneri proklete gulikože koje su nabavile nekakve male čaše pa jadni gosti...

Za trenutak zastade mereći Roda i Henka kojima je zbog tolike priče o salunima, krčmarima, piću i inventaru, počela da ide voda na usta, a onda još energičnije reče:

– Ne, mene neće niko varati. Zbog toga ostajem u kasarni, a Dobson neka traži drugog čoveka umesto mene. Ionako...

– Pst! – ćutkao ga je Nil zverajući da odnekud ne izbije pomenuti narednik, a onda ga drmnu za rukav bluze i upita:

– A rekoše li šta ti vojnici o pivskim čašama? Da li su one u redu?

Vrag iz Kentakija napravi začuđeno lice i nastavi da se prenemaže:

– Slušaj, Nile... ti baš umeš da postaviš pravo pitanje. O pivskim čašama, bogami, ništa ne znam, ali kada ste već navalili, mogao bih da krenem i da to proverim.

Naša dva farmera tek sad se nađoše u čudu pa bubnuše uglas:

– Otkad to ti postade ljubitelj piva?

Glupan Bil baš je izgledao kao spomenik postavljen na najvećem, gradskom trgu. Pomalo iskošene glave, gledao ih je s visine kao dva izgubljena slučaja nastavljajući da ih testeriše:

– Zar ja pomenuh pivo, seljačine? Samo sam govorio o isprobavanju tih velikih čaša, naravno, napunjenih viskijem. Šta bi, uostalom, mogao da pije čovek iz kentakijskih brda gde se vatra pod rakijskim kazanima ne gasi cele godine, a ljudi trezne samo kada ih sahranjuju. A sada, put pod noge. Daleko je do tog vašeg Kaspera.

Svi smo divovskog momka počeli da tapšemo po plećima žureći prema zbornom mestu, srećni što se sve završilo na neznatno većem trošku. Još uvek smo pomalo strahovali da nas ne iznenadi nekom novom smicalicom, ali smo naleteli na sasvim novo iznenađenje. Zvalo se Meri Lu Pirs i za ovu priliku bilo odeveno u tesne farmerke i još tešnju bluzu koja je, verovatno zbog toga, morala da bude nešto više raskopčana.

– Helo, momci – dočeka nas širokim osmehom, ali bih se zakleo da je pri tome pogled nešto duže zadržala na mršavom Niku Morganu. – Kada krećemo?

Zahvaljujući odmornim konjima, praznim kolima koja su se brzo kotrljala ugaženim putem, a ponajviše Bilovim stalnim pričama o blagotvornom delovanju kukuruzovače na probavni trakt a posebno na psihu čoveka, u Kasper stigosmo sledeće večeri i na veliko žaljenje našeg narednika moradosmo da zanoćimo.

– Neću nikakvih gluposti, ljudi – upozoravao nas je strašno kolutajući očima dok smo ukipljeni stajali ispred kola i izigravali vukove u jagnjećim kožama. – Dozvoljavam da u salunu popijete po jednu čašu tek da sperete prašinu iz grla, a onda odmah na spavanje. Ne zaboravite da smo vojnici.

– Nikada! – dreknusmo kao jedan čovek zbog čega nas narednik Majk blagonaklono otpusti i ostade da stražarči pored konja i ostale imovine garnizona iz Fort-Kernija.

Prvih desetak metara prešli smo veoma dostojanstvenim korakom, a onda Bil zagrabi po gorštački. Na svaki način nastojali smo da ga junački pratimo, ali smo pred krčmu ipak stigli trčeći.

– Prebroj s'! – dreknu pred vratima zbog čega se nekoliko pametnijih građana odmah izgubiše iz saluna. – Ujutro da vas sve vidim, i to čitave. Jasno?

Pošto mu gromoglasno potvrdismo da smo sve lepo razumeli, Glupan Bil navuče podbradnik marševske kape ispod donje vilice kao da istog časa kreće na juriš prema neprijateljskim utvrđenjima i iz sve snage tresnu pokretna vrata.

Kao poplašene ptice, krila vrata zaklepetaše i zacvileše šarkama, a onda čovek-spomenik upade u krčmu i objavi da je konjica iz Fort-Kernija zauzela šank za kojim »prokletim civilima večeras nema mesta«.

Da bi ga svi tačno razumeli, jednostavno dohvati nekoliko gostiju i pobaca ih od barske tezge, a onda tresnu ručerdom po politiranom pultu i zaurla pokazujući prstom na preplašenog barmena:

– Ti sa podvezicama – aludirao je na čovekove mašne kojima su mu bili stegnuti rukavi košulje – napoj ovu nedonoščad i ne brini za plaćanje. Meni sipaj u kriglu!

Tako je počelo, ali se završilo neočekivanim obrtima. U glavnom, nepovoljnim za neke od nas.

Do duboko u noć sve je išlo još nekako. Glupan Bil je bio u velikoj formi. Gromovitim glasom, za koji bi se zakleo da je u izvesnim trenucima bio snažniji i od Donovanovog, komandovao je zauzimanje stava mirno prilikom ispijanja svake čaše a zatim je blagonaklono dozvolio svakom od gostiju da plati po rundu pića što je trebalo da bude dokaz privrženosti herojima Fort-Kernija kojima se, usput rečeno, do sada izmaklo mirisanje baruta.

Samo, cenjeni građani Kaspera to nisu znali pa su se gotovo nadmetali u vađenju novčanika i čašćavanju.

Tempo je opadao kako se približavala ponoć pa je energični konjanik angažovao Roda i Henka da između zdravica iznose pijane goste iz krčme.

– Pokorno javljamo gospodinu Glupanu, ovo je dvanaesti – kezili su mu se jedva stojeći na nogama. – Ko sada časti?

Zakrvavljenih očiju, Bil bi samo prostrelio nekog od ljudi u sali, a barmen počinjao da toči piće u prazne čaše.

– Mirno! – sledovala je komanda. – Počinji!

Posipajući se pićem uz vidno klaćenje i podrigivanje, pijani ljudi su ispijali i rušili se u stolice, a neki i na patos krčme posut drvenim strugotinama.

– Iznesi! – grmeo je dalje Glupan ne primećujući da osim dvojice Ajovljana, kraj šanka više nema nikog od junaka u plavim uniformama.

Nil Morgan je u separeu pelješio nekoliko gradskih parajlija, a Meri Lu ga čekala u jednoj od soba na spratu iznad saluna.

Ja sam naprasno dobio želju da čujem zvuk telegrafskog tastera zbog čega je ovdašnji poštar morao da nenadano napusti toplinu svoga kreveta, ali se Čet Bejli našao na pravim mukama. Među poštom namenjenoj pripadnicima garnizona koju sam uzput pokupio iz kancelarije, nalazilo se i jedno pismo iz Bostona adresirano na njegovo ime. Kada sam mu ga dao, kung-fu veštak je za trenutak požuteo kao pravi Kinez i jedva prošaptao:

– Čini se da ću za trenutak morati da vas napustim.

Potpuno smeten, tutnu mi izgužvano pismo u ruke i strugnu prema vratima, a ja pročitah nekoliko šturih rečenica kojima ga je izvesna

gospodica Helen Vudli iz Bostona obaveštavala da je doputovala u Kasper i odsela u hotelu »Vasač« gde željno očekuje njegovu posetu. Usput, stajalo je u pismu, izveštava ga da raspolaže izvesnim, vrlo preciznim, ovlašćenjima izdatim od Ministarstva vojske u Vašingtonu koja joj omogućavaju da za odbeglog ljubavnika i nesuđenog ženika Četa Bejlija, može izdejstvovati hapšenje i da joj komanda svake vojne jedinice u tome mora bezrezervno ukazati pomoć.

Iznenada, potpuno sam se otrezneo. Stajao sam na tremu ispred pošte grada Kaspera i proklinjao sudbinu koja me dovela na nemirnu indijansku granicu. Potpuno bespomoćan, mislio sam na gospodina štabskog narednika Donovana obdarenog slonovskim glasom i magarećom pameću, strogog poručnika Milenda koji će se potruditi da nam zbog ove noći omrzne život, kockarsku ajkulu Nila Morgana koji je utočište u vojsci potražio pred gnevnim verovnicima ili opelješenim partnerima, na prsatu Meri Lu ustreptalu u salunskoj sobi i slušao gromovite komande ispičuture Bila Glupana.

A sada je stigla i ta cura iz Bostona koja je, za razliku od mene, odlično obavila zadatak. Pronašla je svoga izabranika kome ni opasni kraj Crvenog Čebeta nije mogao da pruži utočište.

I dalje sam bespomoćno stajao na ulici držeći snop vojničkih pisama u rukama, kada poslednji gosti počeše da napuštaju krčmu i teturajući se odlaze kućama. Poštujući gradski propis da se saluni zatvaraju tačno u ponoć, Bil Glupan je izvadio nekoliko dolara iz džepa i objavio da poslednja runda ide na njegov račun.

Zatim su još jednom odjeknule komande o kolektivnom ispijanju čaša čime je »pokolj u Kasperu« bio završen.

Novi pokolj nas je, kako sam mogao pretpostaviti, čekao u Fort-Kerniju.

*

Počeo je već ujutro.

Dve dobro raspoložene i nasmejane dame, Meri Lu Pirs i Helen Vudli, udobno smeštene na sedištu jednih od armijskih kola, posmatrale su »odsecanje glava« kojim je, veoma revnosno, rukovodio naš narednik Majk Dobson.

– Bez saplitanja, tamo! – čekao je strogim glasom dok smo se znojili i stenjali pod vrećama brašna ili sanducima potkovica za konje. – Življe malo.

Vrućina je polako osvajala i cedila poslednju preostalu snagu iz naših lomnih tela, ali našem mučitelju sa širitima na rukavima nije ni padalo na pamet da naredi odmor. I dalje smo vukli robu iz magacina do naših kola uz sve brojniju publiku među kojom smo primećivali i neka poznata lica sa karakterističnom bledom bojom.

– Kuš, tamo! – pokuša Glupan Bil da se obrecne na jednog od njih, ali mu nekada moćni glas koji je tako uspešno konkurisao jerihonskim trubama, dođe kao pokvaren pisak dečije svirale. – Još ćemo se mi videti.

– Ni slučajno – odbrusi bledi čovek na kome se videlo da se raspada od glavobolje. – Samo dok mi popusti mamurluk, nestaću iz grada i bar mesec dana zazirati i od flaše.

– Gubi se – jeknuh sada i ja nailazeći iza Glupana – ili ću baciti ovu vreću, a onda ćeš tek upoznati šta može jedan momak kada ga suviše razbesne.

Da li zbog mog besnog izgleda, ili zbog straha da se cela grupa mamurnih vojnika ne ustremi na njih, tek naš bledi sagovornik strugnu sa ulice, a za njim poče da se osipa celi lanac građana od kojih su mnogi jedva vukli drhtave noge.

– Kakva je to tamo larma! – podviknu ponovo Dobson raskrečen ispred kola koja smo tovarili. – Zašto se samo vučete?

Utrkujući se, dvojica Ajovljanja jedva dočekaše da mu se nađu na usluzi i složno zagraktaše:

– Zbog rakije, gospodine narednиče. Obori nas mamurluk, a ne lenjost.

Na jednoj podebljoj obramici složno su nosili sveznjeve potkovica, i u žaru da mu što bolje objasne naše jadno stanje razmahaše rukama pa celi teret odlete na zemlju. Jedan ili dva sveznja, međusobno povezana žicom, zakačiše narednika po cevanicama i on se urlajući strovali na zemlju.

– Do đavola, kako ne pazite, ovaj... izvinite drage dame – na vreme se savlada inače bi njihove nežne uši čule nekoliko krupnih psovki, u čemu su se narednici izveštili do savršenstva. – Pruži mi ruku, glupane.

Dok je Rod pokušavao da sakupi razbacanu robu, Henk se unezvereno muvao oko narednika izvaljenog u prašinu i u neko doba mu stade na levu šaku.

– Izvolite, gospodine – napravi servilno lice i grabeći mu desnicu poče da ga vuče iz sve snage. Već ga je bio dobro pridigao, kada narednik zajauka iskolačenih očiju:

– Budalo, slomićeš mi šaku!

Izgledalo je da bivši farmer zaista ne zna šta da učini. Za trenutak je gledao narednika koji se, u pomalo grotesknoj situaciji, nalazio napola razapet. Jedna ruka nalazila mu se na zemlji pod Henkovom ogromnom čizmom, dok je snažni momak gornji deo tela napola izdigao iz prašine.

Dobsonovo urlikanje dostiglo je kulminaciju, a žile na vratu mu iskočile od muke i dernjave, pa Ajovljanin, ne znajući ništa bolje da učini, jednostavno mu pusti desnicu zbog čega se naš mučitelj opet nađe u prašini.

Dok smo kao onemeli posmatrali scenu, i drugi Ajovljanin nastavi da tera po svome i sad se okomi na Henka:

– Puštaj mu ruku...

– Ama, pustio sam – uveravao ga je Benton pokazujući mu obe šake. – Vidi, Rode, prazne su mi.

– Ne govorim o njima.

– Nego o čemu, do đavola? – sada se ozbiljno naljuti Henk. – Kažeš... pusti, a sada ni to nije dosta.

– Ali, Henk... stojiš mu na ruci. To ti stalno govorim.

Benton spusti pogled i glupavo se zagleda u čizmu pa brzo podiže stopalo i zakuka:

– Oh, Majk... ovaj, gospodine narednиče, strašno mi je žao. Ovo se više neće ponoviti.

Dok se svet smejao, a mi malo odahnuli od vreća i sanduka, dvojica grmalja navališe da čiste narednikovu zaprašenu uniformu.

– Vaša ruka, gospodine! – u neko doba će Rod pokazujući na Majkovu nadlanicu gde su se videle dve, tri neznatne ogrebotine. – To moramo očistiti ili vam ne gine trovanje krvi.

– Apsolutno tačno – složi se odmah Henk. – Najbolje dobrom rakijom.

Ni Majk Dobson nije bio imun na alkohol tim pre što je jutros video svoje mamurne ljude koji su sinoć napravili urnebes u salunu dok je on, suva grla, čuvao armijske konje i kola i zbog toga nije smeo ni da mrdne od logora.

– I ja... mislim da bi nekoliko kapi...

Dvojica spadala se hitro zgledaše pa Rod odmah skoknu do jednih kola i odnekud iščeprka nenačetu flašu viskija.

– Pružite ruku, gospodine – obrati se naredniku i vešto iščupa zubima zapušač iz flaše, a Henk zamalo ne pade na leđa gledajući kako Stenli naginje grlić namerava-

jući da alkoholom pospe Majkovu nadlanicu.

– Stani, budalo! – jeknu otimajući mu bocu. – Rane se ispiraju vodom, a ranjenici osvežavaju pićem. – Gospodine – prevrnu očima gledajući narednika koji je glupavo stajao držeći i dalje ispruženu ruku – tako je uvek radila moja baba. A ona je bila najpoznatija vidarka u celom području južne Ajove. Samo... nikada nije davala alkohol bolesniku a da ga prethodno nije probala. Znate, od dugog stajanja...

– Da, ser, bogami – meketao je Rod – i ja sam čuo za tu njegovu babu...

– Pa s vašim dopuštenjem, gospodine – odmah prihvati drugi ugursuz i žestoko nagnu iz flaše.

Pri tome je pravio namrštено lice i kad skloni grlić sa usana, sumnjivo zavrte glavom gledajući zemljaka.

– Kao da je nešto ustajalo...

Oberučke hvatajući flašu, sada i Stenli junački poteže pri čemu nivo žućkaste tečnosti spade skoro na polovinu flaše.

– Daj da i ja probam, nemoj da otrujete čoveka – zakrešta Bil Glupan svojom sviralom koja je do sinoć tako dobro funkcionisala omogućavajući grmalju da nadviče pun salun pijanih gostiju. – Znaš, mi iz Kentakija...

– Odbij, budalo, vidiš da lečimo ranjenika! – dreknu Henk otimajući flašu iz Rodovih ruku. – Mi se borimo za život gospodina narednika, a on bi pravio degustaciju. Bolje, grabi te vreće i ne smetaj nam u ozbiljnom poslu.

Naravno, komedija je već jednom morala da se završi pošto smo svi znali da Majk Dobson nije nikakvo nevinašce koje bi ova dva majmuna mogli celi dan da vuku za nos. On sastavi čupave obrve i dreknu da se čulo do poslednje gradske kuće:

– Mirno! Ovamo tu flašu.

Pošto popi nekoliko pozamašnih gutljaja, nadlanicom obrisa brkove i razvika se streljajući nas opasnim pogledom:

– Napred na posao. I da vidim ko će najviše da se istakne.

Pri tome je prstom pokazivao na ostatak pića u flaši zbog čega mi prionusmo svojski na vreće i sanduke, a stari lisac pročisti grlo i okrenu se ženama.

– Moje dame, usuđujem se da vam ponudim nekoliko kapi kao jutarnje osveženje.

Meri Lu odmah pogleda mršavog Nila koji samo zaškripa zubima zbog čega žena odmah odbi piće, ali se iznenada javi Helen Vudli blaženo uspijajući usnama:

– Oh, dragi naredniče, mislim da bi mi jedan gutljaj baš prijao.

Sada je umesto Nila, Čet imao glup izgled lica dok je gledao curu kako vešto nateže iz boce, kao da je celi život lumpovala sa bostonskim dokerima.

– Uh, kakav cug – jeknu Deks Karpenter koji je veći deo noći proveo iza stolice Nila Morgana dok je u separeu pelješio kasperske parajlije i zbog toga jutros jedva stajao na nogama.

Gledajući zabrinuta lica svojih drugova, primetih da se dvojica bivših farmera nimalo ne brinu zbog curine žeđi koja sad dodade flašu udovici nutkajući je umilnim glasom:

– Ali, samo gutljaj, draga.

Stasita kantinerka zabaci svoju, kao med žutu kosu i nateže da se klokotanje čulo i na tri koraka unaokolo, a Ajovljani zapljeskaše rukama odobravajući njeno junačko držanje.

– Ovi imaju još neku skrivenu flašu – sevnu mi kroz glavu dok sam laktom podgurkivao Karpentera i pokazivao glavom na Roda i Henka.

– Seljačine – smrsi čvornovati kovač – dok su svi lumpovali, oni su poharali pola zaliha u saluns-

kom šanku. Ovo ti je kao i sa onim hlebom i mesom prilikom našeg prvog patroliranja. Dok smo mi čistili oružje i baktali se s konjima, njih dvojica su se uvukli u magacin i lepo se snabdeli za put.

Hteo sam još da dodam kako smo tom prilikom i mi omastili brkove i da su farmeri zaista dobri drugari, ali se Deks izgubi prema kolima u očiglednoj nameri da malo proveri rakijske zalihe snalažljivih momaka iz Ajove.

Uz veselo podgurkivanje svetine, naše cure, dodajući jedna drugoj flašu, ubrzo ispiše i poslednju kap, a gošća iz dalekog Bostona smatrala je za potrebno da se značajno oblizne deleći usput očaravajuće osmehe.

Time je naš nenadani odmor bio završen jer se Dobson seti da ponovo podvikne, ubeđen da je nošenje teških vreća ipak najbolji lek za isterivanje mamurluka.

Što se mene tiče, sve je bilo u najboljem redu. Odgovor na telegram koji sam poslao trebalo je da mi poštar iz Kaspera dostavi prvom kočijom, a eto, usput sam se i lepo zabavio upoznajući pri tome još bolje svoje drugove regrute.

Spadala iz Ajove, vešto prikrivena maskom rođene nedotupavnosti, nenadano su se otkrili običnom flašom viskija, dok je Glupan definitivno dokazao da sa svojim nadimkom nema nikakve veze.

Morganove veštine potvrđene su porazom gradskih parajlija za zelenim stolom, a u najtežoj situaciji našao se plavokosi lepotan kojeg je ta umiljata veštica iz Bostona konačno uspela da spetlja u ljubavnu mrežu. Ono, sad smo se uverili da ni on nije nikakvo nevinašce koje je svoje mesto među surovim momcima Fort-Kernija izborilo večitim osmehom i kung-fu udaraca. Momak sa manikiranim noktima, za kojeg smo sa sigurnošću mogli da verujemo da je pripadao visokom bostonskom društvu, zbrisao je iz grada ne želeći da se upusti u bračne veze čak ni sa ovakvom lepoticom u koju su sada užagrenim očima piljili svi muškarci iz Kaspera.

To, naravno, i nije bio redak slučaj. Poneki momci, jednostavno, nisu mogli da prihvate bračnu stegu i više su voleli da odmagle u svet čak i po cenu bedne vojničke plate i večitog pasulja koji je nudila škrta kuhinja garnizona u Fort-Korniju.

O kovaču Karpenteru još uvek nisam mogao ništa pouzdano reći. Svi smo se uverili da je bio vanserijski majstor, čovek koji je mogao da svoje zlatne ruke angažuje na mnogo korisnijim poslovima nego što su bili svakodnevno timarenje naših raga ili guranje kučine kroz puščanu cev.

Sećao sam se slučaja u našem vagonu kada nas je oslobodio uz pomoć svojih gvozdenih alatki, a zatim, samo rukama, popravio Četov derindžer. Šta se događalo sa Ajronovim katancima, samo sam mogao da pretpostavim, ali je sigurno da je čovek bio u magacinu.

Dok sam se znojio pod teretom poslednjih vreća, pade mi na pamet da mi se Deks u nekoliko slučajeva našao pri ruci i ćutke pomagao ne postavljajući suvišna pitanja, a još manje objašnjavao zbog čega se uopšte u to upušta.

Pitao sam se zbog čega to radi. Možda iz simpatije? A možda i nehotice, tek da doživi avanturu i razbije dosadnu svakodnevicu?

Sve to sam, naravno, odmah mogao da precrtam. Deks je bio suviše hladnokrvan čovek da bi se upuštao u bezglave avanture ili pomagao bilo kome zbog ličnih simpatija. Mada ga još nisam video na delu, gotovo sam bio uveren da oružje poteže kao i svi revolveraši Zapada, i da je već prošao kroz mnoge okršaje.

Dakle, i dalje sam mogao samo da nagađam i pretpostavljam. Nije

se moglo videti da ima para, ali je glatko odbio Četovu dvadeseticu i čak tvrdio da oružje uopšte nije bilo pokvareno.

Tako sam, dakle, i dalje tapkao u mestu ali ni Deks, izgleda, nije imao danas više sreće. Dok sam s leđa zbacivao vreću u stražnji deo poslednjih kola, između točkova se izvuče naš zagonetni kovač i samo odmahnu glavom.

– Nigde ništa, ali bogamu, ona spadala ne bi onako dala poslednju flašu. Ima tu još rakije, da znaš.

– Dobro, Dekse, recimo da su momci vešti i da su je dobro sakrili. Ali, mogao bih i ja da se opkladim, neće je sami popiti. Dobri su drugari te naše seljačine kako ih ponekad zovemo. A, Dekse?

– Hm, seljačine – smrsi kopajući džepove da nađe duvan-kesu. – Pametniji su od polovine našeg garnizona računajući i oficirski kor.

– Pametno ti je, momče, što si izostavio podoficire – preseče nas Dobsonov promukli bas i mi ugledasmo našeg narednika kako se pojavljuje sa druge strane kola. – Zbog toga vam opraštam zabušavanje, a da na tome i ostane... izvolite se vratiti svojim vrećama i sanducima. I ne zaboravite, voda je ipak najzdravije piće.

Tako se završi naš slavni pohod u Kasper.

VIII

Na povratku nije bilo tako veselo.

Sve je počelo u prvom noćnom logoru kada smo, umorni i mamurni, pospali kao klade prepuštajući stražarčenje narednika i našim konjima.

Žuti Pas je sa svojom trojicom žednih pratilaca nenadano nabasao na ranjenog momka koji se zvao Veliki Rog iako bi mu više pristajalo ime Velika Žeđ. Klatio se na leđima mustanga, krvario i već obnevideo od slabosti, ali nije ispuštao napola ispijenu flašu burbona koju je iskamčio od svoje sestre Zimski Dan.

Piće je, naravno, odmah promenilo vlasnika, ali su četvorica momaka posle bila još žednija. Svaki gutljaj tražio je nova dva i tako u nedogled. Indijanci su bili nemoćni pred ovim otrovom, a beli lopovi, kao Ajron Koldvel, brzo su to otkrili i monstruozno koristili.

Zbog toga se četvoročlana grupa Žutog Psa odlučila da udari na trostruko jaču vojničku patrolu koja je vozila troja kola sa namirnicama i u kojima je, kako su nesrećni mladići bili čvrsto uvereni, bilo i rakije.

Ali, bili su još uvek Indijanci, lukavi i vešti ratnici, koji su, i pored žurbe da se što pre dočepaju pića, uradili ono što su morali da urade: napali su u cik zore, po tradiciji.

Žuti Pas je udario pred zoru i to pošto se prišunjao narednika koji je, držeći karabin stegnut preko grudi, zakunjao oslanjajući se na točak velikih armijskih kola sa arnjevima.

Doduše, junački se rvao sa snom gotovo cele noći, ali ga je pred zoru izdala snaga.

Samo, slučaj je, kao što to često biva u borbama i okršajima, i ovog puta odigrao presudnu ulogu. Dok se mladi Čejen baš podizao iz trave držeći u žilavoj desnici nož blistave oštrice, Deks Karpenter se trgnuo iz sna i gurnuo me u rebra.

– Hej, Vili... da li tebe ona rakija tera da malo protegneš noge. Samo do grmlja iza naših kola.

Pomalo mrzovoljan, sedoh na ležaj koji smo zajedno prostrli ispod stražnjih točkova i bunovno se zagledah u mrak, kada noćnu tišinu rascepi jezivi krik.

U žurbi da što pre likvidira narednika, Žuti Pas je promašio njegovo srce i oštro sečivo mu uterao u mišicu leve ruke.

A onda je nastao pakao.

Nečujni kao zmije, iz trave iznikoše i ostala trojica napadača i uz jeziv urlik pojuriše na sanjive ljude. Da groznica za alkoholom nije izazvala drhtanje ruke Žutog Psa koji je iz istog razloga pre nekoliko dana dojurio do Koldvelove stanice i umalo upropastio agentov podmukli plan, pomlatili bi nas kao zečeve. Samo, stari lisac se dobro setio i četvoricu mladića, koje smo mi već držali na nišanu, na vreme oterao.

Naravno, sve to nismo mogli da znamo ovog trenutka, ali smo sasvim lepo videli smrt pred očima. Bar meni je tako izgledalo jer se jedan od ratnika već razmahao tomahovkom iznad moje glave, kad Karpenter opali iz pištolja i ubi ga na mestu. U zaletu, Čejen se svali na mene pa se obojica otkotrljasmo pod kola odakle sam uspeo da se iskobeljam tek kad je borba bila završena.

Videći da je narednik preživeo prvi udarac, Žuti Pas je munjevito shvatio da je izgubio najvažniju prednost – iznenađenje zbog kojeg je stavio sve na kocku i slabijim snagama nasrnuo na vojnike, uopšte ne misleći da bi taj napad mogao da izazove rat na granici. Odmah je odskočio od ranjenika i tomahovkom nasrnuo na Glupana Bila koji se baš dizao sa ležaja iza drugog točka.

Sad se, međutim, pokazalo koliko vredi jedna ispičutura iz Kentakija na kojeg mamurluk uopšte nije delovao. Bez obzira na ogromnu prednost koju je Indijanac imao, Bil se nije predavao. Začuđujućom hitrinom izvio se u stranu, pa mu je blistava oštrica sevnula pored samog ramena, a onda dokačio napadača čvornovatom pesnicom. Udarac, zadat postrance, odbaci Čejena na travu i dok se momak koprcao ne bi li se što pre osovio na noge i sigurnije zamahnuo bojnom sekirom, Bil se samo pomeri na ćebadima i obema nogama udari Žutog Psa u slabine.

Bio je to tačan i snažan udarac od kojeg momku zastade dah u grudima, a desnica nemoćno klonu niz telo. Onda Glupan dočepa pušku, koja mu se nalazila kraj uzglavlja i jednim metkom ga dokusuri.

Naši Ajovljani su, reklo bi se, sasvim nespremni dočekali trećeg napadača koji je prvo odapeo strelu i njome pogodio paok točka od kola pod kojima su ležala dvojica farmera, a onda se vrh strele odbio desno i zaparao Rodov obraz.

Na tome se sve i završilo, jer Henk dograbi napola ispijenu flašu viskija koju su krili ispod ćebadi i njome tresnu napadača koji se s nožem u ruci bacio pod kola.

Staklo pršte u komade, ali s njim i mladićeva glava, a preostalog napadača sustiže čitav roj kuršuma i izrešeta dok je nekom starom kremenjačom nišanio na Četa Bejlija.

– Baš ti je suđeno da ne umakneš onoj lepotici – promrmlja Nil Morgan.

Lepotan samo prevrnu očima ne usuđujući se da pogleda okrvavljenog ratnika.

Time je okršaj bio završen pa me Deks nekako izvuče ispod kola i postavi na noge.

– Čoveče, uzmi svoje oružje i pripazi da odnekud ne naleti još koji Indijanac, a ti, Bile, uradi isto sa druge strane logora. Rode, Henk... trkom ovamo! – kratko je naređivao Karpenter i svi smo izvršavali njegove komande.

U sivilu praskozorja ubrzo smo se rasanili i pomogli ranjenom narredniku, a Čet je blagovremeno sprečio žene da izađu ispod arnjeva, da mi uklonimo leševe Indijanaca.

– Moramo što pre odavde – ipak se nekako snađoh prisećajući se da bi u okolini moglo da bude još Indijanaca. Ali smo ipak prvo zakopali poginule i pohvatali njihove konje.

Više nam nije bilo do zavitlancije ni obesne jurnjave za pićem, već na brzinu smestismo ranjenog Dobsona kod žena u kola i počesmo da prežemo konje.

– Sad da vidim šta znate, farmeri – iskezi se Bil Glupan na Ajovljane koji se trkom uzveraše na vozarska sedišta i stručno prihvatiše uzde.

– Hoj, đavoli, napred! – zakrešta Henk Benton i vešto prikupi tri para uzdi zbog čega životinje složiše korak i iz mesta krenuše oštrim kasom.

Više instinktivno, rasporedismo se u prva i treća kola. Čet i Nil Morgan bili su napred sa Bentonom, dok smo Deks i ja zauzeli stražnji deo Bilovih poslednjih kola odakle smo mogli uspešno da štitimo odstupnicu.

Bila je to dosta divlja vožnja i tek nam je laknulo oko podne kad izbismo na visoravan gde nas Indijanci više nisu mogli zaskočiti. Pogled je bio odličan pa Henk uspori čelnu zapregu, taman na vreme da se konji malo izduvaju.

Životinje su ubrzo povratile snagu, a kako ih više nismo terali forsiranim tempom, uveče izbegosmo kaznu zbog nepažljivog ophođenja prema konjima, pošto u paradnom poretku protutnjasmo kroz kapiju i zaustavismo se nasred vežbališta.

– Patrola... mirno! – zaurla Bil Glupan i iskorači ispred našeg, ne baš osobito poravnatog, stroja. – Pozdrav!

S marševskom kapom nataknutom na vrh velike glave i spuštenim podbradnikom koji je garantovao da će mu kačket tamo i ostati a istovremeno pretio da ga udavi, revnosno je gledao u pravcu štaba odakle su žurnim koracima dolazili naši oficiri i podoficiri među kojima primetismo divovsku figuru najvećeg garnizonog galamdžiju, gospodina štapskog narednika Patrika Donovana.

I mnogi vojnici, kao i drugi stanovnici Fort-Kernija, trkom su dolazili sa raznih strana okupljajući se oko naših kola iz kojih su štrčale indijanske strele. I moje okrvavljeno odelo i zavijena glava Henka Bentona, svedočili su o proteklom okršaju.

Sačekavši da nam oficiri priđu na tri koraka i zaustave se, Bil izbeči oči i isuka sablju zbog čega već pomislih da će u borbenom žaru navaliti bar na gospodina štapskog narednika. A onda zaurla:

– Vojnik Bel Vejli dovodi...

– Kaplar Bejli – preseče ga major Ridžis odsečnim glasom, a na Glupanovom licu ne pomače se nijedan mišić, iako mu je bilo jasno da je unapređen.

– Razumem, ser... kaplar Bil Vejli dovodi patrolu od šest, hm... regruta, jednog ranjenika, osamnaest zaprežnih konja, troja kola sa nedirnutim teretom i dve dame. U borbi sa vražjim... izvinite, gospodo divljim Čejenima utrošeno je jedanaest metaka i jedna flaša viskija!

Na mnogim licima ukazaše se škrti osmesi, a naš komandant iskoristi priliku da se detaljno obavesti na licu mesta o novom, tako delotvornom, oružju pa strogo upita:

– A koliko ste to Indijanaca svladali, kaplare?

– Četvoricu, ser – odvali Glupan ne trepnuvši.

– Zar flašom...

– Ni govora, gospodine – nastavljao je ne respektujući majora kojim ne dade ni da dovrši pitanje. – Vojnici Morgan i Karpenter ustrelili su dvojicu revolverskim hicima, a kaplar Vejli trećeg iz puške. Samo je četvrti zaglavio, ovaj... uništen bocom kojom je rukovao vojnik Benton. Na žalost, mogu izvestiti gospodina majora, da je tom prilikom nepovratno izgubljeno i korišćeno oružje.

Bez obzira na smeh i dobacivanja koja učestaše posle njegovog raporta, Glupan je i dalje izgledao

kao spomenik, snabdeven blistavom sabljom, apsolutno nepredviđenom za ovu vrstu garnizonih radnji, pa naš komandant blagonaklono pređe preko očiglednog prekršaja, ali đavo ne dade mira Patu Donovanu, koji sve utiša svojim slonovskim glasom:

– Prestani već jednom da mlataraš tom sabljom i odgovori ko te je naučio da je upotrebljavaš prilikom raporta?

Spadalo iz Kentakija bio je dostojan protivnik čak i strašnom Patriku Donovanu. Izbečivši još više oči u majora, isturi četvrtastu bradu i zareža:

– S vašim dopuštenjem, ser... pokorno javljam gospodinu štapskom naredniku Donovanu – terao je i dalje po svome – čitao sam. Kod nas u Kentakiju, kad sneg padne ljudi obično legnu i stave krčag kukuruzovače kraj sebe, a ja sam uz to imao i knjigu pri ruci. Tako sam čitao...

– A koliko je to obično trajalo? – kao slučajno pripita poručnik Milend, strahujući da Glupanovom izmotavanju nikad neće biti kraja.

– Pa... oko tri meseca, ser. Dok sneg ne okopni.

Nova salva smeha razleže se vežbalištem pa major Ridžis taman naumi da otpusti našu patrolu i krene, kad se ispod arnjeva pomoli Helen Vudli i zacvrkuta nimalo vojnički:

– Dragi gospodine pukovniče...

– Samo majore, gospođice – učtivo je ispravi komandant Fort-Kernija i hitro priđe kolima galantno joj pružajući ruku.

Cura vešto prikupi suknju i koristeći pruženu ruku lako skoči sa visokog sedišta.

– Izvinite zbog pogrešne titule, ser – ponovo se javi deleći očaravajuće osmehe na sve strane. – Ja sam Helen Vudli iz Bostona, i odmah bi naručila jedno hapšenje. Reč je o izvesnom mladom gospodinu Četu Bejliju koji, koliko primećujem, stoji u onom redu.

Pri tome je prstom pokazala na našeg plavokosog lepotana koji se ovog puta baš ne bi mogao pohvaliti telesnom čvrstinom jednog kung-fu borca jer su mu se noge naprosto tresle od straha.

– Kako, molim, naručiti... hapšenje? – gotovo jeknu major, a cura energično iskopa nekakav papir iz torbice i raširi mu ga ispred nosa.

– Zbog neispunjenih bračnih obećanja – otkresa bez traga svog očaravajućeg osmeha. – Tako piše u ovom tokumentu, gospodine, a tako se, na žalost, i dogodilo tamo u Bostonu. A taj varalica – poče da jeca šmrcajući u rukav svog zaprašenog putnog kostima – sada skrnavi našu zastavu i krnji ugled slavne američke konjice.

U velikom uzbuđenju, major Ridžis joj gotovo istrgnu papir iz ruke, a cura, dobro sam primetio, baci nekoliko pogleda prema ženama, okupljenim na tremu ispred štaba, koje jedva dočekaše da joj požure u pomoć.

– Kakva strahota... jadna devojka – kreštale su bacajući otrovne poglede prema nesrećnom Četu.

Predvodila ih je dostojanstvena majorica sevajući očima, a kad žene konačno povedoše ucveljenu bostonsku vešticu, autoritativno grmnu dubokim altom:

– Donalde, nadam se da ćeš izvršiti svoju dužnost.

Pročitavši akt, a sada pritešnjen i javnim mišljenjem celokupnog ženskog stanovništva Fort-Kernija, major sagnu glavu i jedva procedi:

– Ali, naravno, draga...

Maloprijašnje lepo raspoloženje sasvim ode do đavola i već se začu gunđanje među okupljenim ljudima, kada novoimenovani kaplar, ne čekajući naređenje komandanta, grmnu iz sveg glasa:

– Tvoje oružje, vojniče!

Pri tome mu istrgnu pušku iz ruku, a potom i kolt iz opasača, a onda nastavi komediju:

– Deks, Vili... stavite uhapšenog u sredinu i pravac zatvor. Ostali, razlaz!

Škripeći zubima od muke, svrstasmo se oko prebledelog Četa, a Deks prosikta kao zmija iz procepa:

– Opaliću ga nogom u onu debelu stražnjicu...

– Vojniče Karpentere, bez priče i, bogamu, življe malo – zaurla naš Bil Glupan a mi nesložno krenusmo prema zatvoru zaklinjući se da ćemo mu prvom prilikom zavrnuti vrat.

Tako Čet dopade iza rešetaka, a kentakijski ispičutura priši prvi širit na rukav.

IX

Mada su mnogi tvrdili suprotno, Crveno Čebe je bio pametan poglavica kome poslednji događaji nisu mogli da promaknu.

O tome se kratko posavetovao sa ostalim poglavicama i odmah naredio preselenje nekoliko sela u zimska staništa koja su se nalazila daleko u gudurama gde su postojale brojne, od vetra zaštićene, doline.

To je, prema očekivanju, izazvalo mnoge nevolje ali su ih ljudi, a posebno žene, ćutke podnosili. Umesto duž plodonosnih ravnica uz rečne tokove gde je bilo u izobilju riba i divljači, gde se ukusno korenje nudilo na svakom koraku, starci su sada krenuli na mukotrpni put u brda vukući sa sobom najnužnije stvari i hranu. Čupavi konjići teglili su poznata indijanska nosila.

Zbog toga su i deca dobila značajne zadatke i nejakim rukama vodila životinje, podupirala starije, vezivala stvari, brinula se za suvarke, kamenjem terala kojote koji su noću zavijali i plašili konje.

Poglavica je dokazao mudrost i time što je sastavio brze odrede od mladih ratnika.

Nekoliko mladih ratnika, zatrovanih Koldvelovom rakijom, nije se odazvalo pozivu Crvenog Čebeta i nestalo u brdima, jašući i hraneći se na svoj račun i na svoj način. Meso su nabavljali lovom, a i jestivog korenja bilo je na svakom koraku. Samo, nije bilo rakije i zbog toga su stalno navraćali Koldvelovoj stanici žudno čekajući naređenje za sledeći napad.

Crveno Čebe se raspinjao ne znajući kako najbolje da postupi. Najjednostavnije bi bilo da napadne agenta, ubije ga i spali prokletu stanicu i zalihe rakije u njoj. A mogao je da organizuje grupu iskusnih ratnika koji bi jednostavno pomlatili grupu ispičutura i plemenske redove očistili od zla.

Samo, nije valjalo ni jedno ni drugo. Zbog napada na stanicu odmah bi reagovala vojska, a i u plemenu bi došlo do razdora ukoliko bi naredio istrebljenje pijanica čiji očevi, braća i rođaci ne bi mirno primili takvu odluku. Sa druge strane, učestali napadi na poštanske kočije, a sada i na armijska kola sa provijantom, nisu mogli ostati nekažnjeni, i Crveno Čebe se spremao na najgore.

– Kad sklonimo nejač – govorio je na plemenskom savetu – prikupićemo sve raspoložive ratnike i pripaziti na kretanje belih vojnika. Samo, nećemo udariti na »duge noževe« – upotrebio je uobičajeni izraz za konjanike naoružane sabljama – već ćemo pokušati da ih odmamimo što dalje od naših sela, izmorimo, a onda zaturimo tragove i vratimo se u svoja lovišta.

– Crveno Čebe dobro govori – saglasi se najstariji član plemenskog saveta kome je sada kosa padala do pojasa – iako svi znamo da će nam zbog toga letnji lov biti slab

pa ćemo zimus gladovati. Mnogi će zbog toga umreti. Crveni čovek osuđen je na propast. Ja sam govorio!

Starac je samo potvrdio njihove misli i svi su ćutke sedeli dok je lula kružila od ruke do ruke, a oštar miris izgorelog duvana lagano nestajao u prozračnim visinama na putu do njihovog Manitua.

*

Slično veće sazvao je i major Ridžis. Začudo, ovog puta nisu bili pozvani samo oficiri, nego i svi narednici i kaplari pa i dvojica izvidnika, Dakota Slomljeno Pero i sedokosi Dejv Čenc.

– Gospodo – obrati im se komandant tvrđave – reč je o poslednjem napadu na našu patrolu što ne sme ostati bez reakcije sa naše strane. Dakle, moja dužnost bi bila da odredim dovoljno jaku patrolu koja bi stigla Čejene u njihovim selima i napala ih. Samo, to bi – značajno pogleda sve učesnike savetovanja – izazvalo rat na čitavoj granici.

Pognutih glava, ljudi su ćutali misleći kako tri stotine njihovih vojnika, među koje treba ubrojiti i pozadinsko osoblje nevično lomataju po brdima u jurnjavi za Indijancima, predstavljaju tek deseti deo snaga koje bi mogli da podignu Crveno Čebe i susedna plemena. Sve bi moglo da bude upropašćeno odjednom s teškim posledicama.

– Ko bi kasnije umirio granicu? – mislio je poručnik Džekob Milend stežući rukama balčak sablje i ne dižući pogled s patosa kancelarije. – Ovaj kraj je kao bure baruta, a kad se fitilj potpali...

I iskusni izvidnik Dejv Čenc odmahivao je glavom ali je zato Dakota mislio drukčije.

– Slomljeno Pero krenuti sam u brda i kazniti napadače. Nema ih mnogo.

To bi, naravno, moglo da bude nekakvo rešenje ali samo gledano očima priprostog Indijanca kome bi zadovoljenje vlastite osvete bilo dovoljno. Ali, vojska je morala javno da kazni ubice, a ne da ih ćutke smakne. Zbog toga je Dakotin predlog ostao usamljen i odmah odbačen.

Vruća irska krv Patrika Donovana nije mu dala mira. Naprečac je smislio ratni plan i sevajući očima grmnuo:

– Ser, ja bih da krenemo sa snažnom jedinicom i izazovemo Indijance, a onda se brzo vratimo u tvrđavu. Prethodno bismo obavestili garnizon u Fort-Bridžeru pa i stanovnike Kaspera da nam, dok se budemo branili iza tvrđavskih palisada, priteknu u pomoć. Tako bi se Čejeni našli između dve vatre jer bi mi, naravno, izvršili snažan ispad iz Forta i u odlučnom naletu sve ih pomlatili.

Za svaki slučaj lukavo je zaokružio pogledom po prisutnim odgonetajući im raspoloženje, a kako niko ništa ne reče, okuraži se i još jednom uze reč:

– Težak poraz koji bismo im naneli već u prvom sukobu, obeshrabrio bi ostala plemena koja ne bi pošla za Crvenim Čebetom...

– A ko kaže da bi Crveno Čebe uopšte krenuo? – umeša se poručnik Milend. – Zar taj čovek ne zna da broji pa nas samo zbog toga dosad ostavlja na miru? Kako ja mislim, ser – podiže pogled prema komandantu – odavno je on svestan da bi Fort Kerni mogao da sravni sa zemljom kad god mu se prohte, ali, eto... nije mu se prohtelo. Više je bio za kakav takav mir.

Samo, naredniku-planini đavo i dalje nije dao mira.

– Bez uvrede, gospodine – obrati se Milendu – vi ste tek odnedavno na granici i još niste upoznati sa svim detaljima. Crveno Čebe respektuje naše naoružanje i vojničku disciplinu, i to je pravi razlog što nas ostavlja na miru. Da je jači...

– Pa, bio je – odvali sad Bil Glupan uopšte ne respektujući tolike zvezdice i širite pred kojima je doskora bio manji od makova zrna.

– A kad to, mamlaz... ovaj, kaplare Vejli? – zaškripa Pat jedva se suzdržavajući da ne aktivira svoje slonovske trube.

Glupan Bil je izgleda odlučio da najgrlatijem čoveku Forta baš očita lekciju pa započe odapinjući prvu otrovnu strelu čiju je efikasnost odavno isprobao:

– Pokorno javljam gospodinu štapskom naredniku da je vlastoručno vodio patrolu u poteru za banditima, koji su napali poštansku kočiju i pobili pet ljudi. I, kako znamo, potera se vratila neobavljenog posla, a Indijaci, pošto su nas lepo provodali po brdima, zbrisali da na miru opevaju svoje junačko delo. A, ukoliko smem da obavestim gospodina štapskog narednika – ozbiljno ga je gledao u oči iako su svi ostali bili na kraju nerava i samo se teškom mukom suzdržavali da ne prasnu u smeh – bila je to izvrsna prilika da nas, onako usamljene u brdima, zaskoče i pomlate kao zečeve. A oni su nas, pokorno javljam gospodinu štapskom naredniku...

– Zaveži, bogamu, već jednom... uz izvinjenje, gospodo – potpuno se izgubi Donovan, ali Glupan Bil i ne obrati pažnju na njegovu besnu upadicu nastavljajući da melje monotonim glasom:

– Dakle, pokorno javljam gospodinu štapskom naredniku, oni su nas naprosto doveli do stanice agenta Koldvela odakle nam do kapije Fort–Kernija nije ostalo više od nekoliko koraka. Umesto okršaja, oni su nas kao nestašnu decu doveli do kuće. Ili, vi gospodine štapski narednič e, kao komandir patrole mislite drukčije?

Da se hitro ne umeša major Ridžis, savetovanje bi otišlo do đavola bez obzira na svu ozbiljnost situacije zbog koje su se sastali.

– Molim gospodu podoficire – oštrim glasom se obrati dvojici svadalica i nekako spreči smeh koji se svakom od prisutnih nazirao na licu – skrenuli smo sa teme. Moramo razložno...

– Ali rat nije nikakva razložnost, Donalde – odjednom se javi izvidnik Čenc, jedina osoba koja je, uz majorovu suprugu, smela da mu se obrati imenom i bez pitanja zavije cigaretu i zadimi u njegovoj kancelariji. – S tim se, stari moj, obojica slažemo.

Zanemeli, ljudi su čekali Ridžisovu reakciju, koji, zadovoljan što je uspeo da ućutka Glupana i Donovana, blagonaklono klimnu i odmah odobri ljudima da zapale.

– O ratu, Dejve – razvuče dajući znak štapskom pisaru da brzo otvori sve prozore – priznajem da znaš više od mene. Slažem se da nijedna borba nije dala dobre rezultate, ali mi Amerikanci, koji nismo izazvali nikakav rat, imamo urođenu sposobnost da se u svaki umešamo pa se ne bih začudio da nekako nasednemo tom Crvenom Čebetu i uskovitlamo barutni dim duž granice. Pa sad, da vidimo kako misliš da nas sprečiš u tome.

Nabijajući otrcani šešir još dublje na obrve, Čenc je nekoliko trenutaka mirno pušio, a onda zadimljenom prostorijom zatreperi njegov mirni glas:

– Ko ne ratuje, taj pregovara, Donalde.

– Nikada! – gotovo jeknu čovek-vulkan, ali ga sa svih strana skoliše povici da već jednom ućuti i pusti pametnije da govore.

– Sad mi je jasno kako su usamljeni traperi osvojili Zapad – promrmlja poručnik Milend ali ga, uprkos galami, sasvim dobro začu izvidnikovo oštro uvo.

– Oh, gospodine, pa nije baš sve tako lako išlo. Mnogima se ni grob ne zna, a moj drug Džim Bridžer, po kojem je susedna tvrđava dobila ime, sada negde ljulja ko zna koje

dete svoje indijanske skvo, jede prstima, a na engleskom verovatno zna da kaže samo »Ja veliko belo poglavica Džim«. Pa, mladiću, bio bih veoma srećan ukoliko su vaši vidici o Zapadu i njegovim pionirima, hm... nešto prošireni i obogaćeni.

Poznavajući Čenca, svi su osetili kako je, na svoj učtivi način, saterao mladog poručnika u zemlju. Ti prvi lovci koji su prokrčili puteve na zapad, podneli su mnoge žrtve.

Samo su poneki, kao Dejv Čenc, izbegli indijanske strele i zadržali se u graničnim utvrđenjima, ali bez divljine i granice i dalje nisu mogli.

Zato su imali pravo da kažu šta misle, a kada se Dejv odlučio za reč pregovor, nikakav kasarnski vulkan nije smeo da protestvuje. Piskarala i galamdžije ipak nisu vodili glavnu reč na granici.

Zato se Donovanovo »nikada« vrlo brzo preobrazilo u »hitno i odmah« pa u tom smislu major Ridžis zaključi sastanak:

– Naša strategija biće pregovori, gospodo. Samo, nećemo bezglavo juriti tom Crvenom Ćebetu na noge. Zasad, neka ljudstvo bude spremno da odjaše u višednevno patroliranje i o tome, gospodine štapski narednike – ne bez ironije podiže malo glas major Ridžis – očekujem vaš izveštaj do sutra uveče. Džentlmeni... zahvalan sam vam na poseti.

X

Moje zaglupljivanje u Fort–Kerniju nastavljeno je istog popodneva pošto smo, vojničkim »telegrafom«, saznali za Bilove vratolomije na savetovanju u štabu garnizona.

Prema očekivanju počelo je Bilovim urlanjem:

– Zbor, postrojte se lenštine!

Dolaskom novog širitlije na vlast, naše omiljeno vežbalište iza četne štale, pretvoreno je u pravo mučilište na kome je, u odsustvu ranjenog Majka Dobsona, carovao Bil Glupan.

Pošto smo na jedvite jade izveli vežbu postrojavanja u sasvim iskrivljenoj liniji i mrzovoljno spustili ruke niz šavove pantalona, Bil obiđe naš kukavni stroj i ustoboči se ruku prekrštenih na leđima.

– Viski – jedva procedi streljajući pogledom Roda i Henka.

Ajovljani su se pravili kao da ga uopšte ne primećuju, a Karpenter me munu laktom i smrsi:

– Sad ćeš videti kako puca debela seljačka koža.

Kaplaru, naravno, nije promaklo naše domunđavanje, ali je očigledno imao prečeg posla pa nas, veoma milostivo, ostavi na miru i još jednom se zagleda u Ajovljane.

– Seljačine, vas pitam.

Sada više nije bilo mrdanja ni izigravanja gluvonemih bezveznjakovića pa Rod, ne našavši pogodniju misao, izvali kao iz puške:

– Razumem, gospodine kaplare, nas pitate.

– A šta? – dodade Henk kriveći lice kao da ga je pogodila indijanska strela.

– Pitam za viski, mangupi. Gde je?

– Pokorno obaveštavam gospodina kaplara Vejlija – u neko doba se doseti spasonosne rečenice Rod Stenli – izvolite se izjasniti o kakvom viskiju je reč.

Momci su, očigledno, naučili nešto od njegovih omiljenih mangupluka i zbog toga Glupan poblede gubeći od muke nekoliko krešćenda i fortisima lagerovanih u grlu, pa samo opasno prosikta:

– O ukradenom...

– A gde, pokorno molim...

– Zaveži! – iznenada mu se vrati moć govora.

– Govorim o flašama koje ste drpili za vreme pijanke u salunu u Kasperu i jednu od njih poklonili narednika Dobsonu, a drugu slupali onom Čejenu o glavu. Dakle, gde su ostale?

Henk je i dalje izigravao teškog ranjenika koji samo što se nije srušio od bolova i iscrpljenosti, pa Rod uze na sebe tešku obavezu da prevari lukavog čoveka iz kentakijskih brda.

– Pokorno javljam gospodinu kaplaru... nema ostalih.

Deks i ja već pomislismo da je vreme da se naš Ajovljanin pripremi za brzi odlazak na onaj svet kad nas stiže neočekivano iznenađenje.

– Dobro nema više pića. Je l' tako, momci?

Henk naprečac ozdravi i ozarenog lica nakezi se ispod zavoja, a Rod dostojanstveno klimnu i razveze:

– Pokorno javljam...

– Kuš! – urliknu Bil. – Na levo, za mnom!

Munje i gromovi ponovo se nadviše iznad naših glava dok smo, sledeći grmljev gorštački korak, išli u neizvesnost.

– Sad ćeš videti koliko si bio nevešt u pretresu – šapnu Deksu dok smo prilazili velikim kolima kojima smo išli u Kasper po namirnice.

– Stoj! – grmnu naš novi »bog i batina«. – Vili, istupi. Naučiću te da ne brbljaš u stroju.

Mekanih kolena koja su me jedva držala uspravnim iskoračih pred kaplara koji energično pokaza pod jedna kola i zagrme:

– Kantu!

Za vojnika je zemlja neretko jedini spas. Na nju stere svoje tanko ćebe kad noću nije na straži, prigrli je dok mu neprijateljski kuršumi fijuču iznad glave, njenu travu jede njegov konj kad mu je zobnica prazna, a bilo je slučajeva da mu je poslužila i kao jedino mesto gde je mogao da devojci ponudi trenutke izliva nežnih osećanja.

Zbog toga se, ne postavljajući suvišna pitanja, sručih pod kola gde, posle vrlo intenzivnog osmatranja, ugledah kantu kolomasti prikačenu za patos.

– Izvolite, gospodine – ispravih se pomalo stenjući ispod kola, a me Glupan samo ošinu pogledom ne pokazujući nikakvu nameru da je i prihvati.

– Izvadi! – jedva prevali preko usana, a ja prihvatih posao sklonih poklopac i gurnuh ruku u unutrašnjost kante.

Da sam tog trenutka umesto drvenih zgrada Fort-Kernija ugledao egipatske piramide i beduine na devama, ne bih napravio gluplje lice dok sam iz, potpuno suve i prazne kante, izvlačio flašu najboljeg burbona koja je u Kasperu stajala ravno deset dolara.

– Traži dalje – nastavi Glupan i ja se nađoh pod drugim kolima.

Iako je maloprijašnja oluja tako srećno prohujala iznad njihovih glava, Rod i Henk su ponovo izgledali kao bolesnici, čije je bledilo svedočilo o patnjama koje ih nanovo snađoše. Glupan Bil je, ko zna po koji put, dokazivao da mu nadimak apsolutno ne pristaje, a naše mišljenje o »seljačinama« dostiglo je zavidne visine. Momci su, nema šta, smislili genijalno skrovište za ukradeno piće i ko zna dokle bi uživali u njemu da se ne nađe ovaj monstrum iz Kentakija kome nijedna smicalica izgleda nije bila strana.

Za tili čas pred nogama mu se nađoše tri flaše, a ja, uz grimasu zbog bolnih leđa, reportirah:

– Traženje završeno, jer nema više pića.

To Bila apsolutno nije interesovalo, a ni moja individua jer mu pogled odluta prema našem kovaču kome zapovedi otresitim i sasvim razumljivim glasom:

– Proveri svakog konja i potkuj one koji su obosili, i neka ti ostali pomognu u tome. Ja odoh malo do zatvora.

Zatim brzo pokupi flaše i ode prema uglu štale.

Iznenađenja su dolazila svojim redom.

Prvo, svi zinusmo od čuda kad Karpenter pokuša da klince zakuca kroz rupe u potkovicama ravno u kopito.

– Ne tako, čoveče – gotovo mu ote čekić Rod Stenli, a Henk odmah prihvati kopito mrmljajući:

– Ama, pusti gradskog smetenjaka...

Deks Karpenter nije bio nikakav kovač, sad mi je definitivno bilo jasno. Mogao je sve da uradi na bravama, katancima, zasunima, oružju, a možda čak i na teškim čeličnim kasama, ali se u potkivanje konja nije razumeo kao ni poslednja kuvarica.

– Zbunilo me ono sa rakijom, Vili – pokuša da se izvadi, ali ja samo odmahnuh rukom i prihvatih meh kojim smo raspirivali vatru u potkivačkom vignju smeštenom ispod nadstrešnice na krajnjem uglu štale.

Uostalom, zar je bio zločin što čovek nije znao da potkiva. Deks Karpenter je bio usamljen momak i dobar drug. A to s konjima... pa Ajovljani su i sami sasvim lepo završili posao.

Drugo iznenađenje zateče nas dok smo stajali u redu za večeru, čekajući da dežurni primi hranu za stražare.

– Onaj vaš nesuđeni mladoženja spava kao zaklan – obavesti nas.

– A nije ni čudo jer mu Glupi Bil donese čitavu bocu. Bar će jedan dan zaboraviti na zatvorski tvrdi ležaj i pomije koje mu je komanda propisala umesto hrane.

Čutke smo primili večeru i pojeli je bez apetita. Glupanova darežljivost nije nam izlazila iz glave.

Samo, više me ništa nije moglo da začudi.

Glavno iznenađenje tek me je dočekalo kada stiže kurir koji s ostalom poštom donese i kovertu adresovanu na moje ime. U kratkom pismu, čije redove preleteh zbunjenim očima, stajalo je da nikakav Ajron Koldvel nije postavljen za indijanskog agenta u okrugu Kasper.

Bradonja iz stanice sa Grant potoka bio je varalica, a nikakav vladin službenik za indijanska pitanja.

To sam, do đavola, mogao da pretpostavim i bez telegrama zbog kojeg je poštar u Kasperu morao da ustane iz kreveta i prihvati telegrafski taster samo u noćnoj košulji.

Sad sam, opet, bio na početku, bolje rečeno nisam uspeo da igde stignem.

Ali, nije mi bilo suđeno da se dugo bakćem tužnim mislima.

Ujutro je izbio rat!

XI

Najavio ga je naš trubač duvajući iz petnih žila znak za uzbunu.

– Ti-ti-ri-ti – ječala je truba ponavljajući uvek isti kratki signal zbog čega vojska izlete iz spavaonica, a dežurni vod uzvera se na palisade dok su artiljerci stajali pokraj naša dva bedna topa sa potpaljenim fitiljima u rukama.

– Odeljenje za mnom! urlao je Bil Glupan i umesto na zborno mesto povede nas u stražaru. – Određeni smo za stalnu stražu, dok se jedinica Kaja ne vrati sa terena.

Nije mi baš išlo u glavu odakle je to Glupan unapred znao, a ni za stotinu godina se ne bih dosetio kakvo naređenje može da napiše štabni pisar kada mu promućurni momak iz Kentakija tutne pod nos flašu dobrog viskija.

– Napadnuta su poštanska kola. Opet su Indijanci odneli naše plate – odjekivalo je sa svih strana i vojnici su, besno grabili oružje i sedlali konje ne bi li što pre krenuli u brda da tim Čejenima pootkidaju glave i dočepaju se svojih para.

Neshvatljivom brzinom čete su se svrstavale ispred jarbola na centru tvrdavskog vežbališta i to bez urlanja narednika. Mrki i opasni, voj-

nici su bili odlučni da vrate svoje, mukom zarađene, dolare bez obzira na višu politiku iz Vašingtona koja je predviđala stogodišnji mir sa Indijancima, ali zanemarivala urednu isplatu njihovih plata.

– Hajde, uozbiljite se već jednom – mleo je Glupan vrteći se nervozno pred našim namrštenim strojem. – Zar želite da nas Milend potera da sa ostalima lomimo vratove jureći za Čejenima?

– A da oni ne udare na nebranjenu tvrđavu? – sumnjičavo će oprezni Nik Morgan, što nikako ne bi smelo da se shvati kao neumesno pitanje.

Glupanu je, međutim, sve bilo bolje od jurnjave za Indijancima pa prostreli pogledom Morgana.

– Dobar vojnik nema šta da pretpostavlja. Za njega misli njegov starešina – važno da se isprsi i još bolje nabi kožnu traku ispod brade, koja je omogućavala da mu premala kapa ipak nekako ostane na glavi. – Dakle, vojniče Morgane, ostajemo u kasarni pa makar morali da odbijemo juriš svih Zunija i Apača ovog sveta.

Deks i ja smo ćutali, a Nil je već dobio svoju lekciju, pa se sada javi Rod Stenli pokušavajući da našeg starešinu što bolje obavesti o rasporedu indijanskih teritorija:

– Apači su u Arizoni...

– Ma nemoj, a kad si bio tamo? – raspitivao se naš dragi kaplar unapred uveren da bivši farmer nije prešao ni granice svoga atara u Ajovi.

– Pa, sad... čovek baš ne mora svugde da zabada nos, je l' tako Henk – pokuša da izvrda direktni odgovor, ali ni Glupanu više nije bilo do nadmudrivanja jer se prema našoj grupi zaputi naš štapski narednik nekako ne baš najčvršćeg koraka.

– Nama je, ljudi – započe bez uobičajene dernjave – pripala teška i časna dužnost...

– Da se izležavamo dok drugi kreću u rat – smrsi u bradu Deks Karpenter kome je očigledno dodijalo stalno izmotavanje naših podoficira, ali čovek-vulkan blagonaklono preču upadicu i jedva nekako nam odredi zadatke:

– Kaplare, odgovarate za zatvor i zatvorenika.

– A ukoliko navale Indijanci? – nikako nije napuštalo predosećanje Nila Morgana, koji je verovatno imao kockarski osećaj o lošem završetku započete igre.

– O tome ćemo da se pobrinemo mi iz zaštitnog voda – kratko dodade Donovan i nestade prema palisadama, a mi [illegible] mrmljajući rasturismo oko stražara i zatvora.

– Hej, momci... Šta se događa? – zvao nas je naš plavokosi lepotan čiji je drhtavi glas najbolje svedočio o snažnom mamurluku posle ispijene flaše Glupanovog pića. – Zašto se trubač onoliko razgalamio svojom sviralom?

– Ćuti, Čete... u ratu smo – objasni mu Morgan i proturi duvankesu kroz rešetke.

– Ali, ti nisi.

– Ni ostali iz našeg odeljenja, Čete. Prokleti Glupan isposlovao je odmah posle savetovanja povlasticu kod štapskog pisara flašom rakije. Kako vidim, i tebi je dao jednu.

Slušajući Četov mirni glas ponovo sam se našao u nedoumici. Da sam bio na njegovom mestu, ne bi mi bilo do zavitlancije. Cura je prešla preko bela sveta da bi ga našla, a prethodno se snabdela takvim papirima koji su ga oterali iza rešetaka. E, sad... ili će je oženiti ili mu robija ne gine. Američki zakoni nisu štedeli momke koji su obećavali brak, a onda od mladenke bežali glavom bez obzira.

– Loš ti ovaj duvan, Nile – ponovo se začu Četov ležerni glas. – Bilov je bolji.

– Šta pričaš, dečko – iznenadi se mršavi kockar. – Otkad je taj škrtac iz Kentakija propušio.

Posle neočekivano duge pauze, Čet ponovo razvuče kao da mu je dosada jedini problem u ovom trenutku:

– Ko kaže da se propušio, samo mi donese funtu dobrog virdžinijanca. Da mi se nađe, reče i jedva progura pakovanje kroz rešetke.

E, sad je zaista bilo previše. Momak je bio sasvim lud ili se nešto dogodilo što u naše povojničene mozgove nije moglo da prodre. Zbog toga odoh u stražaru i svalih se na drveni ležaj.

*

Za razliku od Četa, Helen Vudli baš nije bila tako raspoložena i ležerna. Dobro je znala mladićevu tvrdoglavost koja ga je oterala i od nje i od roditeljske kuće. Sada je sedela u stanu majorove žene i ne bez razloga bila veoma uzbuđena.

– Ali, draga moja – obrati joj se gospođa Ridžis – sve je u redu. Taj mladi vetrogonja sada se hladi u zatvoru bez ikakvog izgleda da odande pozadugo izađe ukoliko ne bude pristao na venčanje.

Devojka kao da nije potpuno delila njeno mišljenje. Gužvajući nervoznim pokretima čipkanu maramicu, jedva se suzdržavala da ne zajeca.

– Ne znate vi njega – poče da objašnjava. – Otac mu je najbogatiji čovek u Bostonu, vlasnik brojne trgovačke flote i Čet je njegovim brodovima oplovio svet. Ali, umesto da nauči sve o trgovini i upozna očeve poslovne partnere, zamajavao se godinu dana u Šangaju tukući se po nekakvim čajdžinicama. Zamislite, draga gospođo Ridžis, pokazivao im je naše bokserske udarce a Kinezi ga za uzvrat naučiše nekoj borilačkoj veštini kung-fu.

– Pa to još ništa ne znači, devojko – hrabrila ju je energična majorica. – Mladim ljudima nekad je potrebno da se malo istutnje. Kasnije će biti pokorni. Videćeš, i tvoj Čet ješće ti iz ruke.

Helen obrisa nos i zagleda se u drhtave ruke bespomoćno složene u krilu.

– To bi bilo divno, ali se bojim da će ga zatvor još više ogorčiti. Kad mu je otac, po povratku iz Kine, prebacio što me zapostavlja i što je zabatalio posao, Čet je ćutke izašao iz sobe. I više ga nismo videli. Zahvaljujući parama starog Bejlija čitava četa agenata razmilela se širom Amerike dok jednom od njih nije uspelo da ga pronađe među regrutima u Omahi. Stari je lako sredio ono sa dokumentima, a ja sam sedmicu dana kasnije krenula na put. Samo, srce mi govori da ću se u Boston vratiti bez Četa.

– Ma šta govoriš? – tešila je starica, ali je devojka neutešno jecala i bila naprosto očajna.

– Ja vam kažem, Čet će se pre ubiti nego popustiti pod bilo čijim pritiskom.

Pa, sad, što se tiče samoubistva, cura je očigledno malo preterala jer su plavokosom junoši druge misli bile u glavi.

*

Naši branioci palisada bečili su oči gledajući prašinu koja je ostala za Ridžisovom jedinicom.

– Odoše, bogamu – smrsi jedan od vojnika, ali ga niko nije mogao čuti, jer su se strelci nalazili udaljeni jedan od drugoga bar dvadeset koraka. – A da odnekud navale Indijanci, baš bismo mogli da im se suprotstavimo...

Slična misao pala je i meni na pamet pa hitro skočih sa ležaja i nađoh se na vežbalištu. Prvi put sam razmišljao o odbrani tvrđave malim snagama, pa odmah shvatih da je to u ovom trenutku nemoguće. Palisade su bile suviše duge pa bi za njihovu odbranu bilo potrebno stotinu, a ne petnaestak vojnika.

Ako smo želeli da preživimo, trebalo je skratiti front i tući se na pogodnijem mestu.

Na brzinu sam razgledao zgrade i oko mi zape za centralni magacin gde se nalazilo skladište hrane, rezerva municije i barut za naše topove. Zgrada je bila sva od kamena, a ispred nje se nalazio glavni tvrđavski bunar. S malo truda mogli smo još ponešto uraditi na njegovom utvrđivanju i zgrada bi nam korisno poslužila, ukoliko bi neprijatelj uspeo da prodre preko zidine ili kroz kapije Fort Kernija.

Iz misli me trgnu Deksov hladni glas:

– Šta mislite, kapetane... ako bismo doterali nekoliko kola i izvrnuli ih oko bunara, dobili bismo dobru barikadu.

A ako računamo još i na magacin, možda bismo i sačuvali svoje lude glave.

Za trenutak sam se ukočio od iznenađenja. I dalje sam stajao leđima okrenut tom zagonetnom kovaču što mi je pomoglo da se saberem i relativno mirno okrenem.

– Je l' to ti meni, Dekse?

– A zar vidite nekog drugog, kapetane Vilijemsone sa službom u Desetom puku merilendskih strelaca, sada na tajnom zadatku u Vajomingu, i to sve po naređenju Ministarstva vojske. Da li, gospodine, takav dokument postoji ušiven u postavu vaše lepe konjičke uniforme?

Instinktivno pokrenuh ruku prema unutrašnjem delu bluze dok me je kovač gledao sa osmehom na licu. Utvrdivši da je dokument još na svome mestu, odahnuh i odmahnuh rukom.

– O ovome ćeš da ćutiš, čoveče – sekao sam gledajući Karpentera tačno u oči. – A odakle znaš za taj, recimo... papir?

Našem kovaču baš ne beše po volji moje pitanje pa razvuče pokušavajući da ponešto izvrda:

– Sasvim slučajno, jedne noći...

– Detalji me ne interesuju, vojniče – odsekoh i prostrelih ga pogledom. – Pređi na stvar.

Dobro sam znao da moj pogled na Deksa uopšte nema nikakvog uticaja, ali, momak je bio pravi drug, spreman da i ovog puta odigra komediju do kraja. Uostalom, zar nije ćutao toliko vreme poštujući moj tajni zadatak i sad sam shvatio zbog čega mi je stalno pomagao.

– Gospodine kapetane...

– Zaveži Dekse, bogamu, i zaboravi činove. Samo mi je potrebno da još i Glupan sazna ovo.

– Rekoh, jedne noći krenuo sam da pijem vode i slučajno se oslonih na tvoju bluzu. Nešto zašušta, a ja pomislih: vidi ti kukavnog vojnika sa trinaest dolara mesečne plate, a ovamo krije ljubavna pisma. Tako, malo rasporim šav...

– Je li jednom od onih tvojih gvozdenih stvarčica?

Karpenter je i dalje izgledao veoma ozbiljan, iako su mu se oči obešenjački svetlele.

– Baš njome, gospodine... vojniče – nije mogao a da me ne potkači. – Kad ono, nije pismo od devojke nego sa velikim pečatima. Bogami, što bi rekli Ajovljani, kao konjska kopita.

– Kao ona što neki dan nisi znao potkovati – sad ja uzvratih udarac. – Nego, kada smo već kod toga, da čujem sad ja nešto o tvojim generalijama. Prvo, ime.

– Dekster Karpenter, Ričmond, država Virdžinija.

– Zanimanje?

– Inženjer, završena politehnička škola u Itonu, radio u fabrici oružja u Springfildu, Masačusets, potom ubica i provalnik, a sada konjanik čete B garnizona u Fort-Kerniju.

Oborenih očiju stajao sam i teško se kajao što mu postavih pitanje. Doduše, očekivao sam da mi odgovori nekim šeretlukom, ali da je Deks Karpenter zločinac, to nikada

ne bih ni pomislio. Samo čovek mi je to sam priznao.

– Pa, šta ćete uraditi, kapetane? – zapita me spreman da ga odmah uhapsim pa i ustrelim.

Nije mi, međutim, ni jedno ni drugo padalo na pamet, nego jedva promucah:

– To, to je neverovatno.

– U onom trenutku, ser, ni ja nisam znao šta se sa mnom događa. U fabrici je izbio požar, a zatim i eksplozija baruta za isprobavanje oružja i neki ljudi su me optužili za nemar zbog kojeg je poginulo pet radnika. I sam sam bio ranjen i jedva preživeo. U međuvremenu je dokazana moja nevinost ali gazde fabrike nisu želele da, makar i osumnjičenog čoveka, vrate na posao.

Uzdahnuvši, dohvati duvankesu i pomalo drhtavim prstima poče da zavija cigaretu.

– Bez zaposlenja, sa neplaćenim bolničkim računom i napušten od ono malo prijatelja, lutao sam gladan i očajan, a onda me jedan gospodin zamoli da mu otvorim kasu čije je ključeve negde izgubio. Za stručnjaka mog kalibra bila je to šala za koju sam nagrađen stotinom dolara.

– Bio je to tek probni posao – nastavih pošto Karpenter za trenutak zastade. – Pravi su došli kasnije.

Iznenađen, Deks me pogleda klimajući glavom.

– Baš tako, ser. Bila je to pljačkaška grupa lepo odevenih i uglednih ljudi koji su, koristeći brojna poznanstva, lako saznavali gde bogataši drže novac ili nakit. Nedostajao im je samo stručnjak za sefove, a kad su našli mene, počeli su da zgrću pare.

Strpljivo sam čekao dok je predahnuo.

– Čim sam se dokopao izvesne sume novca, nestao sam iz grada a onda krenuo bez cilja. Stalno sam išao na zapad i u Omahi naleteo na onu regrutnu komisiju. Uveren da je vojska moj jedini spas pred nečistom savešću, ne razmišljajući potpisao sam pristupnicu i našao se s vama u jedinici. Samo, život se opet poigrao sa mnom. Umesto da ja sedim u zatvoru, tamo se nađe onaj naivni mladoženja.

Dok je govorio, u glavi mi je sinula spasonosna ideja čija realizacija je bila nespojiva sa njegovim hapšenjem. No, zasad smo imali prečeg posla pa ga zbog toga zgrabih za ramena i dobro prodrmah.

– Čoveče, Dekse... gore glavu. Krivica za eksploziju u fabrici skinuta je sa tebe, a provale ćeš okajati još jednim otvaranjem sefa. Samo, valja nam prvo da preživimo i da se naša jedinica vrati iz potere.

Kako je trebalo malo reći da se jedan čovek trgne iz letargije i opet postane stari, dobri momak Deks Karpenter. Ne čekajući ni trenutka, poskoči i za čas se vrati sa svim ljudima našeg odeljenja među kojima je bio i plavokosi zatvorenik.

– Nekako je izašao kroz zaključana vrata – obavesti me šeretski namigujući, a onda svi potrčasmo u štalu. U kola smo prezali samo po par rudnih konja i galopom ih odvozili do bunara gde smo ih ostavljali jedna kraj drugih.

– Šta to radite, do vraga... i odakle ovaj mamlaz na slobodi?! – dernjao se Bil Glupan, ali ja isukah revolver i gurnuh mu ga pod nos.

– Slušaj, čoveče – zarežah sevajući očima zbog čega grmalj prestade da izigrava budućeg generala i krotko spusti ruke niz telo – od sad ćeš slušati moju komandu i naređenja izvršavati bez pogovora. Inače ću ti otkinuti te širite i naterati te da ih progutaš.

– A mi ćemo mu u tome oberučke pomoći – dodadoše Ajovljani kivni zbog otetog viskija.

Možda Bil Glupan nije čuo za kameleona, ali je imao jednu njegovu izrazitu osobinu... menjao je ponašanje kao ta životinja boju

kože, pa u narednih nekoliko sati u celoj tvrđavi nije bilo vrednijeg i poslušnijeg čoveka.

Čak je i Pat Donovan na vreme zatvorio razjapljena usta i shvatio šta to mi radimo oko magacina, a svi umalo ne padosmo na leđa kada izusti veoma pametan predlog:

– Da skinemo onaj levi top kraj kapije i postavimo ga u tu vašu barikadu. Ta stvarčica, napunjena kartečom, mogla bi da bude od presudne važnosti kad dođe do kritične gužve.

I taj posao smo ubrzo obavili, nabili topovsku cev sitno sečenim gvožđem i izlomljenim potkovicama i usmerili je prema sredini vežbališta, a onda mi padoše žene na pamet, pa ih pozvah u magacin.

– Možda je to dobar predlog, vojniče – reče majorica ocenivši stručnim okom naš rad, a onda se priseti još nekih stvari koje mi nisu ni pale na pamet, i pri tome se razvika kao pravi četni narednik:

– Hej, žene, donesite sve lonce, kazane i korita da ih napunimo vodom. Čejeni mogu da izazovu požar svojim zapaljenim strelama. Dalje, ponesite dovoljno platna i svu rakiju koju nađete u stanovima, a vi – okrenu se nama – potražite u tom magacinu rezervno oružje i svakom čoveku dajte po dve puške. Hajde, nemojte samo da blenete u jednu staru i nemoćnu ženu...

– Hm, nemoćnu! – ne odoli Glupan ali za svaki slučaj podbrusi pete i nestade iza barikada.

XII

Grupa mladih Čejena narasla je na čitavih četrdeset ljudi. I to veoma žednih i opasnih, spremnih da za gutljaj Koldvelove proklete rakije, udare i na samog đavola.

I udarili su. U jednom naletu smakli su vozara poštanske kočije, a onda izrešetali konje pa su se kola prevrnula i prignječila dvojicu putnika.

Zauzeti traženjem okovane škrinje sa parama, za trenutak su izgubili iz vida kočijaša koji je, koristeći zabunu, otpuzao u grmlje, a posle se dočepao jednog od preživelih konja iz zaprege i kao bez duše javio o napadu.

Dva sata kasnije već su se našli pred Ajronovom kućom, a njihov novi vođa po imenu Sin Meseca, bacio mu je sanduk pred noge.

– Beli čovek dati mnogo vatrene vode – šibao je Koldvela tamnim očima stežući u ruci blistavu vinčesterku otetu od poginulog pratioca kola.

Po izgledu lica agent je primetio da ovog puta neće biti šale sa tim divljim momcima pa bez reči krenu u magacin odakle iznese dva galona viskija.

– Beli čovek dati još – ponovo podviknu Sin Meseca pa Ajron bez reči ponovo nestade u magacinu.

Za nenavikle ljude četrdeset litara žestokog alkohola bilo je dovoljno da za pola sata potpuno izgube razum i umesto u brda, okrenu prema tvrđavi.

Ljuljajući se u sedlima dodavali su jedan drugome krčage sa pićem dok i poslednji nisu ispraznili, a podgrejani alkoholom dobili su toliku hrabrost da neko od njih predloži da napadnu Fort Kerni.

– U tvrđavi ima još više vatrene vode – mrmljao je Sin Meseca i već podbadao šarenog mustanga pa cela grupa, uz uobičajeno podvriskivanje, pojuri prema Fortu.

– Pazite, dolaze! – prodera se Patrik Donovan raskrečen kraj jedinog topa na postolju iznad kapije, a nervozni poslužilac odmah prinese zapaljeni fitilj zadnjaku oruđa koje nekontrolisano grmnu i posla kuglu daleko iznad glava napadača.

Za njim se povedoše i ostali strelci pa Indijance dočeka neslożan plotun koji se ubrzo pretvori u sporadično puškaranje.

Napadači su već stigli nadomak palisada a da gotovo nisu ni imali gubitaka i ohrabreni slabom odbranom i ljutim pićem, navališe tomahovcima na glavnu kapiju. Dok je polovina bezuspešno pokušavala da razvali teška hrastova vrata, drugi su imali neuporedivo više uspeha. Prvo su strelama i kuršumima zasuli retke branioce koji su pokušavali da ih pogode odozgo sa palisada, a onda, penjući se na leđa svojih mustanga, uspeli da se uzveru na ogradu od balvana i uskoče u dvorište tvrđave.

Za trenutak, razvila se borba prsa u prsa i u tom gušanju vižljavi momci imali su neuporedivo više uspeha. Munjevito su počistili ostatke posade oko kapije, a već je na nekoliko mesta planuo i požar izazvan čejenskim zapaljivim strelicama.

– Smrt bledolikim! – čuli su se povici sa raznih strana, a kroz dim koji je vetar povijao preko vežbališta, jurišali su pijani ratnici stižući i obarajući poslednje begunce sa palisada.

– Trči, Pate! – hrabrili su regruti gospodina štapskog narednika čiji divovski stas kao da je mamio Čejene i oni kao vuci jurnuše za njim.

Možda je Patrik Donovan bio lenština i već pomalo umorni vojnik, ali je u njemu još bio živ borbeni duh irskih predaka. Videći da im ne može izmaći, zastade i dočeka ih sabljom u desnoj i koltom u levoj ruci.

– Ovamo, gadovi, da vidite šta još može stari Pat! – urlao je zamahujući sabljom, ali ga već pogodiše strele i kuršumi pa onako okrvavljen pokleknu na levo koleno.

Znali smo da mu nema spasa jer se oko njega stvori cela gomila napadača udarajući ga kundacima, kopljima i tomahavcima. Od mnogih Indijanaca nije se moglo videti da li je još živ, pogotovo što se sada sa dimom pomeša i prašina uvitlana nogama boraca. Ja povikah čoveku kraj topa da opali svoj strašni karteč.

Bio je to izvanredno pogodan trenutak jer su nam se napadači našli nagomilani gotovo pred nosom, ali je stari vojnik i dalje stajao neodlučan kraj topa.

– Ne mogu... možda je još živ.

A onda mi, kao i mnogo puta dotad, pomože Deks Karpenter. Bez reči istrgnu tobdžiji oganj iz ruku i prinese ga zadnjaku topa, a gromki prasak nadjača pucnjavu i urlikanje boraca.

Karteč naprosto zbrisa napadače koji su sada, računajući i izginule u jurišu na kapiju Forta, bili svedeni ispod polovine.

– Napred, na njih, ljudi! – povika Karpenter i mi složno izletesmo iza barikada vitlajući sabljama i pucajući iz revolvera i pušaka.

Nekoliko Indijanaca se ipak dočepa kapije čije je jedno krilo bilo napola izgorelo i klatilo se na vetru. Odatle nas dočekaše nesložnim plotunom.

I to je, međutim, bilo dovoljno da našu malobrojnu grupu opasno proredi. Jedno zrno pogodi Nila u butinu, dok je Rod Stenli pao pošto mu kuršum pogodi rame.

Za trenutak zastadosmo usmerivši svu vatru prema kapiji, ali je većina preživelih Čejena već hvatala konje i galopom bežala sa razbojišta.

– Prekini paljbu, žene pomozite ranjenicima! – i nesvesno izdadoh najvažnija naređenja, a onda se sa grupom preživelih boraca stuštih na kapiju odakle pripucasmo na Čejene koji su se već hvatali spasonosnog ruba šume.

– Dekse, Henk... ostanite na straži – pokušah da bar na taj način obezbedim najvažniju tačku celog utvrđenja, a onda pogledom potražih Bila Glupana.

– Gde li je sad taj vražji momak – mrmljao sam idući prema bari-

kadi odakle su preživele tobdžije već gurali top nameravajući da ga postave kod razvaljene kapije.

Bez panike, žene su, predvođene majorovom suprugom, uveliko pomagale ranjenicima dok se nekoliko vojnika samoinicijativno penjalo na palisade nastojeći da odbiju eventualni novi napad Indijanaca.

– Gde je Glupan? – zapitah Nila Morgana koji je ležao u krilu stasite kantinerke i smeškao se kao da je bio srećan što ga zakači neprijateljsko zrno.

– Ode s Četom negde iza magacina – obavesti me tihim glasom, a mene kao da neka slutnja preseče po stomaku.

Trčeći koliko su mi dozvoljavale krute jahaće čizme, nekako stigoh iza magacina a onda produžih do našeg vežbališta pozadi štale.

Zavijajući iza ugla primetih Bilovu stasitu figuru kod pomoćne kapije. Glupan iz Kentakija petljao je nešto oko zasuna dok se iza palisada začu topot konja u punom galopu.

– Otvaraj to, bogamu! – urliknuh koliko me grlo nosilo i dotrčavši zgrabih zasun u nameri da ga podignem, kad me preseče Bilov pogled i Četov ukrašeni derindžer, čije su mu kratke cevi jedva virile iz ogromne šake.

– I sam se sećaš, Vili, da je ova stvarčica ispravna – upozoravao me ni ne pomišljajući da ustukne ili popusti. – Uostalom, čemu žurba. Naš lepotan je već jednom bežao tri hiljade milja od Bostona do ove tvrđave. Što da mu sada kvariš tu lepu naviku?!

Obojica smo i dalje glupo stajali sa unutrašnje strane ograde i samo osluškivali topot koji se sve više gubio u daljini.

– Za ovo ćeš da odgovaraš pred vojnim sudom! – besno viknuh iako baš i nisam bio sasvim uveren da bih mogao podneti prijavu zbog dezerterstva izvesnog vojnika Četa Bejlija.

– Hoću, đavola! – dočeka me lukavi širitlija. – Da me nisi sprečio svojim idiotskim petljanjem u stvari koje te se ne tiču, već bih ja uhvatio tog prokletog begunca. Pa sad, da vidimo ko će koga da prijavi.

Besan kao ris, zamalo ne zamahnuh pesnicom, a onda se setih derindžera u njegovoj ruci.

– Eto dokaza! – podviknuh pokazujući na skupoceno oružje. – Dao ti ga je da mu nabaviš konja i pustiš ga da pobegne.

Samo, za Bila Glupana ja sam bio obično nedonošče. Ni ne trepnuvši, grmnu gurajući mi oružje pod nos:

– Naravno da se radi o dokazu, budalo. Oteo sam mu pištolj sprečavajući ga da pobegne, ali me taj Kinez tako ritnuo nogom u glavu da sam prebrojao sve zvezde, a on iskoristio priliku da kidne iz tvrđave.

– A vrata, zašto si ih zatvarao za njim. Mogli smo da pojašemo i stignemo ga.

– On je mogao da pojaše – kezio mi se u lice i bagatelno odmahivao rukom – a tek je pre neki dan prvi put video armijskog konja! Nego, slušaj ti, čoveče... vrata sam zatvorio jer tako nalažu propisi i to bih uvek uradio a posebno kada se Indijanci vrzmaju oko tvrđave.

Sad mi je zaista bilo svega preko glave pa stegoh pesnice i zakoračih da ga zviznem u ono iskeženo lice, kad se Bil tek razvika:

– Mirno, vojniče Vilijemsone! I da mi se večeras javiš na raport. Ribaćeš ti meni sve hodnike u ovoj prokletoj kasarni ili Bil Vejli neće više nositi širite na rukavu.

Da li po navici ili uzbuđen nedavnim okršajem, tek ja stadoh mirno, a zatim se okrenuh na peti i odmarširah iza štale.

Imao sam prečeg posla od natezanja sa glupanom iz Kentakije koji bi me preveo žedna preko vode sa sve tri moje kapetanske zvezde.

Dok sam išao prema vežbalištu, uhvatih dva konja koja su lutala i gazila spuštene uzde, a kod kapije nađoh Karpentera.

– Jaši, Dekse – pozvah ga – malo ćemo pogledati dokle su strugnuli ti crveni đavoli.

Svi vojnici pozdraviše klicanjem našu junačku odluku, a ja podbodoh konja srećan što u blizini nema Bila koji bi nas zasigurno proglasio prokletim dezerterima, koji u najkritičnijem trenutku napuštaju tvrđavu.

– Da to nećemo do Grant potoka? – zapita me stručnjak za otvaranje zaključanih kasa, ali ja samo brže poterah konja pa začas umakosmo u šumu.

Od Čejena nije bilo ni traga. Pobeđeni, verovatno su pobegli bezglavo. To me je nateralo da krenem u brda. Ali, ne za njima. Trebalo je da konačno otkrijem ko i zašto poji Čejene alkoholom i gura ih u opasne avanture u kojima stradaju nevini ljudi i nestaju armijske pare.

Uostalom, to mi je bila i dužnost. Vojska nije imala suviše novca da bi olako gledala na pljačke pa sam već posle prvog napada, odmah poslan u Vajoming. Poučen ranijim iskustvom, ovog puta sam došao kao novoprimljeni regrut, trudeći se da se dobro uživim u ulogu koju sam prošao još pre desetak godina kao mladi kadet u Vest – Pointu.

Možda su mi u tome najviše pomogli drugari s kojima sam krenuo još iz Omahe.

Ubrzo smo naišli na Grant potok i krenuli uzvodno prema Koldvelovoj stanici. Mislio sam da bismo trebali da tom lopovu priđemo prikriveno, ali Deks Karpenter nije pokazivao takve namere. Sedeći čvrsto u sedlu, samo je išao napred, u susret svojoj sudbini.

Lažni agent za indijanska pitanja dočeka nas s puškom na tremu i mrzovoljno odgovori na naš pozdrav. Kao da je slutio s kakvim namerama dolazimo. Obojica smo bili ljutiti i namršteni, a puške smo držali preko krila umesto u futrolama postrance sedala.

– Mister Koldvele – započeh zvaničnim glasom – tražim da otvorite svoj magacin.

– Otvoriću ja tebi rupu na toj ludoj glavi! – kresnu bradonja i okrenu puščanu cev u moj stomak. – Gubite se!

Nije mi bilo ni na kraj pameti da odustanem, ali se nisam baš ni radovao gledajući oružje iz kog samo što nije suknuo plamen i poleteo kuršum. Bar tako je kazivalo Koldvelovo lice, namršteno i spremno na sve.

Samo, i ja sam bio spreman na sve. Osećao sam da nedostaje još jedan korak, jedan napor, pa da varalicu ščepam za gušu i zbog toga nisam mogao da ustuknem u odlučujućem trenutku. Morao sam da potegnem oružje pa šta bude.

Ali, u poslednjem trenutku setih se Bila Glupana. Taj prevejani momak ne bi bezglavo jurnuo na uperenu cev, ali bi ipak zaradio drugi širit dok sam ja bio na putu da izgubim ili glavu ili neku od svojih kapetanskih zvezdica. Zato napravih uplašeno lice i počeh da mucam:

– Naravno, mister Koldvele... možda sam malo i pogrešio upadajući ovako na vaše imanje.

– Ovo nije moje imanje – odbrusi mi bradati čovek – nego stanica agenta za indijanska pitanja. I zgrada i goveda koja delim Čejenima Crvenog Ćebeta, vlasništvo su vlade SAD i samo ovlašćeno lice može da izvrši inspekciju mog rada i inventarisanje robe u magacinu i stoke u koralu. Nikakav prokleti regrut nema šta da traži na Grant potoku.

Veoma sam se trudio da i dalje izgledam kao glupi regrut koji je upao u gužvu iz koje bi najrađe pobegao glavom bez obzira, pa ponovo udarih u kuknjavu:

– Naravno, mi sad odlazimo, mister Koldvele. Samo da napojimo naše životinje.

Bradonja je bio veoma zadovoljan i jedva je dočekao moj kukavički poraz pa klimnu glavom i nehotice skrenu pušku u stranu.

– Sad ili nikad – rekoh sam sebi i divljački mamuznuh konja koji se u dva skoka nađe pred tremom i grudima tresnu lažnog agenta.

Koldvel, doduše, pokuša da vrati cev vinčesterke u prvobitni smer, ali je sve bilo kasno. Snažni armijski konj naprosto ga smota pod kopita, a onda se smandrljah sa sedla i uperih mu puščanu cev u glavu.

– Gde su ključevi, varalico?

Ispružen na daskama trema, čovek me s mržnjom gledao i držao stisnuta usta. Videlo se da mi ih neće dati, a ja sam se ježio od pomisli da ću morati da mu pretražim džepove kako bi ih našao.

Za to vreme Deks je smirio mog konja, a onda sa zemlje uzeo Ajronovu pušku i bacio je u ugao trema.

– Pa, odoh ja do tih katanaca, Vili. Nisu mi potrebni njegovi ključevi.

To me, naravno, uopšte nije iznenadilo pa samo munuh agenta puškom i poterah ga iza kuće.

Karpenter se nije zadržao ni pun minut, a vrata su već bila otvorena. Na desnoj strani nalazila se polica sa dve-tri posude viskija, a u suprotnom uglu nekoliko vreća kukuruza. Uzde i dva sedla visili su na zidu, a neke krpe bile su razbacane ispod police.

Na zemljanom podu magacina nije bilo ni traga od konjskog izmeta.

– Počistila ona njegova Indijanka – reče Deks primetivši da ja zveram po podu tražeći tragove čejenskih konja koje je, zajedno sa jahačima, sakrio pred našom poterom.

Prvi korak predstavljao je neuspeh, ali se Deks nije predavao.

– Sad da vidimo gde su pare – smrsi napuštajući magacin, a ja odmah poterah agenta za njim.

U kući zatekosmo Indijanku ukrućenu u uglu kraj ognjišta. U dugoj kožnoj haljini, koja joj je padala do samih mokasina, krotko je stajala oborenih ičiju i ruku spuštenih niz telo.

– Ne boj se, nećemo ti ništa – pokušah da je ohrabrim, ali cura ne podiže oči niti pokaza da me je uopšte razumela.

I dalje je stajala ukočeno kao statua ne pokazujući ničim da žali svoga čoveka niti da se raduje zbog nevolje u kojoj se našao njen mučitelj.

Koldvela sam gurnuo na stolicu i s puškom stao iza njegovih leđa, gledajući kako Deks pretražuje jedinu prostoriju stanice.

Krenuo je od grubo izrađenog ormara, a onda prešao na ležaj načinjen od životinjskih koža. Zatim je otvorio neku staru škrinju gde su se nalazile košulje i agentovo rublje, pa produžio prema ognjištu kontrolišući svaku šerpu, tavu ili lonac.

– Ništa, bogamu! – mrmljao je nervoznim glasom, a zatim ugleda debeli kaput obešen na vratima pa pretraži i njegove džepove.

Ni tu nije bio bolje sreće, a onda mu oči radosno zasjaše pa žurno pređe na drugu stranu prostorije gde se nalazio plakar skovan od grubo otesanih jelovih dasaka. Metodično je pretražio svaku njegovu ladicu, ali osim nekoliko dolara stavljenih u neku zdelicu, ne nađe ništa.

– Pa, Vili... šta ti veliš?! – zbunjeno se češkao ispod kape.

Ćutao sam ne znajući šta da mu odgovorim i mrzovoljno zverao oko sebe, kada mi iznenada pogled zape za tavanske grede, a Deks odmah skoči na sto i uzvera se na jednu od njih.

Kuća nije imala plafon pa se video celi tavan na kojem je visilo nekoliko komada suvog mesa. Skačući sa grede na gredu, Karpenter polako pregleda svaku od njih, a

onda nemoćno raširi ruke i skoči na zemljani pod.

– Gore je samo paučina – smrsi s mržnjom gledajući agenta. – Nego, da ga malo prodrmam. Možda će stari mangup odlučiti i da nam kaže gde su armijske pare.

Već je krenuo prema stolici na kojoj je sedeo Koldvel, ali ga ja blagovremeno zaustavih.

– Zasad ćemo još da tražimo – nekako prevalih preko jezika unapred uveren da od celog posla neće biti ništa.

– Ali, gde... čoveče?! – gotovo dreknu kovač, a onda se s vrata začu kreštanje Bila Glupana:

– Najbolju rakiju moj stari je držao u rupi u zidu. Tamo dih ja tražio da sam na vašem mestu, regruti.

Obojica se zabuljismo u krupnog kaplara koji nam se cerio s vrata i to u momentu kada smo mu se najmanje nadali.

– Kakva rupa, budalo! – ne otrpe Deks, ali nas momak samo odmeri i čvrsto zakorači preko sobe. Išao je pravo prema plakaru, a kad ga dohvati ručerdama, agent dreknu i skoči sa stolice.

– Natrag, Koldvele! – zarežah i tresnuh ga kundakom u leđa zbog čega se odmah stropošta na stolicu.

Jednim trzajem Bil odvali plakar od zida i pred nama se ukaza nevelika rupa namerno ostavljena prilikom zidanja, u kojoj se lepo video zavežljaj načinjen od vučje kože.

– Ha, šta rekoh! – svalodobitno će Glupan, a mi se zapiljismo u njegove prste dok je na stolu razvezivao pronađeni zavežljaj.

Kao kakav cirkuski mađioničar, lukavi momak odjednom izvadi dve platnene vrećice i uz obavezno cerekanje pokaza nam ih. Obojica smo jasno videli da na belom platnu piše »Armijska banka Vašington«.

– Pa šta velite, regruti? – testerisao nas je i dalje prepredeni momak kome naš iznenadni odlazak iz Forta nije ličio na osvetnički pohod za Čejenima, ni na dezerterstvo u odlučnom trenutku bitke. Bil Vejli zvani Glupan, odavno je osetio da se nešto kuva i pažljivo pratio razvoj događaja nastojeći da se umeša u odsutnom trenutku.

I, naravno, nije pogrešio. Na vreme je krenuo za nama, blagonaklono nam prepustio opasniji deo posla oko savlađivanja opasnog bandita, a onda nas kao malu nesposobnu decu odgurnuo u stranu i – pronašao pare.

Sad je mogao da računa na unapređenje u vodnog narednika, a posle Donovanove pogibije ostao mu je utrven put i prema mestu glavnog štapskog narednika do kojeg je običan vojnik mogao da stigne tek za dvadesetak godina uzornog ponašanja i svakodnevnog urlanja na vežbalištu.

Zbunjeni, Deks i ja se ipak prenusmo i prihvatismo vrećice da bi izbrojali pare, a Glupan se podboći kako bi nas kontrolisao. Puške su nam stajale oslonjene o sto, a revolveri bili u zakopčanim futrolama. Mi smo junački opljunuli prste i počeli da brojimo.

Čak ni lukavi Bil nije mogao da odoli trenutku, nego se zapilji u čitavo bogatstvo složeno na nerendisanim daskama Koldvelovog stola. Iznenađenje i smrtna opasnost stigoše nas odakle smo se najmanje nadali.

Uvereni da smo apsolutni gospodari situacije, potpuno smo zaboravili na Zimski Dan, čejensku udovicu kojoj se boravak kod bradatog Koldvela više sviđao od života u šatoru indijanskog sela. Ona iskoristi našu nepažnju i iza leđa izvuče Koldvelovu vinčesterku koju je, vrlo prisebno, zgrabila sa trema dok smo nas dvojica obavljali inspekciju magacina.

Smerno ukrućena u uglu prostorije, vešto je dugačkom haljinom krila pušku i sada je dobacila agentu.

Sva trojica smo munjevito reagovali i uspeli da se samo blesavo za-

gledamo u čoveka koji nas je držao na nišanu pružja. Dok je puška još letela preko sobe, bradonja je skočio na noge i sada je potpuno vladao situacijom. To mu je omogućavala puna, blistava vinčesterka.

– Raspasuj se! – prosikta sevajući očima. – Prvo ti, glavonjo.

Komanda se, očigledno, odnosila na Bila koji je na lice uspeo da navuče najgluplji izraz otkako je pristupio američkoj konjici i drhteći od straha jedva upita agenta:

– Misliš li na ovo? – reče pokazujući na kopču širokog opasača što agenta natera da za trenutak skrene pogled sa nas dvojice koji smo i dalje glupavo sedeli za stolom držeći pare u rukama.

Samo, dragi Glupan Bil još jednom je uspeo da izvede jednu od svojih lukavština. Makar i za čas, skrenuo je pažnju Ajrona Koldvela na sasvim nevažnu stvar – kopču svoga opasača, prepuštajući nama regrutima da uradimo makar nešto pametno.

I, uradili smo. Ne ispuštajući novčanice, Deks gurnu teški sto, a ja se skljokah sa stolice.

To je bio trenutak kada prestadosmo da izvodimo budalaštine. Počela je pucnjava.

Zapravo, prvi je opalio Ajron Koldvel munjevito okrećući pušku prema Deksu koji je gurnuo sto i njime ga gotovo izbacio iz ravnoteže. Kuršum zakači Deksa povisoko u desnu stranu grudi zbog čega naš lažni kovač pade na pod krvareći po novcu koji je još uvek stezao šakama, a onda Glupan Bil i ja povadismo revolvere i izrešetasmo lažnog agenta za indijanska pitanja.

Sklupčan na podu, obradovah se iznenadnom prestanku grmljavine oružja dok sam kroz uskovitlani barutni dim gledao prema mrtvom Koldvelu. Tada Glupan zaškripa promuklim glasom:

– Pobeže Indijanka.

Meni više nije bilo do jurnjave i okršaja pa ni do indijanske udovice kojoj bi svaki zatvor još uvek bio pravi banjski odmor prema životu koji ju je čekao u nekom od čejenskih sela, pa samo odmahnuh rukom i pridoh Karpenteru.

– Dosta izležavanja, Dekse – pokušah da ga malo ohrabrim, ali me Bil Glupan samo odgurnu u stranu i poče da mu zaustavlja krv vratnom maramom.

– Napolju, u bisagama – škripao je kroz stisnute zube vešto baratajući oko ranjenika – ima zavoj i jedna flaša. Boga ti regrutskog, trči već jednom...

XIII

Ma kako mučan, naš povratak u Fort Kerni bio je dočekan ovacijama. Kako i ne bi kad smo doneli ukradene pare.

– Ovamo tog pijanicu – naredi nam naš lekar Timoti Kvinkanon pošto pride nosilima i omirisa naćeflejisanog Deksa koga je Bil uz put pojio rakijom uporno tvrdeći da je to za pravog čoveka najbolji lek. – Unesite ga u ambulantu.

Ništa, naravno, nije moglo proći bez Glupanovog razmetanja koji se odmah isprsi i grmnu dočaravajući nam voljeni mirnodopski život kasarne:

– Ne diraj ranjenika, samo odvežite nosila!

Nekoliko vojnika, među kojima sam se našao i ja, odmah poslušasmo odvezujući krajeve motki zavezanih za dva konja koji su išli jedan za drugim. Između motki nalazilo se razapeto platno na kome je ležao Deks, a Bil me je tom naučio kod stanice objašnjavajući mi uobičajeni indijanski način transportovanja ranjenika koji smo sada morali da primenimo.

Mrtvog Ajrona Koldvela jednostavno je prebacio preko nekog

kljuseta i vezao konopcem za sedlo, a vreće s novcem gurnuo u svoje bisage.

– Ne bi bilo zgodno da jedan regrut nosi armijske pare – objasnio mi je kupeći razbacane novčanice sa poda stanice, a ja mu velikodušno prepustih novu priliku da se istakne i dobije još jedan širit.

Što se mene tiče, sve je bilo u najboljem redu. Nalazio sam se pri kraju regrutskog staža, a na ramenima sam još uvek imao i glavu i svoje kapetanske zvezdice.

Sa oblačenjem oficirske uniforme ipak sam morao da sačekam do jutra, jer me Glupan Bil munu u rebra i strogo prosikta:

– Umukni, čoveče, i napred u kantinu. Major Ridžis časti sve preživele branioce tvrđave.

To i nije moglo da bude loše pa bez reči krotko krenuh slušajući uz put najnovije vesti koje je već uspeo da sazna od vojnika:

– Zamisli, onog momka Četa proglasiše nestalim. Hi, hi – cerekao se prigušenim glasom – jednom i vojska da nešto pogodi. Nestao, hm... i to na najbržem konju kojeg je mogao da se dočepa.

– Kako i ne bi kad si mu onako nesebično pomogao pokušah da ga pecnem, ali se, naravno, Bil nije dao.

– Slušaj ti... regrutska stražnjico – započe da izvodi – umukni ili ćeš večeras piti kroz slamku. – Dezertera Bejlija pokušao sam da sprečim u izvođenju inkriminisane radnje, i čak mu oteo oružje kojim je nameravao da prokrči put kroz sporednu kapiju.

Pri tome mi je pretio čvornovatom pesnicom ne mnogo manjom od moje glave, pa mi je pominjanje pijenja kroz slamku bilo sasvim jasno. Da me je potkačio, bar nedelju dana ne bih mogao ni kašiku da prinesem ustima.

Lukavi momak iz Kentakija vešto je zidao postolje na koje je trebalo da stupi kao jedini i najveći junak iz poslednjeg okršaja. Da nije njega bilo, dvojica neveštih regruta ne bi umeli da savladaju opasnog varalicu Koldvela, a sa druge strane... bez njega ni pare ne bi umeli da nađu. Osim toga, heroj Glupan dao je sve od sebe kako bi sprečio dezertiranje vojnika Bejlija rizikujući čak da ga ovaj pogodi skrivenim oružjem – oružjem-deridžerom vrednim najmanje hiljadu dolara koji se, posle uporne borbe kod sporedne kapije tvrđave, nekako našao u njegovoj ruci.

Nema šta, kaplar Bil Vejli bio je čovek koji je ispravljao sve greške koje su činili drugi i bio apsolutno najzaslužniji za odbranu Fort-Kernija. Unapređenje, a možda i visoko odlikovanje, nije moglo da ga mimoiđe.

Pijanka se, začudo, odvijala u veoma skromnim okolnostima, a ton je davao Glupan Bil jedva kušajući piće.

– Major je nešto rekao o sutrašnjoj smotri pa ne bih želeo da se neki neiskusni regruti obrukaju u stroju – diskretno me obavesti posle čega pridoh našem izvidniku Dejvu Čencu koji mi ispriča o događajima u brdima:

– Patrolu su Čejeni vukli za sobom dok nam se konji ne podbiše – mrzovoljno započe stari izvidnik. – Nigde nismo videli nijedno njihovo selo. Blagovremeno su ih evakuisali dalje u brda, pa sam majoru stalno sugerisao da se manemo ćoravog posla i vratimo u tvrđavu.

Čutke sam pijuckao čekajući da Meri Lu natoči njegovu čašu, a mrzovoljni čovek nastavi priču:

– Nevolja je bila i u tome što su momci Crvenog Čebeta skleptali našeg Indijanca Slomljeno Pero dok je izviđao daleko ispred odreda. Time su obavili pola posla jer sam nisam mogao da se rastrgnem na sve strane pa smo ubrzo uleteli u zasedu iz koje nijedan od nas ne bi izvukao živu glavu da je tom lukavom poglavici bilo do rata.

Priča je, očigledno, dobijala sve zanimljiviji tok pa sad i ja bolje pripazih na Čencove reči.

– Dakle – nastavi odlažući čašu – umesto kuršuma i strela, on nam posla nekakve starce sa belom krpom kojom su mahali dok su nam prilazili.

– Crveno Čebe hoće mir, ne rat – objašnjavali su nam drhtavim glasovima, posle čega naši oficiri odoše na sastanak kod poglavice i napušiše se lošeg duvana i bukovog lišća zaklinjući se na večiti mir u ovim brdima.

Tako se, eto, završavala moja avantura u Fort-Kerniju, a pošto je i pijanka bila pri kraju, jedva dočekah da krenem na spavanje.

Novo čudo koje me ujutro dočekalo, režirao je, ko drugi nego Bil Glupan.

– Kud si zapeo, vojniče – ispreči mi se na putu dok sam kretao u štab da komandantu tvrđave pokažem svoja dokumenta i razjasnim zbog čega sam upućen na ovaj teritorij. – U stroj!

Svega mi je već bilo na vrh glave pa baš zaustih da ga oteram do đavola, ali se kaplar nije dao zbuniti. Imitirajući dosledno svog prethodnika Donovana, razjapi usta i urliknu:

– Polazi ili ću te oterati u zatvor!

To je moglo da uveliko odužI moj boravak u Fortu, a pošto sam mogao očekivati neku Glupanovu novu vratolomiju, pognuh glavu i svrstah se u našu, opasno proređenu, vrstu.

Tako stigosmo na vežbalište na koje su se slivale ostale jedinice, koje su vodili svečano obučeni oficiri.

Odred, mirno! – zasvira naš trubač i mi se ukočismo gledajući kako se od štaba kreće grupa starešina sa majorom Ridžisom na čelu.

Pošto pozdravi stroj i zastavu na vrhu jarbola, Ridžis se okrenu prema tremu gde su se nalazile žene, specijalno doterane za ovu priliku, a onda naredi doku Kvinkenonu:

– Timoti, dovedite ranjenike!

Doktor i bolničari se užurbaše i ubrzo je ispred stroja bila formirana nova vrsta u kojoj su, podupirani od bolničara, stajali Nil Morgan i Rod Stenli, dok je Karpenter donesen zajedno sa velikom nasloniačom za ljuljanje.

– Izvolite, poručniče Milend – mahnu major belom rukavicom, propisanom za ovakvu, svečanu priliku, a naš komandir izvuče iz rukava bluze povelik papir i gromko započe:

– Zbog junačkog držanja pred neprijateljem, Štab i komandant Fort-Kernija, major američkih konjičkih trupa gospodin Donald Ridžis, pohvaljuje vojnike Nila Morgana, Roda Stenlija i Dekstera Karpentera koji su tom prilikom i ranjeni. Takođe, pohvaljuje se i vojnik Henk Benton.

– Neka istupi vojnik Benton – reče komandant i naš Ajovljanin odmah stade u ranjeničku vrstu.

– Još samo da odnekud ne doteraju Četa i zamole ga da primi odlikovanje – pomislih, a onda Milend nastavi sa čitanjem:

– Zbog primernog držanja pred neprijateljem i poverenim mladim vojnicima, kao i ranjavanje u okršaju, pohvalu i unapređenje zasluđuje i narednik Majk Dobson.

– Neka istupi i narednik Dobson – opet naredi komandant tvrđave pa se od trema otisnu grupa žena, koju je predvodila gospođa majorica, podupirući Majka koji se prenemagao kao da mu je topovsko zrno odbilo obe noge.

Sunce je već odskočilo i vojnici ukrućeni na vežbalištu znojili su se i u sebi psovali sporu armijsku proceduru, kad se iznova začu Milendov, nešto viši, glas:

– Kaplar Bil Vejli...

– Neka istupi kaplar Bil Vejli – zapovedi Ridžis poštujući strogi protokol, a Glupan zatopta nogama

kao da šestopreg besnih konja iz mesta krenu galopom.

– Kaplar Bil Vejli posebno se istakao i svakom vojniku može da služi kao primer hrabrosti, snalažljivosti i odricanja. Njegove vrline nisu mogle da promaknu nikome, a posebno ne starešinama Fort-Kernija, pa se iz tih razloga kaplar Vejli pohvaljuje i pomera u čin naprednika sa službom u štabu garnizona. Po ovlašćenju komande armije SAD, ukaz potpisuje major Donald Ridžis. Čestitam.

– Ni reči o meni – uzdrhtah misleći kako ću još neko vreme jesti tvrdi vojnički hlebac začinjen večitim pasuljem, ali se onda umeša sudbina otelovljena u liku đavoljeg narednika Bila Glupana.

– Uz vaše dopuštenje, ser – grmnu iskolačivši oči u Ridžisa – dozvolite da gospodina majora obavestim o još jednoj nezaobilaznoj činjenici. Reč je o gospodinu kapetanu američke armije Vilijamu Vilijemsonu, sada regrutu našeg garnizona upućenom na, hm... specijalni zadatak otkrivanja i hvatanja opasnog varalice Ajrona Koldvela, vinovnika sukoba sa Indijancima i organizatora pljački armijskog novca.

Da je grom opalio u vežbalište, manje bi začudio sve prisutne na čelu sa našim komandantom koji jedva promuca:

– Šta, šta kažeš kaplare, ovaj naredniče Vejli?!

Sa spuštenim podbradnikom, ispršen i namrštenih čupavih obrva, Glupan Bil je podsećao na ratne heroje naslikane na zidovima Regrutnog centra u Omahi, čiji izgled je trebalo da neodlučne momke privuče vojničkom pozivu.

– Ser, pred vama je kapetan...

– Ama koji kapetan, narednička? Ne primećujem...

Sad se Glupan pretvori u vulkan i njegov gromoviti glas pokrenu me bolje od indijanskih strela:

– Kapetane Vilijemsone – zvao me kao da sam u susednoj državi a ne udaljen tri koraka – izvolite istupiti!

Sve oči vojnika, starešina i dama stacioniranih u Fort-Kerniju zapiljiše se u mene dok sam, nimalo otresitog vojničkog koraka, izlazio iz stroja i priključivao se našoj regrutskoj vrsti ukrašenoj zavojima i bledim, izmučenim licima.

– Vaša dokumenta, ser – ponovo urliknu Glupan a onda dodade tišim glasom – ona iz postave bluze!

Taj đavo u ljudskoj koži i sa žutim širitom na rukavu, sve je znao. Kako, to ja nisam znao. Ali, za svemoćnog Bila Glupana, ništa nije bilo nemoguće. To sam dobro znao.

Ukrućen, u stavu mirno, i dalje sam blenuo u majora koji se konačno doseti šta treba da uradi pa, ponesen primerom svog potčinjenog narednika, zaurla nimalo dostojanstvenim glasom, zbog čega gospođa majorica kritički dobaci:

– Ali, Donalde...

Ja naravno, počeh da se raskopčavam, a vražji momak iskoristi priliku da još jednom dokaže svoju narednićku superiornost nad prokletim regrutom Vilijamom Vilijemsonom:

– Vojniče Bentone... pomozi kapetanu!

Uz pomoć veštog Ajovljanina koji mi džepnim nožem raspara postavu dok sam, raširenih ruku izigravao strašilo za ptice, moj dokument, sa svim mogućim pečatima Ministarstva vojske, konačno se nađe u Ridžisovim šakama.

Okupljeni oficiri diskretno se nagnuše prema komandantu sričući napisane redove preko njegovih ramena, a onda se major užurba gledajući moju vojničku uniformu od debelog sukna ponešto pohabanu u poslednjem pohodu:

– Molim vas, dragi kapetane Vilijemsone... izvolite ovamo.

– Bez puške naravno, ser – dodade lukavi Ajovljanin i uze mi karabin s kojim i onako nisam znao

šta ću, a Bil Glupan šapućući dodade:

– I ne zaboravite da onom Karpenteru izdejstvujete premeštaj što dalje na zapad... mislim što dalje od sudije iz Springfilda.

Vražji narednik, i za to je znao.

Kraj

Dejv Džordž

PURPURNE OČI

Purpur.
Oči.
Warna.
Ludo sam voleo taj sjaj.
Te divne oči koje su me obasjavale sjajem najegzotičnijih sazvežđa na nebu.
Purpurne oči moje Warne.

●

Načinio sam laganu kretnju i uradio ono što se od mene tražilo. Zadovoljan glas prostruja mojim umom. – U redu, Aksise, možete da ustanete.

Jedva sam to dočekao i već sledećeg trenutka bio sam na nogama. Svetlo slabog intenziteta rastera tamu u kojoj sam se nalazio i ja ugledah nasmejano, vedro lice Herolda Lambridža, čoveka širokih ramena i prilično izboranog lica, čija je retka kosa snežno bele boje otkrivala svu njegovu ćelavost.

Herold Lambridž bio je zadužen za detaljnu proveru kandidata koji su se našli na spisku Korporacije za vanredne svemirske misije koje su zahtevale posebno obdarene ličnosti snažne volje i izuzetne hrabrosti. Bio mi je dobro poznat podatak da je Lambridž pre mene testirao dvadeset kandidata i da su svi glatko otpali. Sa te strane stvarno sam mogao biti zadovoljan. Zadovoljan i ponosan. Ali, ja zapravo nisam ni znao koji je moj zadatak. Čak ni to koliko ću zaraditi od Korporacije ako uspešno obavim posao.

Herold Lambridž mi priđe i progovori svojim dubokim, grubim glasom. – A sada nekoliko reči o tome šta Korporacija očekuje od vas, Aksise. – Tu je malo zastao, pažljivo me posmatrajući, a onda je nastavio čvrstim, sigurnim i prilično ubedljivim glasom. – Vi ste na proveri pokazali ubedljivo najviše, što znači da u svemu ispunjavate uslove koje je postavila Korporacija. – Herold Lambridž uzdahnu i podboči se. – Vaš zadatak neće biti nimalo lak, Aksise. Pre dve godine Šomoroni, najmnogoljudniji Zvezdani narod, proterali su jednu žiteljku Kraljevske Magline na Stravu, s... prognanih. Niko još uvek ne zna zbog čega su Šomoroni to učinili i zašto su odredili tako groznu sudbinu jednoj ženi. Ali, ispostavilo se da je Korporacija izuzetno zainteresovana za tu Maglinjanku. Ako vam pođe za rukom da je izvučete sa Strave i isporučite Korporaciji, obogatićete se. Milijardu zlatnika sa žigom Korporacije, Aksise. Tolika je nagrada. Kolosalna. Baš kao i rizik koji vas očekuje čim uđete u letelicu na zvezdani pogon i otisnete se ka Stravi. Vaše je da odaberete...

Više ga nisam slušao. Kada mi je spomenuo milijardu zlatnika Korporacije shvatio sam da sam spreman da za tu nagradu odem i u sam pakao. I da se uhvatim ukoštac sa svim Satanama ovog univerzuma i sa svim njihovim sinovima.

●

Satanino potomstvo je zaista brojno, bilo je prvo što sam pomislio kada sam stigao na Stravu. Svet prognanih. Svet prognanih koji nije izgledao očaravajuće. Ni najmanje. Naprotiv, bio je to svet koji bi svakom došljaku saterao u kosti sve strahove ovog univerzuma. Sunce koje je peklo, avetinjska nijansa neba, suv i težak vazduh koji je onemogućavao normalan rad disajnih

organa tako da sam ja, dok se nisam navikao, vodio silnu borbu da koliko-toliko napunim pluća kiseonikom. Riba na suvom si Aksise, motala se paučinasta misao kroz moju svest.

Spustio sam se na peskovito tlo, nedaleko od guste šume koja je zahvatala ogromnu površinu. Milijardu zlatnika Korporacije, jasnih i svetlucavih, titrali su pred mojim očima. Treba samo pronaći Warnu, prelepu žiteljku Kraljevske Magline, i isporučiti je Korporaciji. Nije mi bilo poznato zašto je Korporacija pokazivala tako interesovanje za proteranu Maglinjanku, ali o tome stvarno nisam mogao uopšte da razmišljam. Zadatak koga sam se prihvatio bi mi je poznat, nagrada takođe. Upravo zbog toga požurio sam da maštanje o zlatnicima pretvorim u stvarnost.

Prikačio sam zaštitni energetski pojas i uzeo Pichajmerov blaster, koji je predstavljao savršenu kombinaciju pištolja sa standardnim smrtonosnim zracima kratkog dometa i mini-puške velikog dometa. Upuštate se u veliki rizik samim odlaskom na Stravu, rekao mi je Herold Lambridž, a ja ni najmanje nisam sumnjao u te njegove reči.

●

– Stranac je stigao – reče Jednooki. Veličini mišići mu se napregoše a njegovo oko poče nemirno da poigrava. – Šta on traži na našem svetu? A, šta misliš starče?

Izborano lice starca okrenu se ka Jednookom. – Ne znam – kratko je odgovorio i pogladio svoju dugu, belu bradu drhtavim prstima.

– Ne govori gluposti, Ermijo! – odreza Jednooki pretećim glasom. – Ti si telepat, ti sve znaš!

Starčeve oči se skupiše a pogled mu se najednom ukoči. – Zašto mi uvek kad neki stranac dođe ovamo postavljaš jedno te isto pitanje? – njegov glas blago je podrhtavao. – Tačno je da sam telepat, ali sam već umoran od svega, Jednooki. Moj kraj je blizu. Vrlo blizu. Moraš da me razumeš. Apsolutno mi je svejedno zašto je taj stranac došao ovamo.

Krupna figura Jednookog lagano se pokrenu. – Prodri mu u um, starče! Ispitaj ga! Saznaj!

Ermija zavrte glavom i dozvoli da mu jedan osmeh klizne preko izboranog lica. – Nema potrebe, Jednooki. Njegove misli pripadaju samo njemu. Već sam ti rekao. Star sam, dovoljno star da osetim hladan dah smrti koji postepeno osvaja moje biće, koji dotiče moju svest i zapljuskuje je svojim ledenim vodama...

– Prokleti starče! Saznaj! Reci mi zašto je stranac došao na svet prognanih ili će tvoja voljena kćer, tvoja Sena, biti bačena Pijavicama da joj puste krv! Govori, starče! Govori!

Suze. Njegov život bio je protkan suzama. Znao je da se Jednooki ne šali, da je spreman da nanese bol njegovoj Seni, njegovoj maloj devojčici. Morao je da prodre u um stranca. Morao je da potisne sva osećanja i da se skoncentriše samo na jedno. Morao je da sazna razlog strančevog dolaska. Telo mu se koči, um postaje napregnut. – Došao je po Warnu – tiho je izgovorio.

– Warnu?! Šta će njemu Warna?! Govori, prokleti starče!

– Obećana mu je bogata nagrada da je odvede na Zemlju, njegov matičan svet. U ovom trenutku ništa više ne mogu da saznam.

– Stranac će platiti glavom dolazak na ovaj svet – prosikta Jednooki. – Kada Kandža sazna za ovo raskomadaće ga, a starče – reče Jednooki uz zloban smeh. – A osim toga, već je krajnje vreme da vidimo jednu dobru, krvavu predstavu.

●

– Nije smeo da dolazi ovamo – Senin glas bio je nežan i melodičan,

a njeno lepo lice okovala je zabrinutost. – Postoje li izgledi da se izvuče, oče?

Ermija je pomilova svojim blagim pogledom. – Možda. Naoružan je, Seno. Njegova fizička konstitucija i odlučnost koja postoji u njemu gotovo su fantastični. Možda.

– Ali, Warna neće poći s njim, zar ne?

Starac zavrte glavom. – Ne verujem. Njoj teško pada što je proterana sa Kraljevske Magline, a i sama znaš koliko joj je Kandža odvratan. Da postoje ma kakve mogućnosti da ga likvidira ona bi to, van svake sumnje, odavno učinila. Pa ipak, možda će i pristati da pođe sa strancem. Ne znam. Lud sam, Seno. Star sam i onemoćao. Nisam u stanju da više vodim tuđe brige.

Senine crne oči sažaljivo su ga posmatrale. – Gde je sada Warna? – upitala je.

Ermija prstima lagano protrlja glavu. Bolela ga je. – U šumi. Ti znaš da uvek pobegne tamo kada Kandža postane nepodnošljiv – odgovorio je.

– Hoće li stranac znati gde da je traži?

– Neće.

– Onda nema nikakvih šansi – reče Sena zabrinuto. – Kandža će mu prosuti creva.

– Rekao sam ti da je naoružan – podseti je Ermija.

Ona klimnu. – Zaboravljaš na Kandžine moći, oče. A osim toga, Jednooki će mu se naći pri ruci. To su dva velika zla. Kada njima priključiš Kosture, Svirepe i Bele Kose, koji su spremni da daju život za Kandžu...

– Ne opterećuj se time, Seno – blag Ermijin glas imao je iscelitelјsku snagu. – Ostavi stranca da sam reši svoje probleme. On je sposoban za to, uveravam te.

Kakva je to šuma? Imam utisak kao da je pulsirajuća, živa. Kao da diše i pomno prati svaki moj pokret. U glavi haos. Bol. Ludačka bol koja halapljivo osvaja moj mozak i moje moždane ćelije dovodi do samih granica prsnuća. Lud si, Aksise, odzvanja mojim zamračenim, haotičnim umom. Umrećeš, Aksise, umrećeš, govori šuma. Mislim da je to tačno. Da su moje šanse da uspem potopljene pod silovitim naletom Šataninog potomstva. I da više nikada neću videti staru dobru Zemlju, Herolda Lambridža, i moje prijatelje koji su mi uvek bili pri ruci kada bi se našao u nekoj nevolji, ali koji su sada nepojmljivo daleko.

Zlatnici Korporacije tope se u mojoj svesti. Urlam. Padam. Ustajem. Borim se za svoj goli život, nastojim da dođem do daha i da nekako povratim samopouzdanje. Slabić si, Aksise. Mrtav si, Aksise.

Lud sam. Urlam i bacam se na tlo. Moji ukočeni prsti uranjaju u moju gustu kosu i užurbano, nespretno masiraju glavu. Uvijam se od bolova kao zgažena zmija, mišići se trzaju van moje kontrole.

I najednom sve staje. Šuma prestaje da diše, pulsiranje zamire. Prazno. U glavi više ne postoji bol. Samo bezoblična praznina. Polako hvatam vazduh i opuštam se. Krv počinje da cirkuliše mojim žilama.

Dobro došao na svet prognanih, stranče.

Glas. Moje telo više nije opušteno. Brzo se prilagođava situaciji i napinje se kao struna. Niko ne postoji ovde, nikakav glas ti nisi čuo, o ludi Aksise. Ponovo me hvata, ali samo na kratko. Bacam se. Uvijam. Urlam. Ne mogu više. Ne mogu. Možeš, Aksise! Moraš, Aksise! Prezirem taj unutrašnji glas koji me bodri, koji uporno pokušava da mi povrati poljuljano samopouzdanje.

Šuma. Živa je, ja to znam. Proklet si, Aksise. Proklet. Duh napušta moje telo, osećam to. Šuma ludački pulsira i poseže za mojim umom.

●

Satanini sinovi dolaze po mene. Užas. Klate se u nekom čudnom

ritmu kretanja, ti demoni sna. Ruke su im predugačke, izuvijane i čvornovate grane, lobanje ogoljene bez mesa i kože, duplje bez očiju, prazne i hipnotički duboko crne. Drhtavim prstima prelazim preko blastera i čekam trenutak kada ću aktivirati njegove ubitačne zrake. Izgledaju mi preteće. Moraću da ih likvidiram, znam to.

Jedno stvorenje mi prilazi. Grane se pružaju ka meni Strelovitom brzinom. Pritiskam okidač na Pichajlmerovom blasteru i zraci smrti sukljaju ka Sataninom sinu. Pada sagoren u ognju mog ubitačnog oružja. Uništi ih, Aksise, urla nešto u meni. Nagon ubice pretvara me u pomahnitalu zver. Ubijam ih, sagorevam, pretvaram u prah i pepeo. Ludi Aksis. Aksis otupelog, zamračenog uma. Aksis smrt.

●

– Stranac. Likvidirao ih je, Seno.

– Koga, oče?

– Kosture. Kandžine Kosture. – Ermija pogladi svoju bradu. – Ima moćno oružje, kćeri. Ostvariće svoju nameru, siguran sam u to.

Senino lice se ozari. – Nekada si mi pričao o junacima koji su kadri da sve izmene. Sećaš se?

Ermija klimnu. – Da, Seno – rekao je. – Ali, to su bili izmišljeni, nepostojeći likovi. Njih je stvarala moja mašta. Ovaj je stvaran.

Sena uzdahnu. – Kandža se neće pomiriti sa porazom. Ne tako lako. Poslaće surove ili Bele Kose, a oni su mnogo opasniji od Kostura.

– Oni su preslabi za njega. – Ermijin glas bio je smiren i hrapav. – Likvidiraće ih bez mnogo napora.

●

Šuma je sve gušća. Ne nazirem joj kraj. Prestala je da diše, više ne pulsira onako ludački. Nema je. Spokojna i zadovoljna. Ja nisam. Premda su bolovi u glavi prestali i dalje osećam neko čudno sažimanje u mozgu. Gde je Warna? Gde su ljudska bića? Ima li ih ovde uopšte?

Nakaze. Pojavljuju se najednom, iznikle niotkuda, u svoj svojoj strahoti. Leteća bića ogromnih krila sa isturenim kandžama koje komadaju, snažnim čeljustima koje kidaju meso i drobe kosti, ustremljuju se na mene. Moj refleks je zmijski napad, moj blaster najubitačniji otrov. Rastavljam ih u atome i pretvaram u ništavilo. Ubij, Aksise, sagori ih! – kliče nešto u meni. Krv ključa, uzbuđenje raste.

A onda, bol. Ne uspevam da reagujem na vreme i da zaustavim napad jednog čudovišta. Moćne kandže paraju moju levu ruku, strahoviti krici kidaju moj mozak. Mlaz tople krvi sliva se iz duboke, bolne rane. Aktiviram blaster, dok posmatram zle, odvratne, sluzave oči letećeg demona. Njegov smrdljivi zadah dotiče moje lice, njegovi oštri zubi ustremljuju se ka mom vratu. Plamen suklja, prži. Aksis oganj. Surovi Aksis.

Dva leteća bića pokušavaju da pobegnu. Ne dozvoljavam da to učine. Pucam i njihov let se prekida. Beživotni i unakaženi padaju na tlo.

Još jedna prepreka je pregažena. Rana. Peče. Krvari. Boli.

Gotov si, Aksise. Mrtav si, Aksise. Nema ti spasa. Pomiri se sa sudbinom.

Nisam! Urlam. Nisam mrtav!

●

– Stranac nije baš najsrećnije prošao – Ermijin glas bio je zabrinut i tih. – Surovi su ga načeli.

Sena se uhvati za glavu. – Rekla sam ti da neće izdržati, oče. Rekla sam ti. Nisi me slušao. Misliš da ti uvek moraš biti u pravu.

– Izdržaće – reče starac mirno. – Njegova konstitucija je fenomenalna. Izdržaće.

●

Bolovi postaju neizdržljivi. Vrtoglavica se pojačava. Rana mi krvari, a ja nisam u stanju da se više borim. Padam onemoćao. Šuma počinje da se okreće u ludačkom ritmu koji postaje sve brži. Svetlost i tama se prepliću, sve dok tama potpuno ne zavlada.

●

Osećam topao dah na svom licu i nežne dodire nečijih ruku na svom telu. Otvaram oči i vidim prekrasno, anđeosko lice koje me nemo posmatra. Duga plamena kosa, ljubičaste svetlucave oči. Warna.

– Dobro su te unakazili – kaže tihim, zabrinutim glasom.

– Unakazili? Ko?

– Surovi. Zar se ne sećaš?

Bol. Kandže koje kidaju meso sa moje ruke, koje razdiru svu moju snagu. Sećam se.

– Leteća stvorenja – kažem. Moj glas je slab, isprekidan.

– To su Surovi. Kandža im je sigurno rekao da te likvidiraju.

– Kandža?

Uzima neke trave i stavlja ih na ranu. – Ovo će ti pomoći da se brzo oporaviš – kaže Warna.

– Ko je Kandža?

Sklanja pogled sa moje rane i gleda me pravo u oči. – Može ko, može šta. – Blago je porumenela a kosa kao da joj je oživela. Pulsirala je. – Sebe smatra najmoćnijim stvorenjem na ovom svetu. Uspeo je da stavi pod svoju kontrolu Surove, Bele Kose. Sve. – Zabrinuta grimasa ne silazi sa njenog lica. – Zašto si došao ovamo, stranče?

– Aksis. Zovem se Aksis – kažem i odmah dodajem: – Došao sam po tebe, Warna.

Iznenađenje. Mišići poigravaju na njenom licu, grče se, trzaju. – Po mene? Zašto?

– Šalje me Korporacija, koja tebi ne znači ništa – kažem. – Moj zadatak je da te odvedem sa Strave, Warna. Sa ovog haotičnog sveta.

Još uvek ne veruje u moje reči. Znam to. Osećam svim svojim bićem.

– To je nemoguće – kaže. Izgleda mi zamišljeno, a oči joj još snažnije svetlucaju. – To je nemoguće, Aksise – ponovila je.

Ne znam šta znače te njene reči. – Kako to misliš? Šta podrazumevaš pod tim »nemoguće«?

– Prognana sam, Aksise – odgovara nemirnim glasom. – Šomoroni su, samim tim što su me bacili na ovaj svet, odredili moju sudbinu.

– Briga me za Šomorone! – rekoh besno. – Ako su te proterali na Stravu to ne znači da na njoj moraš ostati zauvek!

Warna zavrte glavom. – Grešiš, Aksise. Ti uopšte ne poznaješ ustrojstvo ovog sveta. – Okrenula se oko sebe i pokazala rukom svuda oko nas. – Šuma. Vidiš li je? Osećaš li je?

– Da – kažem. Glas mi je iskren i kristalno čist.

– Ona je živa. Pulsira. Diše. Postoji. Izvlači naš duh i ostavlja samo nemoćne čaure. Upravlja našim sudbinama i stvara svet velikih obmana. Možda shvataš. Ja zauvek ostajem ovde.

Nešto se kida u meni. Urla. Umri, Aksise! Prokleti Aksise! Zlatnici Korporacije odavno mi ništa ne znače. Warna. Dok me ljubopitljivo posmatra i stavlja lekovite trave na moju ranu, osećam kako neka čudna bujica zapljuskuje moj mozak. Lud si, Aksise! Mrtav si, Aksise!

– Moram da te napustim, Aksise. – Odlučnost postoji u njenom glasu. Znam da će to uskoro i učiniti. – Preostalo je još malo do početka ciklusa. – Snažno rumenilo obli njene obraze.

Želim da ostane. Čvrsto je stežem za obe ruke i privlačim njene usne svojima. Jezici su nam se isprepletali, misli takođe. Prožimanje osećanja dvaju bića sa različitih svetova. Predivnih osećanja koja istovre-

meno donose bezmerno zadovoljstvo i neopisivo ushićenje. Ruke su nam nemirni dodiri, tela dve jegulje koje se uvijaju u čudnom ritmu. Warna jeca, njene purpurne oči čeznutljivo upijaju moj pogled. I orgazmičan grč preplavljuje njeno lice.

Dugo leži na meni i obasipa me poljupcima. Kosa joj se nemirno talasa. Pulsira.

– Kandža će te uskoro potražiti, Aksise – kaže Warna, i dodaje nežnim glasom: – Da bi se izvukao odavde i vratio se na svoj svet moraćeš da likvidiraš sve što ti se nađe na putu.

– A ti?

– Već sam ti rekla. Šuma, Aksise. Samo ona postoji. Ja sam iluzija.

Odlazi gipkim koracima. Gotovo da ne mogu da poverujem koliko gracioznosti ima u njenom hodu. Šuma je guta. Warna nestaje. Zauvek! Zauvek, Aksise – šikuje Šuma i počinje da diše. U mojoj glavi haos. Čvrsto stežem blaster i krčim put ka letelici. Rana mi je sasvim zarasla.

●

Izniču sa svih strana. Mnogo ih je. Prokleto Satanino potomstvo ustremljuje se na mene. Da li su stvarni? Verovatno da jesu. Onoliko koliko to Šuma želi.

Bele kose čudesno svetlucaju na njihovim ogromnim lobanjama. Vilice su im snažne i elastične, grudni koš preterano, grozno isturen. Mnoštvo ruku snabdeveno je ubitačnim kandžama, repovi su im dugi i oštri kao britke sablje.

Dovoljno su daleko da se Pichajlmerov blaster pretvori u minipušku. Pažljivo nišanim, pucam. Sav gnev univerzuma je u meni. Uništavam ih, sagorevam. Pretvaram u prah i pepeo. Ludi Aksis! Surovi Aksis!

Šuma nemirno pulsira, njen dah dodiruje moj um.

●

Letelica. Blizu je, baš kao i moj odlazak sa Strave. Warna. Stalno mislim na nju. Na njene prekrasne, purpurne oči. Inficirala me je, znam to. Ne mogu tek tako da odem. Ne mogu. Moraš, Aksise! Ja ne postojim! Ništa ovde ne postoji osim Šume! To mučno saznanje razdire moj um.

Na samom rubu Šume nešto me grabi za vrat. Strahovit stisak ostavlja me bez daha. Koprcam se kao zaklana životinja, borim se za goli život. »Ne postoji ništa osim Šume!« – odzvanja Warnin glas u mojoj glavi i ja postajem svestan toga. Stisak popušta. Naglo se okrećem i aktiviram blaster.

I, na moje zaprepašćenje, pucam u prazno.

Izmrcvaren, spuštam se na sedište letelice i aktiviram motore. Šuma vrišti, urla: – Ostani, prokleti Aksise! Motori bruje. Snažno, nepokolebljivo. Strava, svet prognanih, ostaje za mnom.

●

– Otišao je, Seno – reče Ermija sa olakšanjem.

– Stranac?

– Uspeo je da se izvuče – promrmlja starac. – Sposoban je i hrabar.

– A Warna?

– Ostala je. Nije htela da pođe s njim. Ona pripada ovom svetu. Znao sam da će ostati.

KRAJ

U SLEDEĆEM BROJU

T. MAJLS

BANDA ALA PEPERA

»Ne podnosim tučnjave, Apači — reče lekar. — All kad su u pitanju Dejvi i Edvin Sliter koji nikad u tučnjavi nisu upotrebili kolt ili nož, tada ima šta da se vidi. Iskreno rečeno, lako posle takvih tuča njihove protivnike moram da krpim i previjam u zavoje, ta dva momka su mi simpatična jer tuču nikad ne začnu ako ne postoji i najmanji razlog za nju. A ako on ne postoji, oni ga rado prihvataju, kao da su samo to i čekali. . .«

JUGOBANKA